கவியரங்கில்
கிளைமாக்ஸ்

எடுத்துக் காட்டானவர்

இந்த மாநிலம் இதுவரை கண்டுள்ள முதலமைச்சர்களிலேயே சிறந்தவராகத் திகழ்கிறார் கலைஞர். ஏழை எளிய பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் - சமுதாயத்தின் அடித்தளத்திலே உள்ள மக்களின்-குறை களை நீக்குவதில் எந்தத் திட்டத்தையும் விரைந்து செயல்படுவதில் கவியுள்ளம் கொண்ட இந்தத் தலைவருக்கு நிகரானவர் இவரே.

இந்திய தேசம் அனைத்துக்கும் எடுத் துக் காட்டாக விளங்கும் முதல்வரும் கலைஞரே!

சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி.

★ ★ ★

எதையும் தாங்கும் இதயம்

எதையும் தாங்கும் இதயம் கொண்டவர் கலைஞர் என்றாலும் ஏழை எளிய பிச்சைக் காரர்களது நிலை கண்டு தாங்கமாட்டேன் என்கிறார். மக்களது நல் வாழ்வுக்கான திட்டங்களை நிறைவேற்ற அதற்கு எதி ரானவைகளைத் தாக்கி தகர்க்கும் ஆற்றலை யும் படைத்தவர் கலைஞர்.

சிந்தனைச் சிற்பி சி. பி. சிற்றரசு.

(தமிழ்நாடு மேலவைத் தலைவர்
தீர்மானத்தின் போது)

★ ★ ★

நாட்டின் நாயகம்

கடந்த முப்பது ஆண்டுகாலமாக ஒரு தலைமுறையின் வாழ்வைச் சிறப்பிக்கும் மகத்தான காரியத்திற்குத் தன்னை அர்ப் பணித்துக் கொண்டு, தமது உயர்ந்த தொண்டின் முலமே நாட்டின் நாயகனுகக் கலைஞர் உயர்ந்திருக்கிறார். அவரது எழுத்தும், பேச்சும், செயல், திறனும், தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பெரும் அளவுக்கு மேன்மைப் படுத்தியுள்ளது.

மாண்புமிகு கே. ஏ. மதியழகன்.

(சட்டப் பேரவைத் தலைவர் தீர்மானத்தின்
போது.)

பேராசிரியர். தி.வ. மெய்கண்டார் அவர்களின்

அன்பளிப்பு

கவியரங்கில்
கூலைதேர்

தமிழவேள் டாக்டர்
கலைஞர் மு.கருணாநிதி
முதலமைச்சர்
தமிழ்நாடு அரசு

கலைஞர் நூலகம்

சென்னை-6

முதற் பதிப்பு 1971

பதிப்புரிமை பெற்றது

விலை ரூ. 6-00

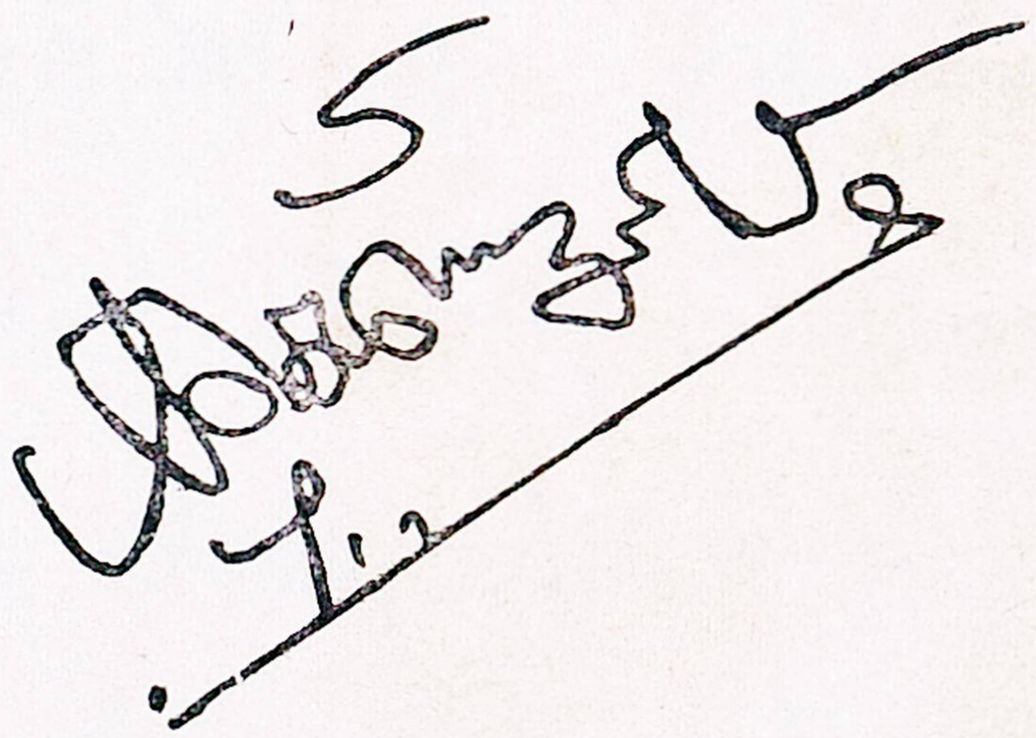
முழு விற்பனை உரிமை :

ஹிக்கின்பாதம்ஸ் (பி) லிமிடட்

மனோரமா அச்சகம் சென்னை-14.

பாணிக்கை

1965 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற
மொழிப் போரில் தீக்குளித் தமக்கை
தீங்கனித் தமிழ் தெற்ற தங்கமுகுந்தன்
எட்டப்பர் கூட்டத்தை
இற்றுப் போகுக.

எண்ணுரை.

என்பெயரும் நானகமும் கூடி
நான்கெதிரே கூறுமிடம், கூடுமெனக்
காடகமும், கானகமும், காவியமும்
ஊரும் முகாடங்கும் வெகுவிடமே
சபாதுன்மதவாதமிக்க முகம் முயங்கி
எங்கணம் பெறுதும் மதிதனைவிப
ரூத நிதேக்கருது. முழுநம்பரும்
முழுநின் பாற் சிந்து கொண்ட
என்பதுரு வெண்டு கொண்ட அனைத்
தோரும்நின் வணக்கிட்ட "கவயாம்"
அகம் தானைபேரும்பு வாழ

என் உயிருக்கு ஒருதேய்
திருநாள். என் கவிதைகளைப்
பற்றி நான் அல்லாமல் அனைவரும்
அறிந்துக் கொள்ளவேண்டும்
என்பதற்காக! உன்னையும் கூட!
உன் உணர்ச்சி என் நெஞ்சை
உரிக்கப் பார்க்கிறேன்; இவ்வளவு
காலம்! கிழிக்கப்பட்ட பேப்பர்
கோப்பு, இலக்கணம் அனைத்தும் நான்
இழக்கிறேன் என்றும் இது
கவிதை இலக்கணத்தின் பாற் நான்
கொண்ட பற்றுக் கொண்டு என்பதைவிட
எதற்கும் கொண்ட பற்றின் பாற் எனக்

தென்ன சுழற்சி விஞ்ஞானமே வெளிப்படுத்
துவதாகும்.

இவ்வாய்ந்த தமிழ் பண்டைகொண்டு
தமிழ் மணம் பொழிந்த இவ்வரிய நூலை என்
நன்றி

பற்றுடன் - நூலகத்தினரை நாட
வென்னு மவ்வாய்ந்த தமிழ் இன்று பல்ல
யிரவர் மத்தியில் நாடவெறுத்து விரும்
வெற்றி கிட்டுமாக. இது என்
மத்திய தினை இரட்டிப் பாக்குமென்றும்.

தமிழ் உலக திரளு நீண்டுபெரும்
என்னும் நினைவுடன் விடைபெறுகின்.

[signature]
1.11.1971.

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
1.	விடுதலை வீரர்கள்	1
2.	ஐம்புலன்	8
3.	காதலா வீரமா ?	18
4.	நீர்க் குடும்பம்	35
5.	பிலவங்க ஆண்டு	47
6.	புதிய பாதை	59
7.	அறுமறையில் அறுவர்	70
8.	உடைமைகள் பத்து	83
9.	பாரதிதாசன்	91
10.	வாழ்வெனும் பாதையில்	110
11.	பொங்கல் திருநாள்	125
12.	கணக்கு	137
13.	நேரு கண்ட ஜனநாயகம்	147
14.	பாரி விழா	159
15.	பாரதியார்	169
16.	இதயத்தைத் தந்திடு அண்ணு	174

விடுதலை வீரர்கள்

[5-8-67 அன்று திருச்சி வானொலியில் "விடுதலை வீரர்கள்" என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கத்தில்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களின் தலைமை உரை.]

இமிழ்கடல் வேலித் தமிழகம் ஈன்ற
என்னுயிர் அண்ணன் அன்னையர் தந்தையர்
பொன்னெளிச் சோதரர் புகழ்மிகு பாவலர்
கண்மணித் தமிழின் காவலர் யாவரும்
இற்றைத் திருநாள் ஏற்பீர்; வணக்கம்,

ஆகா...

சேரர் வாழ்ந்த சிறப்பிடம் எங்கே?
வீரர் பாண்டியர் அரசேன் கவிழ்ந்தது?
சோழர் உலவிய சோர்விலா நாட்டில்
கோழைக் கொள்கை குவிந்த தெவ்விதம்?
வெடித்தன விழுக்கள் வெதும்பிய மனத்தில்.
குடித்திடுவோம் உயிர் கொடுத்திடுக நாட்டை
விடுதலை வேண்டாம் எனும் உபதேசம்
நரிகளின் ஊளை.
நாட்டு வெறிபிடித்த காளைகளே
கிலிபிடித்த மனிதர்களைக் கீறி எறியுங்கள்
புலிவாழ்வின் உச்சியிலே புதுமைதனைப் பொறித்திடுவோம்
என்று சிலிர்த்துப் பொங்கி எழுந்த

தமிழகம் தந்த விடுதலை மறவர்
கமழ் மணப் பாவில் மீண்டும் பிறந்திட
வானெலி நிலையம் வழங்கிய அழைப்பால்
வந்துளர் தாய்கள்; தலைவன் நாணும்!
விழிகளில் வீரம் சிரித்திடும் தமிழர்
விடுதலை கீதம் பாடிய கதையைக்
கவிகளின் மொழியில் கேட்டிட எழுவோம்
கண்களில் ஒத்திக் கால்மலர் தொழுவோம்
முதலில் ..
முடக்கடா விடுதலை ஆர்வம் என்றூர்
அடக்கடா சுதந்திர அனலை என்றூர்
அவரை எதிர்த்து,
முழக்கடா முரசமென்று அதிர்ந்திட்ட சிங்க ஏறு
சழக்கரால் சாவில் வீழ்ந்த சரித்திரம் கேட்டிடுவோம்;
வானம் பொழியுது பூமி விளையுது
மன்னவன் காணிக்கை ஏதுக்கடா
ஆண்ட இனத்தால் மீண்டும் முற்றுகை
மாண்டிடும் புழுவே மகுடம் கழற்று
இப்படிக்
கனல் கொட்டும் பெருமூச்சு
கட்டபொம்மன் உயிர்மூச்சு — முழக்
கயிற்றினிலே ஆறியதால்
கயத்தாறுத் தலம் என்போம்
அத்தலத்து வரலாற்றை
அழகு திருச்சிற்றம்பலம்
தருகின்றூர்; அள்ளி உண்போம்;

(திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர் 'கட்டபொம்மன்' வரலாற்றுக் கவிதை பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

செத்துவிட்டான் கட்டபொம்மன் என்றிருந்தோம் மீண்டும்
பெற்றுவிட்டார் இந்தச் சிற்றம்பலம்; வாழ்க நன்று.
அவ்வழியில்
அடுத்தடுத்துப் பிள்ளைகளைப் பெறுவதற்கு அன்னையர்கள் இருக்கின்றார்.
எடுத்தணைத்து மகிழ்ந்திடவே ஆவலுடன் நிற்கின்றோம்
கெடுதலையைத் தருகின்ற அடிமை நீங்கி
விடுதலையைப் பெறுவதற்கு என்மகனே
கொடு தலையை எனச்சொன்னாள்
அன்னையென்று
கொடுத்து விட்ட புலிமக்கள் மருதிருவர்
தொடுத்துவிட்ட சுதந்திரப் பூமாலையிலே மணமானார்;
விடுத்துவிட்ட அம்புபோல் வேகம் காட்டித்
தணலில்
பழுத்துவிட்ட சொல்எடுத்துப் பாப்புனைந்து
நடமாட விடுகின்றார் மருதிரு சோதரரை
நடராசக் கவிராயர் மிக நன்றுய்.

(கவிஞர் தி. சு. நடராசன் 'மருதுபாண்டியர்' வரலாற்றுக் கவிதை பாடி முடிக்கிறார்...)

தலைவர் : கலைஞர்

இருமருதை இங்கழைத்து வீரத்
திருமலியும் வரலாற்றைத் தந்திட்டார் நம் நண்பர்
இருமருதும் ஒரு மருதாய்ப் பிறந்திட்ட
பெரும்புலவன் பாரதியைக் காட்டுதற்குத் - திரு
முருகு சுந்தரக் கவிவாணர் முனைகின்றார் கேட்போம்.

பழைய நடை, பழங்கவிதை, பழந்தமிழ் நூல்
பார்த்தெழுதிப் பாரதியார் உயர்ந்தாரில்லை
அழகொளிசேர் பாரதியார் கவிதை தன்னை
அறிந்திலதே புவியென்ரூல் புவிமேற் குற்றம்
கலைத்தவர்க்கும் கல்லாத தமிழர்க்கும்
கனிந்தபடி தோலுரித்துச்
சுலைத் தமிழால் கவியளித்த சுப்ரமண்ய பாரதியார்
நீடு துயில் நீக்கப் பாடிவந்த நிலா
காடு மணக்க வந்த கற்பூரச் சொற்கோ
என்றெல்லாம்
ஆடும் மயில் தமிழ் என்முன் என
ஆடவைத்த பாரதி தாசன் பாடுகின்ரூர்;
இவரென்ன பாடுகின்ரூர், பார்ப்போம்.

(கவிஞர் முருகுசுந்தரம் 'பாரதி' பற்றிப் பாடி முடிக்கிரூர்.)

தலைவர்: கலைஞர்

நீர்வீழ்ச்சி போலன்ரே நிமிர்ந்த கவி பாரதிக்குப்
பாவோச்சிப் பொழிந்து விட்டார் - நன்று நன்று.
ஒரு
நீர் வீழ்ச்சிச் சேட்டையினல்
பேரதிர்ச்சிப் பெரும்புயலைத் தமிழ்நாடு தாங்கிற் றந்தோ.
வ. வே. சு. அய்யரெனும் வாய்மை கொள் செயல்மறவர்
ஆவேச நீர்வீழ்ச்சிச் சுழலில் சிக்கி
அன்ரொரு நாள் மாய்ந்து விட்டார்
இன்ரொரு கவிஞர்
அவர் எழுப்ப வந்துவிட்டார்
சுவர் எழுப்பிச் சுதந்திரத்தை அடைத்துப் போட்டுச்
சுற்றி நின்று பாதுகாத்த அன்னியரின் படை கெடுக்க

இவர் எழுந்தார் இடையில் மறைந்தார்
இதோ மீண்டும் வருகின்றார்;
அழகொழுகும் அப்துர் ரகுமானின்
அருமை மிகு செந்தமிழால் உயிர்பெற்று.

(கவிஞர் அப்துர் ரகுமான் 'வ. வே. சு. அய்யர்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

மூத்த குடிப்பிறந்த மூதறிஞர் வாழுகின்ற தமிழகத்தில்
புகழ்
யாத்த குடிப்பிறந்த வ. வே. சு. அய்யர் கண்டோம்.

விடுதலை உறுதி

ஏற்ற குடித்தோன்றல் - எழில்
தூத்துக்குடி கடல்மீது கப்பல்விட்ட ஏந்தல்
'' திருவும் புகழும் சிறந்தன பிறவும்
மருவற நிற்கும் என் மாசிலா மனைவியே!
என்னரும் உயிரினும் என்னுயிர் உளத்தினும்
மன்னுறப் பாதியை மகிழ்ந்துனக் களித்தேன்
பின்னுறப் பாதியை பெரிய நம் தேயத்தின்
தன்னடிக் களித்தேன் சத்தியம் இஃதே!''

(இந்த)

அகவற்பாவால் அகத்தினைத் திறந்த
தகவுடை மேலோன் தமிழர் தலைவன்...
வளஞ்செறியும் வ.உ.சி. பற்றிப்பாட
இளஞ்செழியக் கவி நண்பர்
இனிய தமிழ்ச் சொல்லால்
இங்கு வருகின்றார்; இதயம் உறை நல்லார்.

(கவிஞர் இளஞ்செழியன் 'வ. உ. சி.' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் கலைஞரின் முடிவுரை :—

சிறை வாழ்ந்தார் செக்கிழுத்தார் – இந்தத்
தரையாண்ட வெள்ளையரை விரட்டுதற்குக்
குறை ஆயுள் பெற்று பலர் கொலையும் உண்டார்
உறை மீறி வெளிவந்த கத்தி போல
உயிர்மீது ஆசையின்றிப் போர் புரிந்தார்;
அவர் பெருமை கூறுதற்கு
அணிவகுத்த இந்த நாளில்
விடுதலைக்கு உயிரீந்த
எவர் பெருமை கூறுதற்கும்
இவர் போலக்
கவி வளத்தைப் பெற்றேனில்லை
கவிதை பாடக் கற்றேனில்லை.
தலையறுத்த வீரர் கதை பாடுவதால்
தளை யகற்றிப் பாடுகின்றேன் நானும்—அவர்
தொடை தட்டித் துரோகிகளை வீழ்த்தியதால்
தொடை தட்டும் என் பாட்டும்! என் கவிதை,
யாப்பின்றிப் போனாலும் போகட்டும் – நம்நாடு, மொழி, மானம்
உணர்வெல்லாம்
காப்பின்றிப் போதல்கூடாதெனும் கொள்கை யொன்றால்
வாய்ப்பின்றிப் போனாலும் செய்யுள் கற்க;
காய்ப்பின்றி நிற்கின்ற மரமாக ஆகாமல்—நெஞ்சில்
ஊறுகின்ற உணர்ச்சிகளை வரிகளாக்கிக் கொள்கை
மாறுகின்ற கோடரிகள் உணர்வதற்கு ஒன்று சொல்வேன்
எத்தனை உயிர்கள்
எத்தனை ரத்தம்
நித்தமும் தந்து பெற்றது விடுதலை
இத்தரை குடைந்து மெத்தவும் உழன்று

பத்தரை மாற்றைப் பெற்றபின் அதனைக்
கைத்திறம் காட்டி அணிநகை பூட்டி
சித்திர பெண்டிர் களித்திடலின்றிக்
குப்பைக் குழியில் போடுதல் நன்ரே?
புட்கள் கூவிடும் சோலையின் நடுவே
முட்கள் கீறிடப் பறித்த நல்ரோஜா
கட்கம் ஏந்திய வீரர் முடியில்
வெட்கம் ஏந்திய மாதர் குழலில்
இருந்திடல் மணமா?
குட்டம் கொண்டோன் குறுகிய கையில்
கொடுத்திடல் நலமா?
பெற்ற சுதந்திரம் பேணிக் காப்போம்
பெற்ற மறவர்க்குப் பெருமைகள் சேர்ப்போம்
உற்ருர்—சுறறம்; ஒருவர்—இருவர்
உயர்வுடன் வாழ்தல் சுதந்திரம் ஆமோ?
கற்ருர்—கல்லார்—கழனியில் உழல்வோர்
சிறருள்—கொல்லர்—சிறுதொழில் செய்வோர்
மாதர் நல்லார் மாணவ மணிகள்
தீதறு வாழ்வில் திளைத்தலே—சுதந்திரம்.
இந்தக் கொளகை இனிது விளங்க
மந்தக் கொள்கை மாய்ந்து விலக
சந்தத் தமிழில் ஒலிப்போம் இன்று
தங்கக்குன்றே! தமிழே! தாயே! உன்
சிங்கப் புதல்வரின் சிறப்பினைச் சொன்னேம்
எங்கும் தமிழகம் வெற்றி விளைத்திட
இங்கு நீ எமக்கே அருள்வாய் அம்மா!

வணக்கம்!

வாழ்க!!

ஐம்புலன்

[24-3-68 அன்று வாணியம்பாடி இசுலாமியா கல்லூரியில் "ஐம்புலன்" என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கத்தில் **கலைஞர் மு. கருணாநிதி** அவர்களின் தலைமை உரை.]

பகைவர்க்குத் தாழாமல்—
படைகண்டு வீழாமல்
பல்லூழி வாழ்கின்ற தமிழ் எடுத்துப் பாடவந்த
கல்லூரிப் பெருமன்றில் இருக்கின்ற பெரியோரே!
பேரன்பு கொண்டோரே! நல்இளஞ் சிங்கங்காள்!
தாயன்பு தழைக்கின்ற நெஞ்சோடு ஏற்றிடுவீர் என் வணக்கம்—

மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்று
ஐம்புலன் பற்றிக் கவியரங் கொன்று
அமைக்கின்ரேம்; ஐய! நீ வருக என்று
அன்பர் ரகுமான் அழைத்திட்டார்...
வாயால் சொன்னர் கவியரங் கென்று...
எனைக் கவியெனக் கொண்டாரே யென்று...
மெய்யெலாம் சிலிர்க்க மெய்யா என்றேன்...
கண்சிமிட்டி ஆமென்ரூர். கேலியோ என்னவோ?
பின்னர்...அவர் போட்ட கடிதமொன்று

படித்துப் பார்த்தேன்...கண்ணுலைதான் !

பாடுதற்கு வாளன்றே மீண்டும் அழைப்பு...

கார் விபத்தில் அடிபட்ட மூக்கினிலே சிறுசிகிச்சை !

போவதற்கு ஆமோ என்று பேசாதிருந்தேன்...

விடவில்லை...என் தோழர்...

விடுவிடெனத் தொலைபேசி மணி அடிக்கச்...

செவியினிலே ரகுமானின் குரல் கேட்டேன்...

வாயால் அழைத்து...மெய்சிலிர்க்க வைத்து...

கண்பார்க்கக் கடிதம் அனுப்பி...

மூக்கிலே நோய் எனினும் முக்காலும் விடமாட்டேன்னைச்—செல்வு

நோக்காமல் செவிகுளிரத் தொலைபேசிக் கூப்பாடு போட்டபின்னர்

(நான் வராவிட்டால்)

தாக்காமல் இருப்பீரோ நீவிர் எனப்பயந்து...

பூக்காமல் இருக்கின்ற கவியரும்பு கட்டிக்கொண்டு ஓடிவந்தேன்...

காலை யரும்பு என் கவியரும்பு...

மாலைவந்தால் மலருமென்றே நம்பிவந்தேன் (மாலையிலே)

அழகுநிலா ஒன்றிருந்தால் அல்லிமொட்டு—மலருமென்பர்...இங்கு

ஐந்தாறு நிலா அழகுக் கவிகள்நிலா இருப்பதாலே...

நான் அள்ளிவந்த அரும்புகூட மலருமன்றே ;

மலராவிட்டால்-நிலவின்குற்றம்-எனைக்கவியென்று

நினைத்தோர் குற்றம்—

வண்ணமிகு குன்றங்கள் இருக்கின்ற வடார்க்காட்டில்-என்

எண்ணமெலாம் இனிக்கின்ற நட்புகாட்டும்-முல்லைக்கொம்மை

கன்னமெலாம் சிவப்பேறிச் சிரிக்கின்ற ரோஜாவை வெற்றிகாணும்-

தூயநெஞ்ச வெண்மையாலே :

இன்னலொன்று எனக்கென்றுல் துடிக்கின்ற தோழருண்டு ; அந்தக்

கன்னல்நிகர் 'முல்லை'க்கு ! வருவதென்றுல் அடங்காத ஆவலுண்டு...

அதனுலே அருகில் வந்தேன்...

ஆடி அடங்கிடும் மெய் யென்பார் ..
பாடி அடங்கிடும் வாய் என்பார்
தேடி அடங்கிடும் கண் என்பார்...
வாடி அடங்கிடும் மூக் கென்பார்
நாடி அடங்கிடும் செவி யென்பார்
' இந்த ஐம்புலன் அடக்குதல் நன்றென்பார் !
அஃதெங்ஙனம் முடியும் !
பைம்புள் பாட்டை மறுக்குமோ செவியும் ?
பைங்கிளித் தழுவலை மறுக்குமோ மெய்யும் ?
பழத்தமிழ் பேச மறுக்குமோ வாயும் ?
பலாச்சுளை நிலவை மறுக்குமோ கண்ணும் ?
பனிமலர் நறுமணம் மறுக்குமோ மூக்கும் ?
ஐம்புலனை அடக்குதற்குத் தவம் புரிந்த
அண்டமா முனிவரெலாம் அப்பாடா ; எப்பாடு பட்டுவிட்டார்...
அரசுகட்டில் மணிமகுடம் அனைத்தும் துறந்து
அடவியிலே துறவியாக இருந்திட்டார் விசுவாமித்திரர்...
அவர் மேனகையின் விசுவாச மித்திரராய் ஆனகதை அறியீரோ ?

அதுபோலக்

கட்செவி மூக்கு வாய் மெய் புலன் ஐந்தும்
கடிவாள மில்லாத குதிரைகளாய்க்
காட்டாற்று வெள்ளமாய்ப் பெருகி யோடக்
கண்ணிருந்தும் குருடாய் - காதிருந்தும் செவிடாய்
புண்பெற்ற மெய்-புலம்புகின்ற வாயோடு
போக்கற்று நின்றிருந்த அருணகிரி வரலாறும் அறிந்திடுவீர்-
எதுவும் ஒரு அளவாக இருத்தல் வேண்டும்
அதுவும் மிக நிலையாக இருக்க வேண்டும்
என்பதற்கு இரண்டு கதை சொன்னேன்...
கத்தியுளது காரத்தில் என்று குத்திடவும் செய்யாதே ;

புத்தியுடன் அதனுலே பழமறுத்துத் தின்றிடவும் தயங்காதே!
முத்தியடைவேன் என்று;
ஐம்புலனை இயக்காமல் இருப்பதுபோல் நடிப்பதும் சூது!
ஐம்புலனை அவிழ்த்துவிட்டுக் கோயில்மாடாய்த் திரிவதுவும் தீது!
அதுகிடக்க;
ஐம்புலனில் ஆளுக் கொரு'புலன்' எடுத்து
அரங்கேற வந்தவரே ஒரு வார்த்தை!
இந்தக் கல்லூரி
அரங்கினில் கவியை ஏற விடுவோர்
அவர்தம் பொருளே பெரிதென்பீர் ..
கவிஞர்களே! நீங்கள்;
எடுத்த பொருளே பெரிதென்று வாதிடும்போது ..
ஓர் எச்சரிக்கை ..
'மெய்! (உடல்) பெரிதாலுல் ஊரார் (இவன்) யானை என்பார் —
'கண் பெரிதாலுல்...கோட்டான் என்பர்...
''மூக்கு பெரிதாலுல்...குட மிளகாய் அன்ரு...
''வாய் பெரிதாலுல் வாயாடிப் பட்டமுண்டு...
செவி பெரிதாலுல்.. முறம் என முனகிடுவர் ..
அதனுலே;
அளவறிந்து அவரவர் பொருளைப் பேசிடுவீர்
வம்பென்ரு்ல் விலக்கிடுவேன் (கவிஞரிடை)
வம்பென்ரு்ல் களித்திருப்பேன்...தமிழ்க்
கம்பெடுத்துச் சொற்சிலம்பம் ஆடிடுவீர்...கவி
அம்பெடுத்துத் தாக்கிக் கொள்வீர்; அதே நேரம் — கனிந்த
அன்பெடுத்துத் தாங்கிக் கொள்வீர்...
சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்ற மென்று ஐந்தின்
வகை தெரிய...விரித்துரைப்பீர் ..
பகை-பழி-வெற்றி-வீம்பு-பாட்டினிலே வைத்து
நகை-நட்பு-நாம் என்ற உணர்வு நெஞ்ச ஏட்டினிலே வைத்து

எழுந்திடுவீர் போருக்கு
சின்னச்சேவல் சண்டை; காசுக்கு
மன்னர் போடும் சண்டை-நாட்டுக்கு
நீங்கள் போடும் சண்டை பாட்டுக்கு...
நாங்கள் காணும் சண்டை தமிழுக்கு

முதலில்;

'மெய்' எனும் பொருள் பற்றி
நெய்யொழுகும் கவி யொன்று
பெய்திடுவார் சாகுல் அமீது...

அவர் என்ன சொல்வார்—

மெய்யின்றிக் கண்ணில்லை மூக்கில்லை
வாயில்லை செவி யில்லை...
மெய்தானே அனைத்துக்கும் ஆதார மென்பார்...
அது மெய்தானே!

(அதாவது அவர் அப்படிச் சொல்லப்போவது மெய்தானே என்கிறேன்)

அவர்க்குத் துணையாக வள்ளுவரும்
''மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம்'' என்றார்...

அது

மெய்யா பொய்யா எனும் வாதத்திடையே
கொய்யாக் கனி சுவைப்போம் –
சற்றுக் காத்திருப்போம் ..
சாகுல் அமீதின் தமிழ் கேட்போம்.

(கவிஞர் சாகுல் அமீது 'மெய்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கவிஞர்

அடுத்து-முருகுசுந்தரம் சேலத்துக்காரர்-

உருகாதோ அங்கிருக்கும் இரும்பென்று
ஒருமாதம் இருமாதம் ஓராண்டு பத்தாண்டல்ல

கருவாகிக் காங்கிரசார் ஆட்சிசெய வந்தநாள் தொட்டு
உருகுகின்ரேம் நாமெல்லாம் அவர் மனமோ
உருகவில்லை-தேனிரும்பு
உருகாவிடினும் தான்கற்ற தேன் தமிழால் நமதுள்ளம்
உருகுவண்ணம் பாடுதற்கு
முருகு சுந்தரம் வருகின்ரூர்...
வாயின்றிப் பாடுதல் முடியாதென்று
வழக்குரைப்பார் -
முடியுமா என்று என்னைத் தீர்ப்புக்
கேட்பார்...நான் திகைப்பேன்...
தீர்ப்பையும் வாயால்தானே சொல்லவேண்டும் என்பார் -
ஏன்; தீர்ப்பைக் கையாலும் எழுதிக்காட்டலாம் என்பேன்..
நிரந்தினிது சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின் -
விரைந்து தொழில் கேட்கும் ஞாலம் -
எனும் வள்ளுவர் கருத்தை; நண்பரின்
வாய்க்கு அவலாய்த் தருவேன்...
அவர் வாய்பற்றிப் பாடிடுவார் - நாம்
வாய் பொத்திக் கேட்டிடுவோம்;
வாய்தானே உணவருந்தும் வாசல் என்று!

(கவிஞர் முருகுசுந்தரம் 'வாய்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிரூர்.)

தலைவர்: கலைஞர்

அடுத்து;
கண்பற்றிப் பாட - அரங்கின்கண்
வருகின்ரூர்...ராஜேந்திரன் -
என்கண் இவர் கவிதை கண்டதுண்டு...
அவை, தேன்-சீனி-கற்கண்டு...
வாய்ச் சொற்கள் என்ன பயனுமில
கண்ணெடு கண்ணினை நோக்கொக்கின்

என வாதாடப் போகின்றார்...

வள்ளுவரும் அவர் குறளில் 'கண்' என்ற

சொல்லுக்கே மிகுந்த இடம் தந்துள்ளார்...

கூற்றமோ-கண்ணே-ஒரு-குறளில்!

கொடும்புருவம் எனத் தொடங்கி...

இவள்கண் எனமுடியும் ஒருகுறள்!

இருநோக்கு இவளுண்கண் உள்ளது

எனப் பறைசாற்றும் பிறிதோர் குறள்!

'மலரன்ன கண்ணுள்' மற்றோர் குறள் -

''கண்ணேட்டம் என்னும் கழிபெருங் காரிகை

உண்மையான் உண்டிவ் வுலகு.''

(கண்ணேட்டம் என்ற சிறந்த அழகு இருப்ப
தால்தான் இந்த உலகம் அழியாமல் இருக்
கிறது.)

இப்படிப் பல்வேறு குறட்பாக்கள் இவர்பக்கம் இருப்பதால் -

எப்படித் தீர்ப்பு நான்கூறுவேன் என்று நினைக்காதீர் ..

இந்த ஐம்புலனிலும் சிக்காத மூளையாலே

சிந்தித்துக் கண்திறந்து தீர்ப்பளிப்போம் -

அதுவரையில் கண்மூடி இவர் கவிதை

இன்பத்தில் மயங்கி நிற்போம்.

(கவிஞர் ராசேந்திரன் 'கண்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து தமிழன்பன்...மூக்குடைக்கப் போகின்றார்..

இரு கண்ணுக்குத் தேவையுள்ள கண்ணுடியை

இடையிலுள்ள மூக்குதான் சுமந்தபோதும் -

மூக்காடி என்று பெயர் வேண்டாம் -

கண்ணுடி என்றே இருக்கட்டும் என்று விட்டுத்தந்த பரந்த உள்ளம்;

ஆத்தாடி எப்படித்தான் வந்ததுவோ மூக்கிற்கென்று
முரசறைவார் போருக்கு!

யோப்பத்தால் அனிச்சமலர் குழைய வைக்கும்
மூக்கென்ரூர்; வள்ளுவரும்! ...
மூக்கின்றி மூச்சில்லை—அதனுலே தன்பக்கம்
தீர்ப்பளிக்க வேண்டுமென்று நண்பர் கேட்டால்;
நான் வாயாலே மூச்சுவிட்டுக் காட்டிடுவேன் ..
மூக்கு பற்றிப் பாடுகின்ற தோழருக்கு முன்னுலே நிற்காமல்
(அவர் கவிதைப்) போக்குபற்றி எண்ணிடுவோம் -
பாக்குவைத்துத் திருமண அழைப்புத்தான் தந்திடுவார்; இங்குப்
பாக்குவைத்துத் தமிழ்மணம் பருகவன்ரே அழைத்துள்ளார் -
பருகிடுவோம்!

(கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் 'மூக்கு' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறூர்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து :

அலைபாடுங் கடல் போலக்
கலைபாடும் மாமல்ல புரம் போலக்
கவிபாடும் பொன்னிவளவன் இருக்கின்ரூர்...
காவிரியின் வளவன்...கரிகால் வளவன்
கரிமேனி வளவன் இவர்; ஆனல்
கம்பீரத் திருமேனி வளவன்...

'செவி' பற்றிச் செப்பிடவே வருகின்ரூர்...

''செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம் அச் செல்வம்
செல்வத்து ளெல்லாம் தலை''

என்ற குறள் காட்டி வெற்றிப் பரிசு கேட்டிடுவார்...
உண்மையது; வாதத்துக்காக! ...ஆனல்...
கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்ப, வாய்
மொழிந்தால்தானே—செவியேறி; அது செல்வமாகும் -

என,

நான் கூறிப் பிழைத்துக்கொள்வேன் ..

நடக்கட்டும் அவர் வாதம் -

நம் செவியேறி இனிக்கட்டும் செந்தமிழ் கீதம்!

செவிமடுப்போம் உம் கவிதை -

வருவீர் ஐயா ! வந்துவிட்டார் வளவன்

நான்சொன்ன நிறம் காண்பீர் -

கவித்திறம் காண்பீர் .

எம் இருவரையும் இணைத்துப் பார்ப்பின்

இருவண்ணக் கொடி காண்பீர் ...

(கவிஞர் பொன்னி வளவன் 'செவி' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் கலைஞரின் முடிவுரை

பாவலர்க்குப் பட்டாடை போர்த்தும் நாட்டில் -

மெய் வாய் கண்மூக்கு செவியென்று - தமிழ்

நெய்து நமக்கெல்லாம் பட்டாடை போர்த்திவிட்டார் -

ஒன்றையொன்று தாக்கி உறுமுகின்ற பாட்டெல்லாம் கேட்டிருந்தோம்

கொன்றையணி செஞ்சடையில் சந்திரனும் கங்கையுமே சண்டை

யிட்டால்

சிவனுர்க்குத் தலைவலி தான்.

ஆனல் என் தலையில் (தலைமையில்)

கவிச்சண்டை-களச்சண்டை-தமிழ்க்

கற்கண்டை இணைத்த சண்டை.

மெய் பெரிது என்றவரோ;

வாயின்றி வாழ எண்ணுர் -

வாய் பெரிது என்றவரோ -

செவிடாக இருக்க ஒண்ணுர் -

கண்ணழகு என்றவரோ -

மூக்கழகு குறைக்கத் துணியார் -
மூக்கழகு என்றவரும் ;
கண்ணின்றி முட்டிக்கொள்வேன் என்பாரா ?...
இவை அத்தனையும்
அமைந்தவரே...
அவை யேறிப் பாடி நின்ருர் -
ஆகையினுல் இது வீண்வம்பா என்ருல் இல்லே -
வீணைத் தமிழ் வம்பு - அறிவைச்
சாணை பிடிக்கின்ற வம்பு -
இந்த வம்பு நாடெங்கும் நடைபெற்ருல்
புலமை மிகும் - புதுமை தோன்றும் -
தமிழுக்குப் புதிய வாழ்வு வரும் -
தொடர்ந்து செய்வீர் இந்தத் தூய பணி...
மூக்கினிலே மூச்சு போகும் வரையினிலே
முத்தமிழ்க்குத் தொண்டு செய்வீர்
போனபின்னும் புகழாலே தமிழ் காப்பீர்
கண்கொண்டு காண்பதனைத்தும் கவிதையாக்குவீர்
எழுச்சிக் கவிதையாக்குவீர் - அதனைச் செயல்படக்
கடமை தொடக்குவீர் - கடமை தொடக்குவீர் -
செவியில் நல்லது கேட்டு, அல்லது விடுத்துச்
செந்தமிழர் நலம் பாட வாய் திறப்பீர் -
ஒன்று சொல்வீராயினும் - நன்று சொல்வீர் - நான்
உரைத்திட்ட இவையின்றி...இருப்பதற்கே
உடல்என்ருல்; அதுமெய்யல்ல - பொய்யே ஆகும்.

வணக்கம்.

கார்வரா - வீரமா?

[4-8-68 அன்று, சேலத்தில் 'தமிழர் வாழ்வில் சிறந்தது காதலா? வீரமா?' என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவிதைப் பட்டிமன்றம்.

கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களின் தலைமை முன்னுரை]

ஏர் வரா வயல் தனிலே எது வரும்?

புல் பூண்டு வரும்.

ஏர் வரின் நெல் வளம் வரும்

வானில்

கார் வரா காலத்தில் எது வரும்?

கடும் பஞ்சம் வரும்.

கார் வரின் இன்பக் கனி வரும்.

சேர்வரா 'அயன்' மலையில் எது வரும்?

சேர்வராயன் மலையில் எது வரும்? இரும்பு வரும்.

அனைவரும் சேர்வரின் நிலை வரும்.

அனைவரும் சேர்வர் இன் நிலை வரும்.

நிலை வரும்.

தேர் வரும் பலர் இழுத்தால் - அதுபோலத்

தேன் இரும்பு வரும் சேலத்தில்.

இந்த

ஊர் வரும்போதெல்லாம் எண்ணுகின்றேன்,

உருகாதோ இங்கிருக்கும் இரும்பென்று!

உருகிவிடும் விரைவில் என்று

விழியாலே பேசுகின்றார் ராஜாராமும்.

கோரிக்கை,

சருகுநிலை அடைவதற்குள் நிறைவேற்றச் சொல்லிப்
பெருகிவரும் ஆதரவைக் காட்டிடுவோம் பேரரசின்பால்!
இலக்கியக் கவி யரங்கென்ரூர் . இவர்
கலக்கின்ரூர் அரசியலை ஏன் என்று
ஈ. ஆர். கே. விழிக்க வேண்டாம்;
திருச்சி வாஞலியார் திகைக்க வேண்டாம்.
நாட்டு வளம் நகர்வளம் நல்ல
காட்டுவளம் கனிவளம் சொல்ல வந்தேன்
திரும்பிவிட்டேன் தேனிரும்பின் பக்கம்.
தெரியாமல் போக வில்லை
தேன் என்ரூல் காதல்
இரும்பென்ரூல் வீரம்
ஏன் என்று புரிகிறதா என் போக்கு இப்போது?
நெய்தல் தொழில் புரிவோர் நிறைந்திருக்கும் சேலத்தில்
நெய்தல் குறிஞ்சி முல்லை மருதம் பாலை யென்று
நிலம் வகுத்து வாழ்ந்திருந்த தமிழர்நிலை பாடிடவே

கவிதை

நெய்தல் தொழிலாய்க் கொண்டோர் வந்துள்ளார்
பெய்தல் எப்போது மர்க்காராவில் மழை என்றும்

பாசனம்

செய்தல் தப்பாது நடத்தல் வேண்டுமென்றும் -

மேட்டூர் நிறைவு,

எய்தல் ஒன்றே குறியாய்க்கொண்டு திரியும் என்னைக் கவி
கொய்தல் வேண்டுமெனக் கூறிவிட்டார்.
காலத்தைக் கருத்தாலே வெல்லுகின்ற
கவிஞர்களைக் கூட்டிவைத்துக் கவிதைக்
கோலத்தை வரைந்து காட்டக் கணபதியாம்

சேலத்துத் தமிழ்மன்றத் தலைவரவர் - கை
வேலொத்திப் போர்புரியும் வீரம் மேலா? விழி
வேலொத்திப் போர்புரியும் காதல் மேலா?
எனும்வம்பை,

ஆலத்தி எடுத்து வரவேற்கின்றார்.
ஏலத்தின் மணம் வீசும் தமிழ்ச் சொல்லால்
சேலொத்த பெண்ணாள் தரும்காதல் பெரிதென்பார் - ஒருபிரிவார்
ஞாலத்துப் புகழ்மகுடம் வீரமென முழக்கிடுவார் மறுபிரிவார்

இதற்குநான் தலைவன் - இருவரிடை,
பாலத்தைப் போடுவதா? பகைத்தீயை மூட்டுவதா?
பாலத்தைப் போடென்பீர் - பாதைகளைத் தா

என்பீர் -

நான் ;

நெடுஞ்

சாலைக்கும் மந்திரியாய் ஆனதனால்
இங்கு,

நான் சொல்லும் பாலம் - தமிழ்த்
தேன் சிந்தும் கவிஞரிடைத்
தொடக்கத்தில் போட்டுவிட்டால் - கருத்து
மான் துள்ள வழியில்லை - இந்த
ஊன் தூங்கும்போதும்
பேன் தூங்கா நம் தலையில்
உள்ளிருக்கும் உறுப்புக்கு மூளையென்று பேர் -
இல்லாதார் பலருண்டு...அவர்கள்
இல்லாதார்...உலகில்
இருந்தும் இல்லாதார் - சிலருக்கு
எள்ளிருக்கும் அளவுக்கு அஃதிருக்கும்; அதிலும் நிறையக்
கள்ளிருக்கும் அதனாலே கண்டபடி கிறுக்கும்.

இவரோ!
தலைநிறைய மூளை பெற்று
நிலை குலையாத் தன்மையுடன்
அவை நடுவே வந்துள்ளார்.
அவரிடையே பாலம் கட்டித் தமிழ்ச்
சமரினையே தடுக்க மாட்டேன்
புலவரிடை பகை மூளின் புதுமையுண்டு
தமிழுக்கு,
அதனல்,
கலக விதை விதைக்கின்றேன் - கவிஞரிடை!
பொறுத்திருப்போம் யார் வெல்வார் எனப் -
பார்ப்போம்.
''மல்லிகையே வெண்சங்காய் வண்டுத''
எனப் பாட;
அல்ல அல்ல புகழேந்தி! எனஎழுந்து ஒட்டக்கூத்தர்
துள்ளி வந்து கேட்டாராம் - (பழைய கதை)
கிள்ளிய பின்னன்றே மலர்க்காம்பில் சங்கூத இயலுமய்யா!
வெள்ளிய இதழ்பீது ணெ்டுதல் விந்தையன்றே!
இதுகேட்டுப் புகழேந்தி உடன் மறுத்து;
கூத்தரே! என்பதில் கேளுமய்யா! மது
குடித்த மயக்கத்தில் முன்பின்தெரியாமல்
வண்டு ஊதிற்று என்றுராம்.
அந்தப் பெரும்புலவர் சண்டையினல்
மேலும் இருபாட்டுத் தமிழுக்குக் கிடைத்ததன்றே?
அதனலே;

பாவலர்காள்! பகைவளர்ப்பேன் உங்களிடை!
பாடுங்கள் நன்றுக...
பந்தயத்துக் குதிரைகளை முடுக்குதல்போல்
பந்தலிலே இருப்போரே முழக்கிடுங்கள்.

வெந்தயத்தைச் சுவைத்ததுபோல் இருக்கும்

சில பாட்டு

இவர் பாட்டில்,

செந்தழலைக் கக்குகின்ற வீரம் காண்போம்

செந்தமிழில் காதல் சொல்லும் பாங்கு காண்போம்

ஒருகூருய் உறவாடும் உயிரனையார்

இருகூருய்ப் பிரிந்திங்கே மோதுகின்ருர்

பின்னர்,

ஒட்டுமா? பழம் உறவு எனக் கேட்பீர்

ஒட்டுமாம் பழ உறவு

ஒட்டு மாம்பழ உறவு சேலத்தில் இயற்கை.

அதனலே, பின்

ஒட்டும் உறவுடையார் - இவண்

வெட்டும் குத்தும் நடத்திடுவார்.

வெட்டு குத்து என்றதும்; ஆகா, தலைவரே

வீரம் பற்றிப் புகழ்ந்துவிட்டார் என வீரத்தால் துள்ளாதீர்!

கண்வெட்டு காதலிலும் உண்டு - நெஞ்சில்

குத்துகின்ற உடற்கட்டே காதலுக்குத்

தைப்பொங்கல்.

அந்தக் காதல் எனும் தலைப்பினிலே போராட

அன்பன் வருகின்ருர் தலைமையன்பன் தமிழன்பன்,

என்பு தோல் போர்த்த உடம்புக்கு அன்பன்ரே உண்மை உயிர்

பண்பு சால் நமது நண்பர் நம் பழைய ஊர்க்காரர்

ஈரோடு! காவிரியில்

நீராடும் பெண்மீது காதல்கொண்டு அலைகள்

போராடும் ஒன்றுக்கொன்று - அந்த

ஈரோடு தமிழன்பன்

சீரோடு காதல் சொல்லி

வேரோடு பலாக் கனிகள்

தார் போடாச் செவ்வாழைப் பூக்கள்
மார்போடு அணைத்துமகிழ் மயிற்பேடு - காளை
தந்த வரிசையெலாம் பெற்றுத் தன்
தந்த வரிசை காட்டுகின்ற பெண்ணல்ல.
இரு வரிசை ஏற்று
இருவர் இசைவேற்றுத் தம்
இரு வரிசை விட்டு
ஒரு வரிசை யாவதற்கு ஒருப்பட்ட ஒளித்தங்கம்
தரு வரிசை தருகின்ற தோட்டத்தில் - அவர்
முறுவலிசை, முழங்குகின்ற காதல் இசை.
அந்தப்
பருவ இசை இல்லாமல் – வீரத்தின்
கருவ இசை மேவுமோ? என்று;
புருவ மிசை உயர்த்திக் கேட்பார் – தமிழன்பன்
துருவ மிசை நிற்கின்றார் ஈரணியாய் -
ஈரணியாய் நிற்கின்ற கவிஞரிடைச்
சீரணிகள் தெரியாத நான் தலைவன்
ஜீரணியார் என் கருத்தை எனினும் சொல்லி வைத்தேன் ..
இருவர் அணி லாவணியா? இல்லை இல்லை
ஒன்று காதல் தாவணியாம் – பிறிதொன்று
வீரப் போரணியாம் - நான்
இடையில் ஏன் நிற்க வேண்டும்?
இடையென்ன நிற்பதற்கு உரலா? என்பீர்—
உடுக்கென்பேன்; அந்த
உடுக்கடித்து ஆவேசத் தமிழ்மாரி வரவழைக்கும்
துடுக்கான பூசாரி நான் இன்று –
எடுத்திடுவீர் கவிதைக் கணை

தொடுத்திடுவீர் கண்ணியமுடன்.

வாரும் நண்ப தமிழ் அன்ப ! இந்தப்
போரும் நன்கு தொடங்கிடுக!

(கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் 'காதல்' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் : கலைஞர்

காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலரும் நோய் பற்றிச்
சோலைப் பூப்பறித்துச் சுவை மகரந்தப் பொடிசேர்த்துச்
சேலைத் தலைப்பாலே மாதர் முகமூடும் அளவுக்குச்
சிரிப்போடும் துடிப்போடும் காதல்
குறிப்பேடு தயாரித்தார் தமிழன்பன் – மிகப்
பொறுப்போடு வாலிபர்கள் கேட்டிருந்தார் - சுறு
சுறுப்போடு மாணவர்கள் சுவைத்திருந்தார்; கொஞ்சம்
வெறுப்போடு முதியவர்கள் தம்வயதை நொந்துகொண்டார்

இதற்கு

மறுப்பேடு கொண்டிங்கே வருகின்றார் ஒருவர்
காதலென்ன கத்தரிக்காய் -
வீரம் தான் மிளகாய் என்று
மோதிடவே மத்தகத்தை ஆட்டுகின்றார்.
வாதிடவே வீர விழி காட்டுகின்றார்.
எங்குற்றான் உந்தன்மகன் எனக்கேட்ட வீரனிடம்
பொங்குற்ற மகிழ்வோடு தாய்க் கிழவி
புலிபோன இடம் நானறியேன்
போர்க்களம்தான் போயிருக்கும் - அப்
புலி வாழ்ந்த குகையிதுதான்

எனத் தன் வயிற்றைக் காட்டிநின்றுள்

அந்தப் புறப்பாட்டு - புகழ்ப்பாட்டு -
அருந்தமிழர் போற்றுகின்ற வீரப்பாட்டு -
போர்க்களத்தில்
வேலெறிந்து ஆனையினைக் கொன்றவீரன்; பகைஎதிர்க்க
வேறொரு வேல்தேடி அலுத்த பின்னர் - தன்
மார்பினிலே தைத்திருக்கும் வேல் கண்டு
மகிழ்ந்தானென்று கூறுகின்ற குறளே வீரம்.

இவ்வாறெலாம்;
ஆணிப்பொன் தமிழ் கொண்டு
வாணியம்பாடியார் வாதிடுவார்.
ஊர்சொன்னால் பேர் சொல்ல வேண்டாமோ?
ஓங்குபுகழ் அப்துர் ரகுமான் என்பார்
வீங்கு திரைக்கடல்போன்ற சொல் வளத்தார்
தீங்குதரும் எச் செயலும் - நாட்டில்
மூங்கில் இலைப் பனிநீர் போல்
தூங்க விடாத் தூய்மை யாளர்
நீங்க வில்லை அவர் பாட்டு என்மனத்தில் அவருக்குத்
தாங்கவில்லை ''காதல்தான் பெரிது'' என்ற வாதம்
அதற்காக,

ஏங்கவில்லை எழுந்துவிட்டார் சிங்கம் -
விடமாட்டார் காதலை அவர் - வெற்றியடைய
விடமாட்டார்!
வீரப் போர் புரிந்திடவே வருகின்றார்.
வாள்எடுப்பார் என அஞ்சாதீர்
தாள் எடுப்பார் - தான் கவி எழுதிய
தாள் எடுப்பார்.

தகத்தகாய மின்வெட்டால் காதலுக்குப்
பலத்த காயம் செய்திடுவார்
காதலிக்க நேரமில்லை என்பார் – இல்லை இல்லை
காதலிக்க வீரமில்லை என்பார் - அந்தக்
காதல் படும் பாட்டைக் காண்பதற்குக்
கண்ணல்ல; காது வேண்டும்.
இந்தக்
களப் போரில் காதற் சாவா?
வீரச் சாவா?
அதை
நடிப்போரின் ஆற்றலிலே கண்டிடுவோம்.
(கவிஞர் அப்துர் ரகுமான் 'வீரம்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;
தித்திக்கும் காதலென்று செப்பிடவே
தி. கு. நடராசன் வருகின்றார்...
தலையில் கங்கையுடன் நடமாடும் - காதல்
கலையின் தெய்வமன்றே நடராசர்!
இதைச் சொன்னால் இந்த நடராசன்
பார்த்தாயா, பரமசிவன் தலையிலே காதல் வைத்துப்
பாதத்தில் வீரம் வைத்தார் என; அவர்
காலடியில் கிடக்கின்ற மனிதனையே சாட்சியாக்கிக்
கண்ணடிப்பார்-காதலிலே வென்றுவிட்டேன் என்று—
ஆளிருப்பார் வீரமாக - ஆனால் காதல் பேச்சு! முகத்திரண்டு
தேள் இருக்கும்; மீசை அதன் பேராம்—குறிக்
கோள் வேறிருக்கும் என்றாலும்; இங்கு
கூத்துக்குப் பாத்திரமாய் வந்துள்ளார்—
வாத்துக்கு அன்னமெனப் பேர்வைத்து

வனப்புமிகும் பெண்களது நடையழகை உவமைசொல்வீ
'இனிப்புமிகும் காதலிலே' எனச் சொல்வார் · இல்லறப்
புளிப்புக்கு வழியில்லாப் பருவம் - அவர்
தவிப்புக்கு வழிவிடுவோம் — வருக தம்பி!

(கவிஞர் தி. கு. நடராசன் 'காதல்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;
காதற் சேவல் தந்த அடியை
வீரச் சேவல் திருப்பிக் கொடுக்கக்
கடுகி வருகுது முருகுசுந்தர உருவில் கிளம்பி!
முருகெனிலோ அழகு;
சுந்தரமும் அஃதே! இந்த
அழகழகு; காதல் பற்றிப் பாடாமல்
வீரம் பற்றிப் பாடுவது என்ன விந்தை!
கத்திச் சுடர்...
சுற்றிச் சுழல்...
வற்றிப் பகை...
வெற்றித் திரு...
பற்றிக் கவி
கற்றுக் கொள
முத்துத் தமிழ்
முருகுத் தமிழ் கேட்டிடுவோம்...

(கவிஞர் முருகுசுந்தரம் 'வீரம்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்துப்;
பொன்னி வளவன்...
காதலுக்கும் இவருக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

நிறைய சம்பந்தம்;

ஏனெனில் இதுவரையில்

எங்கும் சம்பந்தம் போடவில்லை...

அதனாலே இருக்கிறது சம்பந்தம்...இவர்

தமிழ்ப்

பூவாரம் தொடுப்பதிலே

தேவாரச் சம்பந்தர்...

சர்க்கரைப் பேச்சாளர்! சதியாக அணுகிவிடில்

நக்கீரக் கொள்கையாளர் அவர் நாக்கை அறுப்பதிலே!...

காதல் பற்றிச் சொன்னாலும் கடுமையாகச் சொல்லிடுவார்...

விரகதாப வேதனையை வீரமாக முரசறைவார்...

காதலரே வந்திடுக...

கவிதை வரி தந்திடுக...

(கவிஞர் பொன்னிவளவன் 'காதல்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;

ராஜேந்திரன்!

பெயரிலே வீரமுண்டு...சரிதப்

பெருமையும் என்றுமுண்டு...

கங்கைகொண்ட ராஜேந்திரன்...சிவ

கங்கை கண்ட ராஜேந்திரன் நம்

சிந்தையிலே நிற்பவராம்...நெஞ்சில்

சிலையாக இருப்பவராம் - இந்த

நண்பர் வீரம் பற்றிப் பாடிடுவார்.

என்பு தெரிகின்ற உடல் எனினும்

எஃகுடையார் உள்ளத்தில்...

அன்பு தவழ்கின்ற அருந் தோழர்...

முன்பு சொன்னதற்குப் பதில் சொல்லி ஒலித்திடுவார் தமிழ்வீரம்.

(கவிஞர் ராசேந்திரன் 'வீரம்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;

வீர வழக்கறிஞர் அப்துர் ரகுமானும் -
சாரமுள்ள வாதம் இரண்டொன்றைக் கூறிடுவார் -
தீர்ப்பளிப்பேன் பின்னலே!

(கவிஞர் அப்துர் ரகுமான் முடிவுரை பாடுகிறார்)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;

காதல் வழக்கறிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன்
வாதம் செய்திடுவார்;
என்தீர்ப்பு அதன்பின்னே!

(கவிஞர் தமிழன்பன் முடிவுரை பாடுகிறார்)

தலைவர் கலைஞரின் தீர்ப்பு :—

பேரன்பு கொண்டோரே! பெரியோரே! இதுவரையில்
வீண் வம்பு நடந்ததாய்க் கருதாதீர் - இது
வீணைத் தமிழ் வம்பு
விறு விறுப்பாய் நடந்த வம்பு
இந்த வம்பு நாடெங்கும் நடைபெறவே
நான் வாழ்த்தி மகிழ்கின்றேன்.
வீரந்தான் பெரிதென்று வாதமிட்ட நண்பருக்கு
காதல் என்றுல் கசக்கும் பொருளல்ல.
காதல்தான் பெரிதென்று வழக்காடும்
நண்பர்கள்
கோழையாய் இருந்திடலாம்
குறையில்லை அதில் ஒன்றும்.
ஆனால்;
கோழைகளைக் கோழைகள்தான் காதலிப்பர்
"கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவானை மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள்" என
முல்லைக்கலி முழக்குவதை மறந்திடவோ?
பாய்ந்துவரும் காளையினை அடக்குவதில்; - தான்

மாய்ந்து போக நேரிடினும் அஞ்சாத
மறவனையே மாலையிட்டாள் தமிழச்சி.
பெண்ணை அணைத்து மார்பகத்தில் முகம்
வைப்பதுபோல் -
விழுப்
புண்ணைப் பெறுவதற்குக் காளைக்
கொம்பிடையே தலை வைப்பீர்
எனச் சொல்லி அது நடந்தால்
மனம் ஒப்பி மணந்து கொண்டாள்
தமிழ்ப் பெண்ணுள்...
அதற்காகக்
காதல் காவியத்தில் வீரமன்றே
முதற் படியாய் இருந்ததென்று
வாதமிடல் சரியல்ல!
காதல் அடைவதற்கே
சாதலுக்கும் அஞ்சாத வீரம் கொண்டார்
இதை நினைத்தால் -
காதல் பெரிதென்றே தோன்றுமன்றே!
''பொருதடக்கை வாளெங்கே
மணிமார்பெங்கே
போர் முகத்தில் எவர் வரினும்
புறங் கொடாத
பருவயிரத் தோளெங்கே, எங்கே?''
என்று
கலிங்கப் பரணி கர்ச்சிக்கும்....
''கலவிக் களியின் மயக்கத்தால்
கலை போயகலக் கலைமதியின்
(அதாவது:—உடலைவிட்டு உடை அகன்றுவிட)
நிலவைத் துகில் என்றெடுத்துடுப்பர்....''
(நிலவொளியை ஆடையென நினைத்துப் போர்த்த முனைவர்)

இந்தக் காதல் பாடலும் கலிங்கப் பரணிதான் -

படைமுகம் நோக்கிப் புறப்பட்ட வீரன்

பாவைத் துயர் கேட்டுருகித் திரும்பிய சேதியைப்

பாலைக் கலி பகரும்.

கைவேல் களிற்றெடு போக்கி வருபவனைக்

காட்டுகின்ற குறள் தான்

கண்ணெடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் என்று

காதல் தேன் பொழியும்.

''இன்நிழல் இன்மையான் வருந்திய

மடப்பிணைக்குத்

தன் நிழலைக் கொடுத்தளிக்கும் கலை''யென்று

மானிடையே ஊறுகின்ற காதல் தனைத்

தேனிடையே பழச்சுளை போல்

தருகின்ற கலித்தொகை தான்

வேங்கையுடன் பொருதுகின்ற வேழத்தின்

வீரச் செயல் காட்டிக்

குறிஞ்சிக்குச் சிறப்புக் கூறும்.

புராணமாம் ராமாயணக் காதையிலே

இராவணனின் அருஞ் செல்வன் இந்திரஜித்தன்

சுவைமிகு காதலாலே சுலோச்சனை கணவனுனன்.

பகைப்படை மிகுந்தபோது தலையிழந்து வீரனுனன்.

தலையிழந்து போகு முன்னே...நிலை

குலையச் செய்திட்டான் எதிரிகளை...

நிகும்பலை யாக வீரன்

பகைவரிடைப் பெருங்

கும்பலை அழித்த பின்னர்

மடியலானன்...

மறவனுனன்...

மணிமகுட ராவணனின் மைந்தனுனன்...

பாரதத்தில்...
வத்சலையின்
அத்தானும் அபிமன்யு
சத்தான முத்தங்கள் ஒன்று பத்து நூருக
முத்தான வாயிதழில் வழங்கிடுவான்
கொத்தாகக் காதல் கனி பெற்றுக்கொள்வான் - அந்த
முற்றுத இளம்பிஞ்சு போர்முனையில்
பற்றுத உயிரே இல்லை...பின்னர்
வற்றுத புகழோடு மாண்டுவிட்டான்.
குற்றுல அருவி நிகர் குழல் கொண்ட
பொற்றுமரையின் பால் காதல்! அதற்காக
விற்றுனே வீரம்; களத்தில்! இல்லையில்லை...சிந்துபாடும்
சிற்றுருய் இருக்கின்றுன் இதிகாசத்தில்.

புவிமன்னன் பெற்ற பெண்ணை
கவிமன்னன் பிள்ளை; ஆண்டான்...
கவிமன்னன் பிள்ளையாண்டான்...
அம்பிகாபதி — அமராவதி காதல்
அன்றென்ன ஆயிற்று? வீர மரணம்தான்!...
அக்காலக் கதை எதற்கு
இக்கால எடுத்துக்காட்டு என்ன என்பீர்?...
எத்தனையோ உண்டதற்கு இயம்புகின்றேன்.

எட்டாவது எட்வர்டு காதலுக்கு முடிதுறந்தான் - அதனலே
எட்டும் பெருமையெலாம் காதலுக்கே கிட்டிடுமோ?
மங்கையவள்
மடிவேண்டும் எனச் சொல்லக் காதல் போதும்
முடிவேண்டாம் எனச் சொல்ல

தீரம் வேண்டும்;
தியாக உள்ளம் வேண்டும்.

அவ்வளவேன்...

அப்பாவி ''சீனி'' யென்பான் அடுத்த வீட்டுச்

''சோனி'' மீது காதல் கொண்டு

அவசரமாய் வேலி தாண்டிக் குதிக்கின்றானே;

அதுவுமொரு வீரமன்றே?

காதலுக்காக வீரம்—

வீரரிடை காதல்—இரண்டையும்

வெண்ணெய் மோர் போலப் பிரித்திட

எண்ணுவது பொருந்தாது.

காதலிலே தோல்வியுற்றோர்

கழுத்தினிலே சுருக்கிட்டுத் தொங்குகின்றார்.

காதலுக்கு மறுப்பிருந்தால்

சாதலொன்றே வழியென்று

ஆறுகுளம் தேடுகின்றார்;

ஆவி தனைப் போக்கிக் கொள்ள!

காதல் மட்டும் மேவுவதால் இச் செய்கை

—புரிகின்றார்

காவலுக்கு வீரத்தை இணைத்துக் கொண்டால்

—அது

கடவுளெனக் காப்பாற்றும் காதலரை!

''நாடகத்தில் காவியத்தில் காதலென்றால்

நாட்டினர் தாம் வியந்து நன்றும் என்பார்

வீடகத்தே, கிணற்றோரத்தே, ஊரினிலே

காதல் என்றால்

உறுமுகின்றார்—

பாடை கட்டி அதைக் கொல்ல வழிசெய்கின்றார்''

—எனப்

பாரதியார் குற்றம்சாட்டியதும்,

''காதல் நெருப்பால் கடல் உன்பால் தாவிடுவேன்
சாதி என்னும் சங்கிலி என்
தாளைப் பிணைத்ததடி''

என்று

பாரதி தாசனர் பாடியதும்;

காதலில் வீரம் கலக்காத
மனிதர்க் கன்றே?

ஆதலினுல்

மானிடரே காதல் செய்வீர்;
வீரம் கலந்து செய்வீர்.
வீரமில்லாக் காதலினுல் விரக்தியுண்டு
வாழ்வில் துணிவே இல்லை ..
காதலில்லா வீரத்தில் கடுமை யுண்டு
வாழ்வில் கனிவே இல்லை...

அனைவோர்க்கு என் தீர்ப்பை அறிவிக்கின்றேன்.

காதலும் வீரமும் கட்டிப் பிறந்த
இரட்டைக் குழந்தை—
இதற்குக் குடும்பக்
கட்டுப்பாடில்லை; பெற்றிடுவீர் தாராளமாக! ..

வணக்கம்.

ஏழாம் கடல்

[28-9-68 அன்று பரமத்தி வேலூர், கண்டர் கல்லூரிக் கவியரங்கில் **கலைஞர் மு. கருணாநிதி** அவர்களின் தலைமையுரை]

வணக்கம்!
அவையோர்க்கு வணக்கம்–கவி
அரங்கேற வந்தவர்க்கும்,
கண்டர் கல்லூரி கண்டவர்க்கும்
வணக்கம்....ஆசிரியப் பெரியோர்க்கும் அன்பு
மாணவர்க்கும் வணக்கம் -
தொண்டர், பிள்ளைக்கறி யளித்தார் - சிறுத்
தொண்டர் பிள்ளைக்கறி யளித்தார்...இன்று
கண்டர், பிள்ளைக் கறிவளித்தார்.
பிள்ளைக்கு அறிவளித்தார்.
புறந்தூய்மை நீரான் அமைவதற்குக்
காவிரியும்
அகந்தூய்மை வாய்மையாற் காணப்படக்
கல்லூரியும்
பொருத்தமாய்க் கொண்டவரைக்...கொடைப்
பொழிலெனக் கூறிடுவோம், என்றுமே
கொண்டாடி மகிழ்ந்திடுவோம்...
ஈரமுள்ள இடத்தில்தான் ஈகையுண்டாம்.

—காவிரி

தீரமுள்ள இவ்விடத்தில் ஈரமுண்டு
ஈதலுண்டு
இசைபட வாழ்தலுண்டாம்...

நீர்க் குடும்பம் எனும் தலைப்பில்
நெடிய புகழ்க் கவிமக்கள் பாடுகின்ரூர்;
நீர்,(க்) குடும்பத்தின் உறவன்ரே எனச் சொல்லி
நீர் எழுத்துக் கவியெழுதும் எனைப்பிடித்து - அணி
சீர் எழுத்துப் புலவரிடை நிறுத்தி விட்டார்.

கார் எழுத்து மழையாகும் - மழையின்
பார் எழுத்து ஆருகும்...ஆற்றின்
நேர் எழுத்தே குளமென்போம்
கிணறென்போம்!
இதற்கெல்லாம் -
வேர் எழுத்துக் கடலென்பார் - தலையில்
யார் எழுத்து என நைவார்
விடுவார் கண்ணீர் -

பார் எழுத்தை மாற்றுகின்றேன்
எனச் சொல்வார்;
வியர்வைப்
போர் எழுத்தால் விதியை வெல்வார்...
வானக் கிழவன் இருமுதலே இடியென்றும்
வாடிப் பிதுங்கும் (அவன்)
கண்ணெளியே மின்னலென்றும்
—அவன்
வடிக்கின்ற கோழை எச்சில்தான்
மழையே என்றும்
வர்ணித்தால் நோய் மழையை
வரவேற்க ஒப்போம் நாம்.

வாலிபர்க்குப் பிடித்தமான உவமை சொல்வேன்.
வானத்து மீன் பெண்கள்; கூட்டுப் பேச்சே
இடிக்குமுறல்; அவர்
வாளொத்த கண்வீச்சே மின்னல் கீற்று;

வட்டமதிக் காதலன்மேல் தெளிக்கின்ற
பன்னீரே மழைத் துளியாம் -
வீரர்க்குப் பொருத்தமான உவமை யெனில்
இருவீரர் நெஞ்சகங்கள் மோதுவதே இடிமுழக்கம்.
பெருவீரர் வேல் உராய்தல் விண்ணின் மின்னல்.
பலவீரர் பொழியும் செந்நீர் மழையே யாகும்.
பொதுவில் வானகமே போர்க் களமாம்...
போர்க்களமெனினும், போகக்களமெனினும்
பொல்லா நோய்க்கள மெனினும் – உழவின்
நல்லார், மழை தரும் வானத்தை
'மானம்' என்ருர் - கொச்சையாக!
பொருத்தம்தானே!!

மழையில் நாம் நனைந்தது போதும்.....
கடலருகே வந்திடுவோம்....
கடலென்ருல் வைணவர்க்குத் திருமால்
பள்ளிகொண்ட நினைவே தோன்றும்.
உடலெங்கும் நீறுபூசுஞ் சைவர்க்குச்
சிவன் நஞ்சுண்ட கதைதான் தோன்றும்.
படைகொண்டு அழிக்கவொண்ணுப் பூம்புகாரைக்;
- கடல்
தடையின்றி அழித்துவிட்ட வரலாறே நமக்குத்
- தோன்றும்.

இத்தனையும் கூட்டிக் கழித்தால்...இன்னும்
எத்தனையோ நன்மைகளும் கடலால் உண்டாம்.
முத்தனைய பற்கள் என்று - கரும்புச்
சத்தனைய பெண் பேச்சுப் பேசுதற்கு
முத்தினையே தந்ததுவும் கடலே அன்ருே!

நிலமடந்தை உடுத்துகின்ற நீலப் பட்டாடை
- பருவ
நிலாப் பெண்ணைத் தழுவுதற்கு அலைக்கரந் தூக்கும்
நெடுந்தோளன், நீலவண்ண ஆணழகன்,
குலவுகின்ற காதலர்க்குக் கடலோரம்
மணல்மெத்தை,
உலவுகின்ற கவிஞர்க்குக் கற்பனைப் பரிசுக்
- கத்தை,
கும்பிருட்டு மதியோர்க்குக் கரை யோரம்
தெரிவதெல்லாம் நண்டு - நத்தை,
— கொட்டில்

துப்பிட்ட மாடுகள் போல் நாவாய்கள் நிற்கும்
துறைமுகத்தைக்
காண்பதுவும் களிப்பதுவும் கடலால் அன்றே!
கான்யூட் மன்னனது கர்வ மடக்கியதால்
பெருமையுற்று
காந்தி மகான் உப்புக் காய்ச்சியதால்
அருமைபெற்று,
வாஸ்கோட
காமாவின் கலங்களுக்கு வழியும் விட்டு,
வாணிபத்தில்
கடல்கடந்த தமிழருக்கு முதல் வரலாறீந்து,
பரந்தமனம் என்பதற்கு உவமையாகி,
பலகாலம் அசைந்தாடும் ஊமையாகி,
சிலகாலம் ஊழியாகி, உலகிற்குத் தீமையாகிப்,
பின்
சினம் அடக்கும் துறவிபோல ஆமையாகிச்
சீறும் அலை சுருக்கிக் கொள்வாய். கடலே
நின்
சீரெல்லாம் சிறப்பெல்லாம் சொல்லப் போமோ?
அதனாலே;
கடல்கடந்து ஆறடைவோம்....வந்திடுவீர்....

ஆறு:—

மழையிடை வந்து மலையிடை தழுவி
இழையிடை வந்த பொன்துகில்போலத் - தாழந்
தழையிடை வந்து தலையினை நீட்டும்
மடலதுபோல - மாதர்
குழலிடை வந்து கோலம் காட்டும்
வகிடது போல
களிநடை பூண்டு காவினில் சென்று
காவிரி யாணுய்...
அணிமணி பூண்ட பெண்ணே யாணுய்...
பெண்ணே என்ருர்
பெண்ணே என்ருர்...

நீ,

கைவைத்த இடமெல்லாம் களி நடமாடுவதால்
வைகை என்ருர்.
வளங் கொழிக்கச் சிந்து பாடுகின்ருர்...
கோதாவரி யில்லே தமிழ் நாட்டில்
கோதாய் வரியில்லே தமிழ்நாட்டில் புஞ்சைக்கு
கோதாவரியில்லே தமிழ்நாட்டில்...
வெளிநாட்டுத் தமிழர்க்கு
வாழ்வு

கொள் இடமுண்டு வரையறுத்துச் செய்கின்ருேம்.
வணங்குகின்ருேம்...ஆறே! நீ வாழ்க நன்று...
ஆறு தலைப்பென்றே எனையழைத்தார் -
இங்கு
ஏழு தலைப்பெழுதிப் பாடச் சொன்னர்;
பாடுகின்றேன்...
அடுத்து கிணற்றுக்குச் சென்றிடுவோம்...

கிணறு :—

நான் கவியூரின் கிணற்றுத் தவளை -
ஆனலும்
நாட்டு வளப்ப மறிவேன் – நும்போல்
பாட்டு வளப்ப மறியேன் அய்யா!
நெடுவானம் மழைதர மறுத்துவிட்டால்
நீளாறு, குளம், குட்டை, வறண்டுபோய்
வாடி விட்டால் -
தாகம் போக்க;

ஒருகுவளை தண்ணீரும் இல்லாமற் போய்விட்டால்
உமிழ்நீரை உள்ளுக்குள் விழுங்குதல் போல்
உரக்கேணி - ஊற்றுக்கேணி -
ஆழக் கேணி - ஆற்றுக் கேணி –
உடனடியாய்த் தோண்டுகின்றோம்....
கிணறுவெட்டப் பூதம் புறப்பட்டது என்பாரே;
அதன் பொருள் என்ன - புரிகிறதா?...
கிணறுவெட்ட 'மண்' குவியும் - ஒருபூதம்
(மண்)
பூமிக்குள் அடைந்திருந்த காற்று
வெளிக் கிளம்பும் – மறுபூதம்
(காற்று)
பொங்கிவரும் புதுநீரே அடுத்த பூதம்...
(நீர்)
பொலிவுமிகு வான் தெரியும் நீர்மீது
நாலாம் பூதம்!
(விண்)
புவியாளும் ஆதவனின் தீக்கதிரால்
அந்நீரும் தூய்மையாகும்...
ஐந்தாம் பூதம்!
(தீ)
இந்தப் பஞ்சபூதம் வருவதைத் தான்
பழையவர்கள் அழகாய்ச் சொன்னர்
அறிவுப் பஞ்சைகளோ அலறுகின்ருர் பூதமென்று!

குளம் :—

குளம் உண்டு ஊருக்கு அழகாக
எனக் குளம் உண்டு கவிபாடுவதில்
பொதுப்பணி யாற்றுவதில்
எனக்கு உளம் உண்டு ..
கவி பாடுவதில்...பொதுப்பணி யாற்றுவதில்...
மரைக்குளம் பேர் எழிலே! தா
மரைக்குளம் பேர் எழிலே!
மறைக்குளம் திருக் குறளே!
மறைக்கு உளம் திருக்குறளே!
தீர்த்தக்குளம்...பாவம்
தீர்த்தகுளம் பல உண்டு...அதிற்சில, உயிர்
தீர்த்த குளம் உண்டு ..
நீச்சற்குளம் நகர்ப்புறத்தில் - இன்னும்
நீசற்குளம் சிற்றூரில் இருக்கலாமா?...
கொள்மடையும் வடிமடையும்
குளத்திற்குத் தேவை—அறிவு
கொள்மடையும்—அன்பு வடிமடையும்
உளத்திற்குத் தேவை.
எக்குளத்திற்கும் படித்துறைக்கல்
வேண்டும்.
எஃகு உளத்திற்கும் படித்து உரைகல்
வேண்டும்.

“ அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவைபோல்
உற்றுழித் தீர்வார் உறவல்லர்—அக்குளத்தில்
கொட்டியும் ஆம்பலும் நெய்தலும் போலவே
ஒட்டி யுறுவார் உறவு ”
என்று பாடிக் குளம் விட்டுக்கரையேறுகின்றேன்.

கண்ணீர் :—

கடல் பெரிது காசினியில்
மழை இனிது மன்பதைக்கே
ஆற்றின் புகழ், மிகையாகும் அவனியிலே
கிணற்றுக்கும் கீர்த்திபல உண்டென்போமே ..
குளமெல்லாம் குவலயத்தின் அமுதவாய்கள்...
எல்லாம் சரி;
இத்தனைக்கும் முகில் கூட்டம்
கண்ணீர் வடித்தால் அன்றே
மழையாகிக் கடல் பொங்கும்
ஆறு ஓடும்...கேணி ஊறும்...
குளம் நிரம்பும்.
காரிருள் ஏன் தொலைந்தது
கனவின்பம் ஏன் கலைந்த தென்று
காலை மலர் வடிக்கும் கண்ணீர் பனித்துளியாம்;
தென்னம்

பாளை வடிக்கும் கண்ணீர்தான் மதுச் சாறு.
வாழை வடிக்கும் கண்ணீரே பால் ஆகும்
ஏழை வடிக்கும் கண்ணீரோ வேல் ஆகும்
வாள் ஆகும்

'அல்லற்பட்டு ஆற்றுது அழுத கண்ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை'

எனக் கூறி; வியர்வைக்கு விரைந்திடுவோம் ...

வியர்வை :—

சிப்பியின் வியர்வையிலே முத்து பிறக்கும்—
ஒரு
சிற்பியின் வியர்வையிலே சிலை பிறக்கும்.
உழவனின் வியர்வையிலே பசிபறக்கும்—
ஒரு
மழவனின் வியர்வையிலே பகைபறக்கும்.

வலியோர்கள் வியர்வை யெல்லாம்
பன்னீராம்—மிக
எளியோர்கள் வியர்வை யெல்லாம்
செந்நீராம்.

உலக்களத்தில் கொட்டுகின்ற வியர்வைதனைத்
தழல் உறிஞ்சும்—காதற்
கலக்களத்தில் கொட்டுகின்ற
வியர்வையெலாம் சந்தனமாம் ... சவ்வாதாம்.
அதனை வியர்வை யென்றுரல்
இலக்கியங்கள் ஒவ்வாதாம் ...
அதனல் அது சவ்வாதாம் ...

இப்படி;

விரிந்த கடல் முதலாய் வியர்வைக் குளம்
வரையில் ...

செறிந்திடும் வர்ணனை செய்திடக் கவிஞர்
சிறப்புடன் இங்கே இருந்திடும் போது...
நானே அதிகம் பாடுதல் நன்றா?
தேனே! கனியே! தினையே! அமுதே!
ஊனே! உயிரே! கமிழே! தாயே!
வணக்கம் சொன்னேன் வாழ்க நன்று
முதலில் . . .

முனைகின்றார் கடல்தாண்ட முருகுசுந்தரனார்
பனைவெல்லம் போல் இனிக்கும் பாதருவார்
கடற்பா தருவார் . . .

(கவிஞர் முருகுசுந்தரம் 'கடல்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; மழை!

நாகற்பழமென நல்லகவி உதிர்க்கின்ற
நடராசப் புலமை நம்பி . . . கவி
மழை பொழிய வருகின்றார்;
குடையிருந்தால் பிடித்துக் கொள்வீர்.

(கவிஞர் தி. கு. நடராசன் 'மழை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; ஆறு;

நமதன்பர் தமிழன்பன்
நாவினிக்கும் சொல் அன்பர்
சொல்லம்பர் . . .
ஆறுதலைப்பூ அவருக்கு! . . .
ஆறு தலைப்பு அவருக்கு—
தடையின்றி ஓடலாம் தமிழாறு!. . .
ஒலிபெருக்கித் தடையின்றி
ஓடலாம் தமிழாறு!

(கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் 'ஆறு' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; கிணறு;

வெட்டுகின்ருர் ராமராசன் கிணருன்று
கட்டுகின்ருர் கயிறொன்றில் தமிழ்க் குடத்தை
எடுத்துக்
கொட்டுகின்ருர் புதுவெள்ளம்—
குடித்து மகிழ்வீர் . . . நீர்
குடித்து மகிழ்வீர் . . .
கிணற்று நீர் குடித்து மகிழ்வீர்.

(கவிஞர் ராமராசன் 'கிணறு' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

சம்சாரம் இல்லாமல் வாழ்ந்தாலும் வாழலாம்
மின்சாரம் இல்லாமல் வாழமுடியுமா என்ருர்
நண்பர்
சம்சாரம் புகவில்லை; இன்றுவரை
அதற்காக ;
மின்சாரம் தொடவேண்டாம் . . .
என் தோழர் என்பதாலே
எச்சரிக்கை செய்கின்றேன் . . .

அடுத்து; குளம்;

அக்பர் என்றும் அவுரங்கசீப் என்றும்
அந்த நாளில் களம் கண்டார் — அவர் வழியில்
அப்துர் ரகுமான் குளம் கண்டார்—அதனைச்
சொல்ல

அவரும் களம் கண்டார்—கவிக் களம் கண்டார் . . .
குளம் கண்டால் விடுவோமோ; கரையோரம்
குந்திக் களைப் பாறிடுவோம்.

(கவிஞர் அப்துர் ரகுமான் 'குளம்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; கண்ணீர்;

கந்தசாமி யெனும் தமிழ்க் கவியேறு
நொந்த மனங்கொண்டு கண்ணீர்விட
இந்த அவைதனிலே வருகின்றார்;
கவலையென்ன கேட்டிடுவோம் . . . முடிந்தால்
குறை தீர்த்திடுவோம் . . .

(கவிஞர் கந்தசாமி 'கண்ணீர்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; வியர்வை.

வெண்முத்து வியர்வைதனை எடுத்துக்
—காட்ட
நடுக்
கண்ணெனைத்த கறுப்பு நிறம் தேவைதானே
பண்ணெனைத்துப் பாடுதற்கு வருகின்றார்
பொன்னெனைத்த பாவளன்
பொன்னி வளவன் . . .
வியர்வை சொட்டப் பாடி—நம்
அயர்வையெலாம் விரட்டப் போகின்றார்.

(கவிஞர் பொன்னி வளவன் 'வியர்வை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் கலைஞரின் முடிவுரை:—

"பாசனத்து மந்திரி என்றதனால்
பயனுண்டு நீர்க் குடும்பத் தலைப்பால்; எனவே
பறந்து வந்தேன் . . . பரமத்தி வேலூர் நோக்கி . . .
பல தலைப்பில் பாவலர்கள் பாடிவிட்டார்

ஒரு தலைப்பை ஒரு தலைப்பார் வம்புக்கிழுத்து
நம் தலைப்பை நிறைவு செய்தார் . . . நம் . .
தலைப்-பை-நிறைவு செய்தார் . . .
ஒருதலைப் பட்சமாய் நானும்
தீர்ப்பொன்றும் வழங்கமாட்டேன் . . .
ஆனலும் ஒன்றே ஒன்று;
கடல் இருந்து
மழை பெருகி
ஆறு ஓடி
கிணறு குளம் நீர் நிறைய வேண்டும்...
நீர்க் குடும்பத்தில் ஒன்று குறைய வேண்டும்.
மற்றொன்று மறைய வேண்டும்...
வியர்வை குறைய வேண்டும் — வேலை செய்வோர்க்கு
வசதி பெருகுவதால் — வியர்வை குறைய வேண்டும்.
கண்ணீர் மறைய வேண்டும்;
எல்லார்க்கும் இன்பம்
என்றும் வேண்டுவதால்!...கண்ணீர் மறைய
வேண்டும்!

வணக்கம்.

வாழ்க!

பிலவங்க ஆண்டு

[13-4-68 அன்று சென்னை வானொலியில் நடைபெற்ற கவியரங்கில் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களின் தலைமையுரை.]

வணக்கம்.

'பிலவங்க' ஆண்டைப் பின்னுக்குத் தள்ளி
இலவங்காய் போல் வெடித்தது 'கீலக'
கலகங்கள் இன்றிக் காழ்ப்புகள் இன்றி
உலகெங்கு முள்ளோர் வாழ்க என்று வாழ்த்துவம் நன்று.
வருடப் பிறப்பென்றுல் 'தை' என்றும், இது
வழக்கத்தில் வந்ததனல் வாழ்த்திடுவோம்.
வருடத்தில் ஒருநாள் தான் வாழ்த்துகின்ற
சிக்கனப் பண்பெதற்கு?
வாயார மனமாரப் பல நாளும் வாழ்த்துச் சொல்வேன்;
வானொலியில் கவி பாட வந்திருக்கும் கவிஞர்க்கு
வணக்கம் சொல்வேன்.
நித்திரை கலைந்தது நீள் விழி திறந்தாள்
சித்திரைப் பெண்ணும் முத்திரைப் பொன்னள்,
பத்தரைப் மாற்றுப் பாட்டுப் புலவர்கள்
இத்தரை போற்றும் கற்றறி வள்ளுவர்
இயற்றிய குறளில் இனிதே நுழைந்து
ஈந்திடும் கருத்தை இங்கே சுவைப்போம்.

பிறப்பாலே புகழ் இல்லை...பெற்ற
சிறப்பாலே புகழ் என்று

அறப்பாலைப் பாடி வைத்தான் – அதனைத்
திறப்பாடல் புனையும் நல்லோர்; நாம்
மறக்காமல் இருப்பதற்கு வழங்க வந்தார்
பறக்காமல் இருக்கின்ற பறவை நான்

இலக்கணச் சிறகு

முனைக்காமல் தவிக்கின்ற கவிக்குஞ்சு நான்
பறக்காமல் இருக்கின்ற பறவை நான்
கூடுவிட்டுக் கூடு பறக்காமல் இருக்கின்ற
பறவை நான்
சிறகு முளைக்காமல் இருக்கின்ற கவிதைக் குஞ்சு நான்
சிலரைப்போல் வால் மட்டும் முளைக்காமல்

இருக்கட்டும் என் கவிக்கென்னும்
சிறு கவிஞன் நான்.

அடக்கத்தால் சொல்லுவதாய் எண்ணுதீர்
தலை சீர் தொடை அணி யாப்பெல்லாம்
தடுக்கத்தான் செய்யுமய்யா என் பாட்டில்!
(அதற்கு) விதிவிலக்கு
கொடுக்கத்தான் வேண்டும் நீங்கள், இல்லையானால்
உமை விடுத்து
நடக்கத்தான் வேண்டுமென்று எழுந்திடுவேன்...
உறங்கும் போது ஓர்நாள் கனவொன்று கண்டேன்
பிறகென்ன;
விழித்திருக்கும் போதா கனவு வரும் ?
எனக் கேளாதீர்,
விழித்திருந்து கனவு கண்டே விடுதலை பெற்றார்

—காந்தி

பழித்திருந்த பலபேரைப் புன்சிரிப்பால்
வெற்றி கண்டு பேரறிஞர்
விழித்திருந்தே நல்லாட்சிக் கனவு கண்டார்
விரைவில் பெற்றார்...

அது நிற்க;

அடியேன் கண்ட தூக்கக் கனு வென்ன?

அறிந்திடவே துடிக்கின்றீர்!
ஆணிப் பொன் மேனி...அழகு மயிலனையார்

ஆறுபோர் ஆரணங்கு -

அல்லிப்பூ மென்மேனி
அள்ளிப் பருகிடத்தான் யாருமே துடிக்கின்ற
தேன் பொய்கை -

ஊருக்குத் தெற்கே ஊருணியின் நிழலோரம்
காருக்குள் அமர்ந்து கண்மூடித் தூங்குகின்றேன்...

வேருக்குள் தூங்கும் பலாக்கனி நாங்களய்யா;

பாருக்குள் எம்போல் பாவையுண்டா? என்ருர்.

கோரிக்கை யாது கூறுவீர்! என்று நானும்,
கோவை இதழ்க் காரிகளைக் கேட்கு முன்னம்!

அறுவரில் ஓரழகி தேர்ந்தெடுப்பீர்

அவளுடன் வாழ்வெலாம் களித்திருப்பீர்

அட்டியின்றி இப்போதே சொல்லிடுவீர் - நேரம்
வட்டியின்றிக் கழியு தென்ருர்!

செட்டிமார் வீட்டுப் பெண்ணே? கேட்டுவிட்டேன்!

முட்டி மோதும் சாதியில்லை மதமில்லை - யாம்;

மனித குலம்; அவ்வளவே! என்று சொன்னர்.

ஆசைதான் எனக்கும் கூட - ஆனல்

தேர்வில் தான் திகைத்துப் போனேன்.

அறுவரும் ஒரு நிறம் - ஒரு குணம்

பருவமும் வேறில்லை...பனிமலர்...இரு கனி மரம்...

இடையிலோ, எழில் நடையிலோ, விழியாம் வேற்
படையிலோ...இதழ்க் கடையிலோ

முரணிலை - முறுவலும் ஒரு நிலை.

பட்டென்ருல் ஒருத்தி மேனி

பட்டேதான் அறுவர் மேனி...

பளிங்கென்ருல் ஒருத்தி மேனி
பளிங்கே தான் அறுவர் மேனி...
கிளிமொழி ஒருத்தி பேச்சு
கிளியே தான் ஆறு பேரும்...
அருள் நெறி ஒருத்தி வார்த்தை
அங்ஙனமே ஆறு பேரும்...
குறள் மொழி பேசுகின்ருள் ஒருத்தி என்ருல்
நான்
கூறுகின்ற ஆறு பெண்ணும் அதனேத்தான்
பேசுகின்ருர்.
என் செய்வேன் - எப்படித்தான் தேர்ந்தெடுப்பேன்
புண் செய்தார் விழி வேலால் இதயத்தில்
பண் செய்தார் நெஞ்சத்தில் காதலுக்கே...
மண் செய்த விந்தையாலே
மங்கையர்கள் அறுவர் ஒன்ருய் - என்
கண் கொய்து திகைப்பாலே தவிக்க வைத்தார்.
சரி;
போர் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு அதில்
யார்வேண்டும் நமக்கென்று தேர்வதற்கு
முன்வந்தேன்...

ஆளுக்கொரு போர் சொன்னுர்...
'அருளுடைமை' ஒருத்தியின் போர்,
'அடக்கம்' என்பவள் இன்னெருத்தி,
'இனியவை கூறல்' பிறிதொருத்தி,
'பொறை' யென்ருளொரு பூங்கோதை,
'வெகுளாமை' எனச் சிரித்தாள் வேருருத்தி...
'இன்ன செய்யாமை' என் போர் என்று
முன்னுல் வந்து நின்ருள் ஆருமவள்...
அடக்கமிருப்பின் அருளுடைமை ஆடிவரும்;
இனியவை கூறுமிடம் பொறையிருந் தரசாளும்;

வெகுளாமை கொண்ட மனம் – இன்ன செய்யாமை
பூக்கின்ற தும்பை வனம்.

இதில் பேர்தானே மாற்றம் ;
வேறென்ன மாற்றம்?
ஒத்தவயது – ஒத்த குணம் - ஒத்த முகம்
உள்ள நல்லீர் – உமைப்
பெற்றெடுத்த தாய் யார்? என்றேன் ;
தமிழ் என்றார்.
தந்தையோ வள்ளுவராம் !
மாமேதை வள்ளுவரை மாமன் முறை கொண்டாட
ஆமோ என்னுல்? ஆறில் ஒன்று தேர்ந்தெடுக்க
அப்பாடா எப்பாடு பட்டு விட்டேன்
முடியவில்லை...
ஆகாதெனக் கண்ட தாலே
ஆரணங்கீர் அறுவருமே என் தங்கையாவீர்
அப்போதே நாம் அனைவருமே பிரியாமல்
இருக்கலா மென்றேன்...
ஆகா, அது நன்று! எனச் சொன்னீர்
அண்ணு'' எனத் தழுவிக்கொண்டார்...
அன்புச் சோதரிகாள் உமது கரம்பிடிக்க
ஆறு கவி கொண்டிங்கு வருகின்றேன்
அவர்கள்
கூறு கவி கேட்ட பின்னர் மாலை சூடி
மகிழ்ந்திருப்பீர் என்று சொன்னேன்.
சரியென்றார் ; வந்துவிட்டார் கவிஞர்களும்
அம்மவோ அதிலோர் கவி பெண் கவி...
ஆருவது பெண்ணுக்கு ஆண் கவி எங்கே என்றார்...
திடுக்கிட்டேன், விழித்திட்டேன்
கலைந்திட்ட கனவோடு கவியரங்கு வந்திட்டேன்
கனவு கலைத்த கவி கைலாசக் கவி

சௌந்தரா கைலாசக் கவி...
அவை நடுவே வந்துள்ளார்-
அவர்
இனி - அவை கூறல் நன்றெனவே -
அவர்

''இனியவை கூறல்'' நன்றெனவே-இனி
அவை கூறுது ஒதுங்குகின்றேன்.
இனியவை கூறல் எனுந் தலைப்பில்
அம்மை முழங்கிடுவா...

(திருமதி சௌந்திரா கைலாசம் 'இனியவை கூறல்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து ; அடக்கம் ;
அடக்கத்தின் விளை நிலமாய் அறிவே நிற்கும் - அது
முடக்கத்தான் துவையலைப் போல் நோயும் தீர்க்கும்
ஆணவ நோயும் தீர்க்கும்
நடக்கத்தான் கால் என்போம் ; உதைக்க அல்ல!
மடக்கத்தான் கத்தி என்றுல் தேவையில்லை—பழம்
அறுக்கத்தான் கத்தி வேண்டும், உயிர் பறிக்க அல்ல.
அடக்கத்தில் எழும் வீரம் உண்மை வீரம்
வழக்கத்து வாய்வீரம் போலி வீரம்
ஆமை போல் ஐம்பொறியும் அடக்கவேண்டும்
அதற்காக
ஊமை போல் குருடு போல் செவிடு போல்
ஊர் நடுவே திரிதல் நன்று ?
கண் அடக்கம் இமைக் கதவில்
நாவடக்கம் வாய்ச் சிறையில்
மூச்சடக்கம் காற்றினிலே
மெய் அடக்கம் கல்லறையில் - நல்ல
மன அடக்கம் அறிவொளியில்

எனைத் தலைமை தாங்க ஆணையிட்ட
அவையோர்க்கு நன்றியெனல் அவையடக்கம்,
எனைத் தலைமை தாங்க மன்றுடிக் கேட்டுக்கொண்ட
மன்றத்தார்க்கு ஆசியெனல் மண்டை வீக்கம்.
யாகாவாராயினும்
நாகாத்தல் அடக்கத்தின் முதற்படியாம்!
வாய்க்குள் ஒரு - வெறி
நாய் காத்தல் ஆணவத்தின் மேற்படியாம்...
அங்கிருந்து

உருண்டு விட்டால் உருவின்றிச்
சுருண்டு போகும் நெஞ்சழுத்தம்.
இதையெல்லாம் அவை நடுவே
காணிக்கை யாக்குதற்கு
மாணிக்க வாசகர் வருகின்றூர்
பெற்றுக்கொள்வோம்.

(கவிஞர் மாணிக்கவாசகம் 'அடக்கம்' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறூர்)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; பொறை;
பிறை யொன்று பொறுத்திருந்து நிலவாகும்
பொறை கொண்டார் பொறுத்திருந்து நில மாள்வார்
இரையொன்று வருமட்டும் காத்திருக்கும் கொக்கு
அதனைப் பொறை யென்று சொல்லாதீர்
தரைமீது அப்பறவை கற்ற சூழ்ச்சி...
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலையாய்க் கொண்டோன்
அகழ்வார் தாங்கும் நிலமென நவின்றூர்...
இகழ்வார்க் கிருப்பது தலையும் அல்ல;
ஏசிக் கிறுக்குதல் கலையும் அல்ல.
புகழ்வார் பின்னே போதலும் தீது -
இகழ்வார் எதிர்த்தல் அதனிலும் தீது -

பொறை யுடை மேலோன்
திரை கடல் இதயம்
கறை படு விதமாய்த் தாக்கி மகிழ்வோர்
தரை படு மீனுய்த் தவிப்பது உண்மை.
குறைபடு சொல்லால் குத்துதல் எளிது...அதை
நிறைபடு மனத்தால் தாங்குதல் அரிது...

இதனைப் பொறை யெனுந் தலைப்பில்
பொழிந்திட வந்தார்
ஆற்றல் அரசெனும்
ஆர்வக் கவிஞர்.

(கவிஞர் ஆற்றலரசு 'பொறை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; வெகுளாமை:
தன்னையே கொல்லும் சினம் என்று
தமிழ் மேதை வள்ளுவரும் குறள் தந்தார்
சினந்தவர்கள் ஆர்த்தெழுந்து; கண்
சிவந்தவராய் ஆடுவதும்...குடியில்
மிதந்தவர்கள் தடுமாறிக் கண்
சிவந்து தள் ளாடுவதும் ஒன்றேயாம்

ஆமையிலே பொருமை நல்லதல்ல
இயலாமை ஏற்றதல்ல
அறியாமை நாடழிக்கும்
கொல்லாமை போல நல்லாமை
வெகுளாமை -
வேருமை புகுந்துவிட்டால்
வீடு நாசம், நாடு நாசம்.

வெகுளலுக்கு முகம் நூறு
பல் நெறித்தல்
உதடழுத்தல்

கண் பிதுக்கல்...

இப்படி நூறு விதம்...
வெகுளலுக்கு முகம் நூறு
நூறு முகம் மதுவெறி போல் மாறிவிடும்
நூரு முகம்மது ஒளிப் பாட்டு அதனை ஆறவிடும்.
(கவிஞர் நூர் முகம்மது 'வெகுளாமை' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; இன்னு செய்யாமை;
இஃதுமோர் ஆமை - ஆனல் நல்லாமை!
இதனைக்
கல்லாமை பெரிய தீமை -
கன்ன மொன்றில் அடித்திட்டால்
இன்னு மொன்றைக் காட்டென்றார் ஏசு
இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண
நன்னயம் செய்துவிடல் நலமென்றார்;
குறளார்.
இந்நா, சொல்வதெலாம் இன்னு...
எந்நா அவ்வாறே பழகிற்றென்று
கன்னு பின்னு சொல் இறைப்போர்
அறிவணியில்
முன்னு? பின்னு? எதிலும் இருக்க மாட்டார் -
மூலையில் தான் கிடப்பார்.
இதனையெலாம்
சுரதாவாம் சுவைக் கவிஞர்
சொல்லடுக்கி விளக்கிடுவார்.

(கவிஞர் சுரதா 'இன்னு செய்யாமை' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; அருளுடைமை;
பொருளுடையார்க் கிவ்வுலகம்
அருளுடையார்க் கவ்வுலகமென்று
இருளுடையார் நெஞ்சத்தில் விளக்கேற்றிவைத்தார்

அவ்வுலகம் எவ்வுலகம் என்பதிலே
ஆராய்ச்சி பல உண்டு
பல்லுயிரில் சில உயிர்கள் போகின்ற
நல் உலகம் அவ்வுலகம்
என மொழிவாரை நாமறிவோம்.
கல் உரித்த நாரென்ருல் நம்புவதா?
சொல் உரித்தார் சொர்க்கமென்று நரகமென்று
எள் உதிர்த்து எகலாம் அங்கே என்ருர்...
முள் உதித்த ரோஜா போல் முழு உண்மை மலரட்டும்.
அறிவெங்கே - வினைவெங்கே அனைத்தும் பாழாம்
ஏட்டில் எழுத்தில் இருக்கும் சொர்க்கம்
எழைக்குதவுதல் இங்கே சொர்க்கம்
எளிமை பழகுதல் இனிய சொர்க்கம்
இனியவை கூறல் இங்கே சொர்க்கம்
இறந்தும் வாழ்தல் இறவா சொர்க்கப்
இவ்வுலகம் அடைவதற்கே அருளுடைமை
வேண்டுமென்ருர்
இனிய கவி தூரனரும் இதை விளக்க
வந்துவிட்டார்.

(கவிஞர் தூரன் 'அருளுடைமை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

மலர் குவிப்பார் கவி -
மலர் குவிப்பார் என்றிருந்தேன்
ஏமாந்தேன். இவர்
மலர் குவித்தால் மாலையாகத்
தொடுத்திடத்தான் காத்திருந்தேன்.
இவரோ;
ஆளுக்கொருமாலை அழகாகக்கட்டிவிட்டார்
தமிழ்த்தாயின்

தாளுக்கொரு மாலை வள்ளுவரின்
தோளுக்கொரு மாலை...
அறம் பொருள் இன்ப மெனும் ஒவ்வொரு
பாலுக்கும் ஒரு மாலை ... மீச்சம்
ஒரு மாலை இருப்பதாலே அதனைப் போட—எந்தப்
பெருமாளைத் தேடுவது? ஆண்டுத்
திருநாளில் அனைவருமே அணிந்து கொள்வோம் -
ஒருநாளில் உலகத்தைத் திருத்துவது இயலாது
பல நாளும் முயன்றிடுவோம் - முதலில்
நாம் திருந்தி நாடு திருத்த முனைந்திடுவோம்...
காட்சிக்கெளியன் கடுஞ்சொல்லன்
அல்லன் எனில்
ஆட்சிக் கிவன் தான் சரியோ என்று...
சாட்சிக் கூண்டு ஏறவும் தயங்கார்...
காட்சிக் கெளியன் காந்தியின் சீடன்
கடுஞ்சொல் கூருன் புத்தரின் தொண்டன்
ஆட்சிக் கிவனே அமைதலும் நன்று-குறன்
மாட்சிக் கிவனே தகுந்த சான்று.
இனியவை கூறுவான்
இன்ன செய்யான்
அடக்கம் காப்பான்
அருளே வணங்குவான்
பொறையில் குறியான் - சினம்
பொங்கி அறியான்.
இந்த
அன்பு நெறியினில் அமைதி நிலவிடும்
ஆகா நெறியினில் அமளி பிறந்திடும்
கத்தி தூக்கல் கலாம் விளைத்தல்
கடுகைப் போய் மலையாக்கல்...அன்புக்
கடல் அமைதி கெடுக்கின்ற புயற் காற்று - அதைத்

தென்றலாய் மாற்றுதற்குத்
தெளிவு வேண்டும் — மிகுந்த
அறிவு வேண்டும் — அதனைத் தான்
குறள் மூலம் பரப்புகின்ரேம்...
நம் கொள்கையிலே வெற்றி காண்போம்...

வணக்கம்.

48ஆவது மாநாடு

[13-8-1968 அன்று கும்பகோணம் 'மூர்த்தி கலை அரங்கில்' "புதிய பாதை" என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற வேளாண்மைக் கவியரங்கில் **தலைவர் மு. கருணாநிதி** அவர்களின் தலைமையுரை]

தாளாண்மை கொண்டிங்கு
தமிழரசைச் சிறப்பாக்கும்
வேளாண்மைத் துறையமைச்ச ! கவிதை
வாளாண்மை கொண்டிங்கு - உழவுப்
பேராண்மை காட்ட வந்த புலவர்களே -
தன்சேய் விளைக்கின்ற மரகத மணிகள் கண்டு - இது
நன்சேய் என மகிழ்கின்ருள் நிலமடந்தை
தஞ்சை விளைக்கின்ற மரகத நெல்மணிகள் கண்டு - இது
நஞ்சை என மகிழ்கின்ருள் நிலமடந்தை...
புகார் இருக்கும் தஞ்சைக் கடைமடையில் - பூம்
புகார் இருக்கும் தஞ்சைக் கடலோரம் -
மிகார் என் சொல்லை இங்குளார் அதனுல்
புகார் தீய நினைவுடனே - முன்
புகார்த் திகைத் திருநாள்.

முன்பு
கார்த்திகைத் திருநாள்...
முன்பு - கார் — திகைத்து
இருநாள் ஒருநாள் அல்ல ; பல நாள்
பருவ மழையின்றிப் போனலும்...
துருவ மீன் போல ஒளி காட்டித் தஞ்சையின் வெற்றிப்
புருவம் தூக்கி நின்றீர்...வாழ்க நன்று...!

வானின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழ்தம் மழையன்ரே...
துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாய தூஉம் மழையன்ரே
கொடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்ருங்கே
எடுப்பதூஉம் எல்லாம் மழையன்ரே...
நீர் இன்று அமையாது உலகெனினும் - அதனை வகைப்படுத்த
ஆறின்றி இயலாது என உணர்ந்தார்...
ஆறு கண்டார் - அதனுலே சோறு கண்டார்...
எத்தனை ஆறு
இத்தரை மீது
பத்தரை மாற்று
முத்திரைப் பொன்னும்
சித்திர நெல்லைச்
சிரிக்கச் செய்தது...பச்சைப்பட்டு
விரிக்கச் செய்தது வறுமைப் பேயை
எரிக்கச் செய்தது...

வீட்டோரம் காட்டோரம் - தேர்தல்
ஓட்டோரம் இருக்கும் நல்லீர்...சிறிது
ஆற்ரோரம் பாரீர் இன்று !...என்
பாட்டோரம் வாரீர் நன்று !

குடமுருட்டிக் காவிரிப்பெண் ஆடுகின்ற காட்சி கண்டு - காதல்
கொள் இடம் இதுதான் என்று ; காதல்
கொள்ளிடம் இதுதான் என்று
வீரசோழன் வருகின்ருன் ஓடம் போக்கி
என்மேல்
வை கை என்று வளைக்கின்ருன் ;
வைகை என்று வளைகின்ருன் ; உன் பல்
மணிமுத்தா என ; நெளிகின்ருன்

காவிரியோ கண் சிமிட்டி ; என்
மன்னியார் வருகின்ருள்
மறைந்திடுக அத்தான் என்கின்ருள்...
அவனே ;
வரட்டுமே மன்னியார் ; நம்
காதலுக்கு அவளென்ன கல்லணையா?...
காமினி பாமினி நாமினி காதலர்கள்
ஆம் இனி திருமணமென்று பிறருக்குச் சொல்லிவிடு.
காதல் அக்கினியாறுமோ கண்ணே அருகில் வந்து விடு...
காதல் அக்கினி ஆறுமோ கண்ணே அருகில் வந்துவிடு...
அவளோ ;
யாரும் நம்மீது தப்பெண்ணுர் ; நம்
காதல் பிரிக்க வெண்ணுர்
பிறர்
வெட்டார் நம் உறவெனினும் - அத்தான்
வெட்கம் என்னைத் தடுக்கு தென்ருள்...
வீரசோழன் விரைந்த ணைத்துக்கொண்டவாறு
பாலாறும் முன்னே பருகிடுவோம் வா என்ருன்.
மஞ்சளார் முகவதியும் அவன் மடிமீது சாய்ந்தபடி
மணமெப்போது அத்தான் என்ருள்...
பெரியாறு தலைமையிலே பெரிதாக நடக்குமென்ருன்...
ஆறுகளை ஒன்ருக இணைத்துக் காதல் கதை
பின்னியதாய்க் கருதாதீர்...ஆங்காங்கு; வாய்ப்புக்
கூறுகளைச் சீராக்கி வளம்பெருக்கும் நதிகளுக்கு நன்றி
சொல்வோம்.

உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி
உழந்தும் உழவேதலை - என
எழுவார் வள்ளுவரும் வாழ்த்துரைக்க...

உழவனேர் தாமரை—
சேற்றில் மலரும் அவன் வாழ்வு !
உழவனேர் மன்னன் -
நாற்று முடியிருக்கும் அவன் தலையில்
உழவனேர் வீரன் - என்றும்
போர் இருக்கும் அவன் களத்தில்
(வைக்கோற்போர்)
உழவனேர் ஓவியன் -
வயல்கள் அனைத்தும் அவன்
வரைந்த சித்திரம்.
உழவனேர் தெய்வம் -
உயிர்களைக் காப்பதால் !
குருவை முன் வைத்துத் தாளடியில் உழைக்கின்ற
திருவைப் போற்றிடுவோம்...
நிலம் பிறந்த நாளாகப் பாடுபட்டு வருகின்றீர் -
நலம் சிறக்க நாட்டுக்கு இன்னுயிரைக்
கொடுக்கின்றீர் -
உடலில்:
பலம் இருக்கும் வரையினிலே
வயல் வெளியில் கிடக்கின்றீர் ..
கலம், மரக்கால், படியென்று பழங்
கணக்கெழுதிப் பார்க்கின்றீர் !
உழுதவன் கணக்குப் பார்த்தால்
உழக்கெதுவும் மிஞ்சா தென்று
உதட்டையே பிதுக்குகின்றீர் -
ஏனிந்த நிலையென்று யோசித்த தாலே
ஏற்ற மிகுமுன்னேற்றப் பாதைக்கு
வழி கண்டோம்.
கண்ட வழி;
ஏட்டோடு இருப்பது அழகுமல்ல; கவி யரங்கப்

பாட்டோடு முடிவதும் நல்லதல்ல.
வீட்டோடு கிடப்பவர்கள் விழித்தெழுக - தமிழ்
நாட்டோரே விடுதலை நாளின்று துடித்தெழுக!
காட்டோடு கழனியோடு உழல்கின்றீர்
ஆட்டோடு மாட்டோடு சுழல்கின்றீர்
பழைய முறை மாற்றிப் பயிர் செய்தால்
நிறையப் பலன் கிடைக்க வழியுண்டு
உழக்குதான் மிச்சமென்ற இருட்டுநிலை -
கிழக்கு வெளுத்ததுபோல் மறைந்துவிடும்.
நந்தன் போல் ஓர் இரவில் பயிர் செய்ய
நான் உம்மை அழைக்கவில்லை.
கந்தா! கடம்பா! கருப்பா! முனியா! என்று
கருவேல மரத்தடியில் 'மிராசுதார்' போடும் கூச்சல்,
கால் நடையைக் கட்டிப்போட்டு
அவை கருணையுடன் தந்த உரம்;
சால் கொண்டு மனித முதுகொடிய
இறைத்த தண்ணீர் - தார்க்
கோல் கொண்டு குத்துவதால் சுற்றும் எருது -
இப்படிப் -
பரம்பரையாய் நடக்கின்ற உழவுத் தொழிலில்
பம்பரத்தின் வேகந்தான் வேண்டுமென்று
இணைக்கின்றோம் விஞ்ஞானத்தை!
படித்தவர்கள் மேல் நாட்டில்
விதைக்கின்றார்
விளைக்கின்றார்
விஞ்ஞானக் கருவியினால்
உழுகின்றார்...
இங்கோ படித்தவர்கள் அழுகின்றார்
—பயிர் விளைக்க!

விழுகின்றார் வரிசையாக வேலைதேடி!
உணவளிக்கும் வேலையிலும்
உயர்ந்ததோ வேறோர் வேலை?
ஓதுவார் எல்லாம் உழுவார் தலைக் கடையில்
என்றால்;
பழையபொருள்
படித்தவர் தொழுதிடுவார் - ஏர்
பிடித்தவரை என்பது தான்!
அதுமாற்றி நாம் அமைக்க வேண்டுமன்றே!
''ஓதுவார் எல்லாம் உழுவார் தலைக்கடையில்''
படித்தவர் எல்லாம் உழுவார்...
தலைக்கடையில்...!
தலைமடையில்
கடைமடையில் உழுவார்!...
பின் நிலையில் இருந்திட்டோம் பலநாளாய் உணவில்
தன்நிறைவு காண்பதற்கு ஊக்கம் கொள்வோம்!
அந்நிலை எய்திட
முன்னிலை நிற்பது நம் அரசு!
நாட்டிலே உற்பத்தி பெருக்கென்றால் அதை விடுத்து -
வீட்டிலே உற்பத்தி பெருக்குகின்றார்...
முத்தென்றும்
மணியென்றும்
சிட்டென்றும்
சிமிழென்றும்
கண்ணென்றும்
மூக்கென்றும்
கணக்கின்றிப் பெறுதல் விட்டு -
நெல் என்றும்
வரகென்றும்

கம்பென்றும்
கரும்பென்றும்
உளுந்தென்றும்
பருப்பென்றும்
எள் என்றும்
கொள் என்றும்

உணவு பெருக்கிடுவீர்; உற்பத்தி செய்திடுவீர்!
அதை உணர்த்த
உருவான கவியரங்கில்
உழவர்களாம் நண்பர் சிலர் கவியோர்
உழுதுகாட்ட வந்துள்ளார்...
வரவேற்கின்றேன்.
கரும்பாயிரம் என்றொருவர்...
கரும்பு பற்றிப் பாடுவார் என எண்ணுதீர்...
கரும்பாகப் பாடுவார்...நாம்
எறும்பாகச் சுவைத்திடலாம்...

துரைத்தனம் தான் நடந்தது முன்னுல்
நாற்பத்தேழாம் ஆண்டுக்கு முன்னுல்...
வெள்ளேத்
துரைத்தனம் தான் நடந்தது முன்னுல்...
விடுதலேக்குப் பின் இருபதாண்டில்; அண்ணு
துரைத்தனம் தான் நடக்குது இந்நாள்...ஆடு
துரைத்தனம் அந்நாள்...

(47-க்கு முன்.)

ஆடுதுரைத்தன ரகம் இந்நாள்
பாடுகின்ருர் அது பற்றி இக்கவிஞர்!...

காடு கமழ்
நீடு புகழ்
பீடு மிக
நாடு நிதம்
பாடுபட
வீடு நிறை
ஆடுதுறை...இருபத்தேழு...

(கவிஞர் கரும்பாயிரம் 'ஆடுதுறை 27 நெல்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

ஆடுதுறையில் பிறந்தும் இந்த இருபத்தேழு
ஆங்கில மோகங்கொண்டே எ. டி. ட்டி-27 ஆயிற்றய்யா !...
அது போல
அய். ஆர். எட்டென்று ஒரு நெல்லும்
அமோக விளைச்சலிலே பிறிதொன்றை வெல்லும்
மூச்சுவிடு முன்னே முன்னூறும் நானூறும்
கவியெழுதும் புலவர்பற்றிக் கேள்வியுண்டு
இதோ;
கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் கவி கூற ஒருவருண்டு...
கண்ணிமை தான் அவர் பேராம்...
எண் எட்டாம் அய். ஆர். எனும் நெல்பற்றிப்
பண் கொட்டி முழக்கிடுவார்.

(கவிஞர் கண்ணிமை 'அய். ஆர். 8 நெல்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து,
மக்காச் சோளம் பற்றி
மற்றொரு கவிஞர் பாடுகிறார்...
பெயர் நஞ்சப்பா!

கொஞ்சப்பா தமிழினிலே எனக் கூறிப்
பஞ்சப்பா போக்குதற்கு
நஞ்சப்பா பாட்டு கேட்போம்.
(கவிஞர் நஞ்சப்பா 'மக்காச் சோளம்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;

கம்பெடுத்து வருகின்றார் ஒரு கவிஞர்...
வம்பெடுத்து வருமென்று அஞ்சாதீர்...
கம்பு செய்முறை பற்றிக்
கவியொன்று பொழிகின்றார்...
இவர் பெயர் இராதாகிருட்டினன்...
(கவிஞர் இராதாகிருட்டினன் 'கம்பு பயிரிடல்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து ;

தாமரைக் குளத்தினிலே
ராகிவிளைக்கின்ற விந்தை கண்டீரோ !
தாமரைக் குளம் சேர்ந்தார்
செல்லபாண்டியன் எனும் கவிஞர்
ராகி விளைப்பதற்குச் செயல் முறைகள் தருகின்றார்
செவிமடுத்தின்புறுவீர்—செயல்படுவீர்
(கவிஞர் செல்லபாண்டியன் 'ராகி' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;

மூவேந்தர் எனும் பெயரில்
பாவேந்தர் பரம்பரையில்...

பாடுகின்ருர் தமிழரசு...
ஒட்டுச்சோளம் பற்றிப்
பட்டுக்கவியொன்று நெய்கின்ருர்.

தலைவர் கலைஞரின் முடிவுரை:—

வேளாண்மைத்துறை அமைச்ச—நல்
விவசாயப் பெருமக்காள்—
அன்பு நிறை தமிழகத்து
அருமை மிகு உழவர்களே !
அமோக விளைச்சல் பற்றி
ஆறுபேர் சொல்லக்கேட்டீர்.
அரசின் சார்பிலே அடியேனும் பாடக்கேட்டீர்!
ஆகஸ்டு 15-ல் அத்தனையும் கேட்டுவிட்டு
ஆகட்டும் பார்ப்போம் என —அலட்சியமாய் இருந்திடாதீர்!
அமைந்திருக்கும் தமிழரசு
வேளாண்மைத் துறையரசு
வேகமாய்ப் பணியாற்றி
விளைவினைப் பெருக்கிடவே
விரைந்திடும் புத்தரசு.
கடன் வழங்கல் கடிதாக நிறைவேறும்;
உரம் வழங்கல் ஒருக்கணமும் நிற்காது.
பயிர் அழிக்கும் பூச்சிகளின்
உயிர் அழிக்க உடன் மருந்து —இந்தப்
பாட்டுறவு மட்டுமல்ல ;
கூட்டுறவின் துணையுமுண்டு.
இருபோக நஞ்சைக்குத் தஞ்சையிலே
நீர்த் தீர்வைச் சலுகை தந்து
புஞ்சைக்கு வரிவிலக்கி—உழவர்

புன்னகைக்கு மருந்தானேம்...இன்னும்
எத்தனையோ செய்ய எண்ணம்—உங்கள்
முத்தனைய ஒத்துழைப்பு இருந்தால் போதும்...
நிலமுடையார் நெஞ்சத்தில் உழைப்போர்க்கு—உதவுகின்ற
வளம் நிறைய இருத்தல் வேண்டும்.

உழைப்போடும் ஒன்று பட்டு—உணவு நிலை
தழைப்பதற்குத் துணைபுரிதல் மிகவும் வேண்டும்.
கண்ணியனும் காந்தியார் தலைமையிலே
அந்நியனை விரட்டிவிட்டோம்!
நமக்குள்ளே அந்நியர்கள் இன்றில்லை;
நம்மவரே அந்நியராய்த் திரிதல் தீது...
பதுக்கலிலே கெட்டிக்காரன்
பல உயிரைக் கொல்லுகின்றான்...
கடத்தலிலே கை காரன்
காலனையும் மிஞ்சுகின்றான்...
கொடுக்காதே நெல் என்பான்
கொடியதோர் விலங்காவான்...
இன்று இவரிடத்தில் 'விடுதலை'யை
விவசாய மக்கள் பெற்றிடுவோம்...
இதற்கெனவே கண்டிடுவோம் புதிய பாதை...
ஆகஸ்டு 15-ல் அறிவிப்போம் சூளுரையை !
அமோக விளைச்சல்—அண்ணல்
அரசின் இலட்சியமாம்—
அதற்கென உறுதி
அளிப்போம்-நிச்சயமாய்!

வணக்கம்;
வாழ்க!

———

அறுவர்

[10-8-68 அன்று தமிழ் வட்டத்தின் சார்பில் சென்னையில் 'அறுமறையில் அறுவர்' எனுந் தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கில் **கலைஞர் மு. கருணாநிதி** அவர்களின் தலைமையுரை]

அவை நடுவினிலே வீற்றிருக்கும் ஆன்றோரே,

அறிவு சால் பெரியோரே,

அன்புத் தாய்மாரே,

அருமறையாம் திருக்குறளில் அறுவர் காட்ட—தமிழ்த்

திருமலியும் கவிதையுடன் வந்திருக்கும்

பெருமைமிகு புலவர்களே! வணங்குகின்றேன்!

ஆறிரண்டு திங்கள் அதற்குமேல் நாலு திங்கள்

ஆயிற்றுப் பதிறை திங்கள்—நான்

அமைச்சனைப் பதவியேற்று—

இதற்கிடையே;

ஐந்தாறு கவியரங்கில் அவைத் தலைமை ஏற்கச்சொல்லிப்

பைந்தமிழை மறவாமல் பதவியில் இருக்கச்செய்தார்!

பாட்டெழுதும் புலவன் என்று பரிந்து அழைக்கவில்லை

நாள்தோறும்,

சீட்டெழுதி வருகின்றார் கணக்கற்றோர்

மனுக்களுடன்!

உழல்கின்றேன் அவரிடையே-ஓய்வே இல்லை...

சுழல்கின்ற பம்பரமும் சுற்றிப்பின்

படுத்துக்கொள்ளும்

உருள்கின்றேன் ஊரூராய் உதைபட்ட பந்தைப்போல் !...

உடல் இளைத்துப் போனலும் உயிர்மட்டும் இளைக்கவில்லை

நெஞ்சில்;

சுடர் வழங்கத் தமிழிருக்கச்

சோர்வுதான் மேவிடுமோ ?

அடலேறு மொழித் தமிழே— இன்பக்

கடலேறு மலைத் தமிழே—சோலை

மடலேறு சுவைத் தமிழே—நீஎன்

உடலேறி உயிரேறி வாழ்விக்கின்றாய்;

வணங்குகின்றேன்...

இலக்கணத்தை எதிர்க்கும் எண்ணம்

என்பால் இல்லை...

இலக்கணம் தான் ஊடல் செய்யும் அன்புக் கிள்ளை

ஒருபாட்டும் இலக்கணமுடன் ஒருப்பட்டு வராவிடினும்

நான்

தரும்பாட்டு தமிழ் உணர்வைக் கொல்லாதெனும்

துணிவுடனே

கரும்பாட்டும் ஆலையிலே வேம்பொன்று புகுந்தது போல்

இக்

கவிக் கூட்ட மேடையிலே வீரமாய்ப்புகுந்து விட்டேன்.

தென்றல்,

அரும்பாட்டும் பூங்காவில் உங்கள்

அரும் பாட்டு, தமிழ் மாலையிலே பூவாம்!
அந்தப் பூவாடு
சுரும்பாட்டம் இருக்கின்றீர் நீங்கள்;!
நானே
துரும்பாட்டம் இருக்கின்றேன் உம்மிடையே!...
எறும்பாட்டும் இரும்புத் தூண் என்னுல்
எறும்பு ஆட்டும் இரும்புத் தூண் என்னுல்; என்
வெறும் பாட்டும் வென்று விடும் நும்மை!

தமிழ் வட்டம் அமைத்திங்கே
தமிழ் விழா நடத்துகின்ற
தகைசால் வி. கே. சி. நடராசன்
தந்திடுக வருகை என்னுர்...
இட்டமுடன் அழைத்ததனுல், அவர் என்னை
வட்டமிடல் ஆகாதென்று—
வருகின்றேன் எனச் சொன்னேன்;
வந்து விட்டேன் தலைமை தாங்க!

வட்டமெனில் வகைப்படுத்தும் பேராம்—ஒரு
திட்டமுடன் செயலாற்றும் கூரும்.

பொட்டிடும் பாவைக்கு நெற்றியிலே வட்டம்...
கொட்டிடும் ஒளிமழை நிலவுமோர் வட்டம்...
மட்டில்லாத் தொலைவுகொள் கதிருமொரு வட்டம்...
சில
மாணவர்கள் வாங்குகின்ற எண்களோ,
முழுவட்டம்!
காதல் செயலுக்குக் கட்டிலொரு வட்டம்-
கனிமொழிப் பிள்ளைக்குத் தொட்டிலொரு வட்டம்-

மாதர் வாழ்வுக்குக் கற்புநெறி வட்டம்.
மறவர் பெருமைக்குப் போர்க்களமே வட்டம்.
உழவர் ஏருக்கு விளைநிலமே வட்டம்.
நண்பர் உறவுக்கு அன்பகமே வட்டம்.
துறவோர் தூய்மைக்கு மனக்கூண்டே வட்டம்.
கயவர் வாழ்வுக்குத் தெரியாது வட்டம்;
கண்டபின்னர் அமைவதுதான் 'கயவர்' எனும் பட்டம்.
முதலில் 'வீரன்' எனும் தலைப்பினிலே
முரசறைவார் கணேச நல்லார்!.....
இறந்திடுவேன் எதிர்ப்பினிலே.....
என்தலைவன் இருவிழியும் நீர்பொழிய!

அச் சாவை

இரந்திடுவேன்.....
மறந்திடுமோ திருக்குறளும்? மறக்கவில்லை!
மானினத்தார் வீரங்காட்டி
ஆண் இனத்தைப் புறங்காணும் புறப்பாடல்
பழைய திறப்பாடல்!
விழுப்புண் படாத நாள் எல்லாம்-வீரன்
வீணை நாள் என்பான் என்ற குறட்பாடல்...
துள்ளி வருகுது வேல் என்று
துடித்து நின்றது இமையென்றுல்
எள்ளி நகைப்பான் வள்ளுவனும்...
ஏறு தழுவுதல் வீரர்க்கழகு-அவர்வாயில் வெற்றிலைச்
சேறு தடவுதல் மகளிர்க்கழகு...
சாக அஞ்சார் களம் செல்வார்
சா. க. அஞ்சார் கவி சொல்வார்...
வீரன் கவி சொல்வார்...

(கவிஞர் சா. கணேசன் எம். எல். சி. 'வீரன்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

படுத்திருக்கும் எழுத்தெல்லாம் பாய்ந்து துள்ள-
கணைசர்
கொடுத்திருக்கும் புது வேகம் என்ன சொல்ல?
‘‘மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னர்
உயிர் நீப்பர் மானம் வரின், என்றே
மறவர்க்கிலக்கணம் வரைந்தது குறளும்!
அதை
மறந்தவர் சிலரோ வரியை மாற்றி
‘‘உயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னர்
மயிர் நீப்பர் மானம் வரின்’’ என்று
மொட்டையடிக்கின்ருர் தேர்தல் பந்தயத்தில்...
யானையினைக் குறிபார்த்துத் தவறும் வேல்
கானமுயல் கொன்றெறியும் அம்பின் மேல்...
இந்த
மானமொழி வழங்குகின்ருன் ‘‘குறள் வீரன்...
இன்று;
பூனை குறுக்காலை போச்சுதடா உயிர் என்று
ஞான மொழி பேசுகின்ருன் தமிழ் வீரன்!
களம் காண்பான் வீரன் என்ருல்-நெற்
களம் காண்பான் உழவர் மகன்!
போர் மீது செல்லுதலே வீரன் வேலை-வைக்கோற்
போர் மீது உறங்குதலே உழவன் வேலை.
பகைவர்
முடிபறித்தல் வீரன் நோக்கம்-நாற்று
முடி பறித்தல் நடவின் நோக்கம்
உழவனுக்கும் வீரனுக்கும் ஒற்றுமைகள் பல உண்டு
வேற்றுமையோ ஒன்றே ஒன்று...
உழவன் வாழ வைப்பான்...

வீரன் சாக வைப்பான்...
உழவனது பெருமையெலாம் உரைப்பதற்கு
உழுவலன்பர் சாரதியும் வருகின்றார்...
பார்த்தசாரதி...!
பாட்டுச் சாரதியாய் மாறிப்பைந்தமிழ்த் தேர்
ஓட்டிடுவார்...
இல்லை...இல்லை...ஏர் ஓட்டிடுவார்...
உழவன்பற்றிப் பாடுகின்றார்; அதனாலே!

(கவிஞர் நா. பார்த்தசாரதி 'உழவன்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

உழவே தலை என்றுரைத்ததனால்
உழவனுக்குத் தலைவனில்லை...
உழவன்பற்றிப் பாடுவோர்க்கும் தலைவனில்லை...
அறிந்திடுக...
''இல்லென்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நிலமென்னும் நல்லாள் நகும்''
எதுவுமில்லையென ஏங்கியிருப்பாரைக் கண்டு;
''எது இல்லை என் மகனே?
வெடித்திருக்கும் என் வயிற்றில் மண்வளம்பார்!
வெட்டியெடுத்தாலோ நீர்வளம் மிகுந்துவிடும்...
வெகுதூரம் அகழ்ந்திட்டால் வைரமணி வழங்கிடுவேன்...
வெகுளியாய் வாழாமல் வேளாண்குடி பெருக்கிடுக!''
எனச் சிரித்து நிலமடந்தை நிற்கின்றாள்.
உழவர் திருமகனே! உணர்ந்திடுக புவிச்சிரிப்பு;
உழைத்துப் பெற்றிடுக, உடனடியாய்ப் புதுச் செழிப்பு!

அடுத்து,
நண்பர் வருகின்ரூர்
அடுத்து வரும் நண்பர்களை ஆதரித்து அன்புகொண்டு
படுத்துறங்கும் வேளையிலும் அவர் நினைவாய்

நானிருந்து-
எனைக்

கெடுத்திடவே துணிந்தபோதும் நட்புடனே
அணுகி நைந்து

இனித்
தடுத்திடவே முடியாது அவர் வீழ்ச்சி என்பதாலே
முடித்துவிட்ட கேண்மையெலாம் பெரிய கதை...
எதில் முதல்வனுய் இருக்கவேண்டும் நண்பன்...
இன்ப விளையாட்டிலா?
இடித்துரைக்கும் பண்பாட்டிலா? இதில்
எதில் முதல்வனுய் இருக்கவேண்டும் நண்பன் என்று
எழில் முதல்வன் எழுத்தாரம் சூட்டுகின்ரூர்...
தொழில்; பேராசிரியர்.. கவிப்...
பொழில்—தமிழ்க்
குயில்...
கூவிடுக நன்று...
கூறிடுக நண்பர்...
(பேராசிரியர் எழில்முதல்வன் 'நண்பன்' பற்றிப் பாடி
முடிக்கிறூர்.)

தலைவர் : கலைஞர்

நட்புக்கோர் அதிகாரம்
நட்பாராயப் பிறிதோர் அதிகாரம்
பழகுதலுக்கோர் அதிகாரம்
பாங்குடனே ''தீ நட்பு'';''கூடா நட்பு'' எனப்

பகுத்து ஒவ்வொன்றுக்குமோர் அதிகாரம் ..
வகுத்தளித்த வள்ளுவனும்...
நண்பர்களால் மெத்தப் பாடுபட்டானே...
நம்மைப்போல !

நண்பர் எனில் நமது எழில் முதல்வன்
சொன்னது போல்...

நட்புக்கோர் அடையாளம்
பிசிராந்தை – கோப்பெருஞ் சோழனன்ரே!

திருமணத்தில் போர் ஓலை வந்தவுடன்
தேனமுதைப் புறம் விடுத்துத்
தேசிங்குப்படை சேர்ந்த மகமத்கான்
சரித்திரத்துப் புத்தகத்தில் சரியாத ஏடானன்...
ஆண்களிடை அதிக நேரம் நின்றுவிட்டோம்.
வீரன் என்றும் உழவன் என்றும்...நட்பு
விதைக்கின்ற தோழன் என்றும்...
வெகு நேரம் ஆனதனல்...
களைப்பாறப் பெண் வேண்டும்...
பெற்றுக் கொடுக்கவொரு புலவர் வருகின்ரூர்!
பெறுவதெப்போது; வளர்வதெப்போது...நம்
பேரனுக்குத் திருமணமா? எனக்கேட்பீர்...
சந்தக்கவிமணியாம் தமிழழகன்
தந்தப் பெண்மணியைத் தருகின்ரூர்
கண்டிடிவீர்...

சந்தக் கவி
தந்தச் சிமிழ்
சிந்துத் தமிழ்

செவிமடுப்பீர்—

(சந்தக்கவிமணி தமிழழகன் 'பெண்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறூர்.)

தலைவர் : கலைஞர்

பெண்கள்

பெய் என்றால் பெய்து விடும் மழை என்றார்...கவிஞர்

கற்புநிறை பெண்ணை அந்தக்

கடுஞ்சோதனைக்கு ஆளாக்கி

மழை பெய்யா விட்டாலோ

மாசு தூவிடல் முறையன்று...

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை என்று பெண்ணைப்

பெருமையாய்ச் சொன்ன குறள்...நல்ல

பெண்ணெருத்தி பெய்யெனப் பெய்கின்ற மழை

போன்றுள் .. ..

எனும் கருத்தை நிலை நாட்டும்...

பழங்கருத்து; தலை காட்டும்; துரத்தவேண்டும்-

அடுத்து;

பெண்ணைத் தொடர்ந்து துறவு வருவானேன்-நம்-

கண்ணெயெலாம் 'காவி' மறைப்பானேன்?

பெண்வந்தால் துறவு வரும்...சில துறவிக்குத்

துறவுக்குத் துறவு வரும்,

இருதுறவு ஏற்றவர்கள் இந்தத் தமிழகத்தில்

-பலருண்டு...

இனியதாம் இல்லறத்தை முதலில் துறந்து...

கனிரசம், பால், தயிர், கமண்டலம் என்றிருந்து

கனிவுடல் கொழுத்தவுடன்...

துறவறத்தைத் துறக்கின்றார் வெளிப்படையாய்!

இலைமறை காயாக இருக்கின்றார்...கெட்டிக்காரர்

இந்தத்

தலைமறைவு வேலையெல்லாம் தகுமா என்று

கலைமிகு பாவாணர் தூரனுரும்...

நெருங்கி வந்து நெஞ்சம் திறக்கின்ருர் !

துறக்கின்ருர் என எண்ணுதீர்...

திறக்கின்ருர் கவிதை நெஞ்சம்.

(கவிஞர் பெரியசாமித்தூரன் 'துறவு'பற்றிப் பாடி முடிக்கிறூர்.)

தலைவர் : கலைஞர்

துறவு நன்றெனினும்

தூய்மையாய் இருத்தல் வேண்டும்.

வேடமாய்த் தொடர்தல் தீது—தீயிற்

சூடமாய்ப் பற்றிக்கொள்ளும் நெஞ்சுக்குத்

துறவுநிலை ஆடிக்காற்றுப் பஞ்சாம்.....

நஞ்சாம் வாழ்க்கை என்பார் பகலில்.....

பஞ்சாமிர்தம் தேவையென்பார் இரவில்.. அதனை

அஞ்சாமல் கண்டிக்கும் உரம் வேண்டும்

மனத்துக்கு.....

"மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்

பழித்தது ஒழித்து விடின்"

இதைமறுப்பார் கயவரிலே ஒருவகையாம் ; அதில்

பலவகையும் பாடுதற்குத்

திருச்சிற்றம்பலம் வருகின்ருர்...

∴ தித்திக்கும் தமிழ் தருகின்ருர்.

(கவிஞர் திருச்சிற்றம்பலம் 'கயவர்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறூர்.)

தலைவர் : கலைஞர்

மொழிந்தகவி அத்தனையும் முகமலர்ந்து
கேட்டிருந்த நல்லோரே
முழுநிலாப் போல் அமர்ந்திருக்கும் எனதருமை
— நாவலரே !
முடிவுரையை நிகழ்த்துகின்றேன் ...
முடிந்த பின்னர் சென்றிடுவீர்.
ஆண்மை கொள் வீரனையும்
அன்பு சால் பெண்ணினையும்
கேண்மை மிகு நண்பனையும்
கேடு சூழ் கயவனையும்
பழகு தவத் துறவியையும்
உழவு செய் மனிதனையும்
அருமறையில் அறுவராய்த் தேர்ந்தெடுத்து
அளித்திடுக விளக்க மென்றார் ..
அமைச்சனைத் தான் விட்டு விட்டார்
அருகில் வைத்துக் குறை கூறக் கூடாதென்ற
எண்ணம் போலும் !
"கருவியும் காலமும்செய்கையும் செய்யும்
அருவினையும் மாண்டது அமைச்சு"
"தெரிதலும் தேர்ந்து செயலும் ஒருதலையாச்
சொல்லலும் வல்லது அமைச்சு"
"பழுதெண்ணும் மந்திரியின் பக்கத்துட் தெவ்வோர்
எழுபது கோடி உறும்"
இழிவினைத் தேடும் அமைச்சனை விடவே
எழுபது கோடிப் பகைவர்கள் மேலாம்...
இவ்வாறு அமைச்சு பற்றிச்
செவ்வாழைக் குறள் கருத்தில்

ஒவ்வாமல் போனவர்கள்
எவ்வாறு சிறப்புறுவர்?...
மங்காத ஒளி விடுத்து
மண்டபத்து இருட்டுக்குள்
வெளவாலைப் போன்றவர்தான் தொங்கிடுவர்...
நிலமாளும் எங்களுக்குத்
தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை
நீங்காமல் இருக்க வேண்டுமென்றார்...நான்
கற்றது சிறிதெனினும்...கவியெழுத இரவெல்லாம்
தூங்கவில்லை...வேறு ஓய்வுமில்லை!
துணிவுடைமை இருப்பதாலே
அணி சீர் தளை தொடை எதுவுமின்றிக் கவி
அரங்கேற வந்து விட்டேன்...
புவியாளப் புகன்ற குறள்—என்
கவியாளத் திருத்திக் கொண்டேன்!
அதற்காகக் கவியரங்கீர்;
கடி தோச்சி மெல்ல எறிக எனக்
கேட்டுக் கொள்வேன்...

அமைச்சனுக்குத் தனியாக விளக்கம் ஏன்?

—பகை

அஞ்சாமை கொண்டிருந்தால் வீரனுவான்—பழி
அஞ்சாமை கொண்டிருந்தால் கயவனுவான்...
அன்புடைமை காட்டுவதில் பெண்ணுவான்...
நல்லோர் உழுவதிலும் சிறப்பாகச்
சொல்லோர் உழுவதிலும் செம்மை சால்

உழவனுவான்—

வாய்ப்பதிகம் எனினும் வருகின்ற
வசதிகளை இழப்பதிலே துறவியாவான்
நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல்
மேற் சென்றிடித்தல் பொருட்டெனும்
குறள் உணர்ந்த தன்மையினால்
திறன் வாய்ந்த நண்பனுவான்,
பெண்ணுக்குப் பெருமை தற்காத்தல்!
வீரனுக்கு விழுப்புண்ணில்...
நண்பனுக்கு நன்றியிலே.....
துறவிக்குக் கல்லறையில்.....
கயவனுக்குக் காணும் பெருமையெலாம்
குயவனது மண்பாண்டம்.....
என்பெருமை உம்மிடையே இருப்பது தான்...
இப்பெருமை; நிலைத்தாலே போது மென்பேன்!

வணக்கம்;

வாழ்க!

உடனிடமதுர்

பத்து.

[16-9-68 அன்று சென்னை சிறுவர் அரங்கில்
திருவள்ளுவர் திருநாளை ஒட்டி 'உடைமைகள் பத்து'
என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கில்
கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களின் தலைமையுரை]

வணக்கம்,

வள்ளுவர்க்கு விழா எடுக்கும் வாகான திருநாளில்
வந்திருக்கும் அனைவர்க்கும் வணக்கம்,
வரவேற்புக் குழுவுக்கும் வணக்கம்,
கொத்தான மீசை
முத்தான பேச்சு
சத்தான கருத்து—எழுச்சிக்கு
வித்தான தமிழர்
வண்டாடும் சோலை
கண்டாடும் மயில் போலத்—தமிழ்
உண்டாடும் செல்வர்க்கு வணக்கம்—சிலம்புச்
செல்வர்க்கு வணக்கம்—அமைச்சர்
முத்துசாமிக்கும், முகவை,
சென்னை மாவட்டச் செயலருக்கும்,
மன்னை நண்பருக்கும் வணக்கம்!
உடைமைகள் பத்தென்று உரைத்திட்ட வள்ளுவனை
உரித்த சுளைத் தமிழால் நான் காட்ட
வேண்டுமென்று

கவியரங்கில் கலைஞர்

பலமுறையும் தலை சொரிந்தேன்

கற்பனையே வரவில்லை...

கலங்கி விட்டேன்.....

ஏடெடுத்தேன் எழுதிமுடித்தேன் என்றே

என்வழக்கம் இதுவரையில்...

ஆனல்;

திரு

ஓடெடுத்த பரதேசி—பல

வீடடுத்தும் பயனின்றி நிற்பது போல்

நிற்கின்றேன்...

கவி வராக் காரணந்தான் கேட்கின்றீர்—

என்சொல்வேன்!

கண்ணீர் முந்தும் சொல்வதற்குள்; ஆனலும்

சொல்கின்றேன்...

தன்வினை தன்னைச் சுடும்

ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும் என்று

முன்னொரு நாள் பட்டினத்தார்

ஒரு வீடு கொளுத்தியதாய்க் கதையுண்டு]

இன்றோ; சில

பட்டினத்தார்.....சென்னைப்

பட்டினத்தார்...பல வீடு

கொளுத்துகின்றார்

எரிவதெல்லாம் வீடென்று கருதுகின்றீர்.....?

ஏழைகளின் வயிறன்றோ?.....எங்கள்

மஞ்சமும் மாளிகையும் இந்த மண் வீடு தானென்று

பிஞ்சுகளாம் பிள்ளைகுட்டியுடன் வாழ்கின்றார்...

கொஞ்சமும் இரக்கமிலாக் கொடியவர்கள்

நஞ்சு நிறை பாம்பனையோர் — வெறிகொண்ட

பேயனையோர் — நமனும்

அஞ்சுகின்ற காரியத்தைச் செய்கின்ருர்

அவரெல்லாம்

பஞ்சு பஞ்சாய்ப் போவதற்குச் சாபமிடு.....

தமிழ் நாடே !.....நீ

சாபமிடு .....அவர்க்குத்

தூபமிடும் துரோகிகளும்...

தூள் தூளாய்ச் சிதறிடவே...

சாபமிடு தமிழ் நாடே! நீ

சாபமிடு!.....

இப்படி எண்ணித் துடிக்கின்ற போது.....

எப்படி வரும் கவிதைக்குத் தூது?

அடங்காச் சினத்தாலே

அடபாவி அழிந்திடுக என்கின்றேன்!

''அறிவறிந்து ஆற்றின் அடங்கப்பெறின்

செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும்'' என்று

அன்புருவாய் வள்ளுவரும் அடக்குகின்ருர்.....

அடக்கமுடைமை அது — என் செய்வேன்?

மாடிழந்து கன்றிழந்து ; ஒண்டும்

வீடிழந்து உழல்கின்ருர் நடுத்தெருவில்.....

இந்நிலைக்கு வித்திட்ட

இழிதகையோர் வீழ்க என்று

இருதயத்தை அமுக்கிக் கொண்டு கத்துகின்றேன்...

'இருள் சேர்ந்த இன்ன உலகம் புகல்

அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினர்க்கில்லை' என்று

அருளுடைமை அருள்கின்ருர் குறள் அறிஞர்.....

அன்புடைமை—

அறிவுடைமை—

ஆள்வினையுடைமை—

பண்புடைமை—

நாணுடைமை—

பொறையுடைமை—

ஒழுக்கமுடைமை—

ஊக்கமுடைமை—

இப்படிப் பத்துடைமை இயற்றிக் காட்டி

எனைத் தேற்ற முயல்கின்றார் வள்ளுவரும் -

ஆனால்;

சொத்துடைமை இல்லாத மக்கள் -

சொறி நாய் போல் எரிநெருப்பின்

பெருநாக்கில் சிக்கி விட்ட சீரழிவை

ஒரு நாக்கால் சொல்வதற்கோ

முடியுமய்யா? .....

கருநாக்கு படைத்தவரே!...

சபித்திடுவீர் கயவர்களை.....

எனச் சொன்னால்;

வள்ளுவரின் திருவாக்கும் உடன் சேரும் - அவ்வாக்கு;

'என்பிலதனை வெயில் போலக் காயுமே

அன்பிலதனை அறம்!'

அந்த

அறம்பாடி அநியாய மனிதர்களை அழித்திடுவோம்,

புறம்பாடி வாழ்ந்திருந்த தமிழகத்தில் -

பொல்லாங்கை ஒழித்திட்டோம் என்று புதிய

திறம்பாடி மகிழ்ந்திருப்போம் - தீமைகளைச்

சாய்த்திடுவோம் -

தீவைக்கும் பிராணிகளை மாய்த்திடுவோம்—

இங்கு;

உடைமைகள் பத்து

நாலாறு கவிகள்வந்து
பாலாறு தென்பெண்ணை
காவிரிபோல்...பாட்டாறு
பெருக்கெடுக்கச் செய்யும்போது
சென்னைக்
கோளாறு பற்றி நான் கூறியதைப்
பொறுத்தருள்வீர்...
பொறுக்க வில்லை என் நெஞ்சம்!
அதனுலே புலம்பி விட்டேன்!
வள்ளுவர்க்குச் சிலை வைத்துச் சிறப்புச் செய்யும்
தமிழ்நாடு...
அதை எதிர்த்துத்
துள்ளுவார்க்கு மூக்கணுங்கயிறு மாட்டும்
மறவர் வீடு...
ஐந்தெழுத்தில் வள்ளுவர் அறிக என்போம்!
—அறியாதார்...
இரண்டெழுத்தில்...'வள்' என்று குரைப்பார்...
மூன்றெழுத்து குறைப்பார்...
வள்'ளுக்கு இடையே கால் போட்டு...
வாள் எடுப்போம்...வஞ்சகத்தைப் பொடியாக்க!
நாம் ஒரு வாள் எடுத்தால்—அவர் இரு
வாள் எடுத்து...'வாள் வாள்' என்பார்.....
வள்ளுவரைப் பேருந்தில் இலவசமாய் நான்
பயணம் செய்ய வைத்தேன் என்பார்.....
இங்கிருக்கும் ம. பொ. சி...
இல்லை...இல்லை...வள்ளுவர் படம் மாட்டியதால்
விபத்துக்கள்
மலிவாகப் போனதென்பார் சில நண்பர்!

தமிழர்,
சிந்தை அணு ஒவ்வொன்றும் உணர்வேற்றும்
வள்ளுவரை இகழ்வதற்கும்
விந்தை மனிதர் இருக்கின்றார் ; நல்லவேளை...
வீழ்ந்துவிட்டார் அறுபத்தேழில் !...
ஆட்சிமொழி தமிழென்றல் ஆகாதெனல்
என்ன அறிவுடைமை ?
ஆதிக்கம் பிறமொழிக்கா எனக்கேட்டால்
ஆம் எனல் என்ன தமிழ் அன்புடைமை ?
இவரெல்லாம் இருப்பதை நினைத்து விட்டால்...
சுவரில்லாச் சித்திரம்போல் தமிழ்நாடு...
இருபதாண்டு இருந்ததென்ன விந்தையென்று
எண்ணத் தோன்றும்...
இவர்க்கிடையே வள்ளுவனும் தப்பிப் பிழைத்த
கதை வியப்பைத் தூண்டும் !
வாழ்ந்துகெட்ட நாட்டுக்கு மட்டுமா விடுதலை ?
வீழ்ந்து விட்ட தமிழர்க்கு ஒளியளிக்க
வள்ளுவப் பெரியார்க்கும் விடுதலை.....
வளமலியும் தமிழுக்கும் விடுதலை.....
விடுதலையின் வெளிச்சமெனும் சவுக்கடியால்
கெடுதலையின் இருட்கூட்டம் விரட்டிடுவோம்.
கொடு ''தலையை'' எனச் சொன்னாள்
அன்னையென்று
கொடுத்திட்டார் தீக்குளித்துத் தமிழர் பல்லோர்...
சுடப்பட்டார்—சுடலைசென்றார்...அவர்மனைவி
விடப்பட்டார் விதவையாக !

சிறைப்பட்டார்—செக்கிழுத்தார்...
தரைபட்ட மீன்போலத்
தமிழ் காக்கத் துடித்துச் செத்தார்...
அவரெல்லாம் காத்த கட்சி...
அடக்குமுறை ஏற்ற கட்சி...நேற்று
ஆங்கில ஏடொன்று ''போதாது தியாக''மென்று,
அரைகுறை எழுத்தொன்றை எரிச்சலால்
கிறுக்கக் கண்டேன்...
எங்கய்யா இந்தியாவில்...
எட்டுபேர் தீக்குளித்தார் ?
இங்குதான் தமிழகத்தில்...மொழிக்காகத்
தனல்வாய் வீழ்ந்தார் !
பொங்குது எங்கள் உள்ளம் அந்த ஏட்டின்
புலம்பல் கண்டு ..இனித்
தொங்கிடும் கடையில் ஏடு; வாங்கிட ஆளே இன்றி !...
தமிழ்வாழத் தலைகொடுத்த தமிழர்களைத்
தரக்குறைவாய் எழுதியதால்...இன்றைய
தலைப்பான வள்ளுவனை விட்டுவிட்டுத்
தலைபோன மனிதர்பக்கம் சென்றுவந்தேன்...
மன்னிப்பீர், என்னை—
தமிழ்கொழிக்கும் புலவர்களின் மத்தியிலே
தலைமையேற்கச் சொல்லியுள்ளார்; எனக்கென்ன
—தகுதியென்று

எனக்கேதான் தெரியவில்லை—
பிறிதொருவர் எனக்குத் தகுதியிருக்குதென்றால்
புலி பாயும்—புயல் சீறும்—பூகம்பம் உருவாகும் !
என் தகுதி சிறு தகுதி...

என் கவிக்கு இலக்கணம்தான் எட்டு காதம்
எதுகை மோனை இப்போது பத்துமாதம்—
இன்னும் பிறக்கவில்லை.
சீர் தளைக்குச் சீமந்தம் ஆகவில்லை—
வேர் தழைத்த பலாக்கனி போல் கவி வழங்கப்...
பேர் பொறித்த பாவாணர் இருக்கின்றார்.
மாலையிலே
பூமாலையிலே
நார் போல நானிருந்து
மணம் பெறுவேன்...

தமிழ்த்
தார்வேந்தர் இன்றிருந்தால் இவர்க்குப்
பார் புகழும் பரிசளிப்பார்—என் பரிசோ
இவரை
ஊர் அறிய மெச்சுவதேயாகும்!

வணக்கம்;

வாழ்க

(இந்தக் கவியரங்கில் கவிஞர்கள் ஆத்மநாதன், பொன்னிவளவன், குடியரசு, முருகுசுந்தரம், அப்துர் ரகுமான், பூங்குன்றன், தமிழ்ப் பித்தன், ஆனந்தம், முத்துலிங்கம், புலமைப்பித்தன் ஆகியோர் முறையே அருளுடைமை, அடக்கமுடைமை, அறிவுடைமை, அன் புடைமை, ஆள்வினையுடைமை. ஊக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பண்புடைமை, நாணுடைமை, பொறையுடைமை என்ற பத்துத் தலைப்புகளில் பாடினர்.)

———

பாரதிதாசன்

[8-12-68 அன்று பம்பாய் பாரதி கலை மன்றத்தில்
"பாரதி தாசன்" என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கில்
கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களின் தலைமையுரை]

கண்ணை இமை காப்பது போல்
என்னை என்றும் காப்பதற்குப் பம்பாயில்
இருக்கின்ற தோழர்களே !
எண்ணெயென இரத்தத்தைப் பெய்து தந்து
தண்ணிலவாம் தமிழன்னை காக்கின்ற தீரர்களே !
வெட்டிவா என்றுரைத்தால்
கட்டிவரும் வீரர்களே !
பெட்டிக்குள் இருக்கின்ற பணத்தை
ஏழை எடுத்தெடுத்துப் பார்த்து மகிழ்வதுபோல் –
எனை அழைத்தழைத்து மகிழ்கின்ற நண்பர்களே !...
மலையெலியாம் மாவீரன் சிவாஜி கண்ட
மராட்டியத்து மண் மீது...
நிலைகுலையா நேர்மையுடன் நேசமதை வைத்தவரே !
அலைபாடுங் கடல் மல்லை அங்குண்டு தமிழ்நாட்டில்...
கலைபாடுங் காவியங்கள் கவின்பாடும் சிற்பங்கள்...
நஞ்சையுண்டு தஞ்சையிலே...அங்கு
நஞ்சையுண்ட சிவனுர்க்குக் கோயில் உண்டு...
மாடு கட்டிப் போரடித்தால் மாளாது செந்நெல் என்று

யானை கட்டிப் போரடித்த மதுரையுண்டு...
அங்கு ;
மீன் ஆட்சி நடத்தியதால் மீன்பொறித்த கொடியுண்டு—
மீனாட்சி அம்மைக்கும் வான்முட்டும் கோயிலுண்டு—
நெல்லையுண்டு, சேலம் உண்டு...
குற்றாலம், கோவையுண்டு...
வாழ்வில் ;
தொல்லை கண்ட காரணத்தால்
தாராவிதனில் வந்து
பேராவி போக்குகின்றீர்!...நீர்
மாதுங்கா வாழ்ந்தாலும்-மனமெல்லாம் அங்கேதான் ;
இதைக்
காதுங்காதும் வைத்தாற்போல் சொல்லுகிறேன்...
ஒருமைப்பாடு காண இந்தியாவும்.....நம்
உரிமைப்பாடு காணத் தமிழகமும்...
உயர்தனிக் கொள்கையெனக் கொண்டுவிட்டோம்—
பயன்பல பெருக்குதற்குத் தொண்டு செய்வோம்...
இந்த
முன்னுரையுடனே
என்னுரை தொடங்குவேன் :—
வந்திடுக பம்பாய்க்கென்று
வருந்திமிக அழைத்ததாக
நேற்று ரங்கா சொன்னர்...
வருந்தியபின் அழைத்தாரோ ?

அழைத்தபின்னர் வருந்திஞரோ ?
அறியோம் யாம்!
ஆனலும் எடுத்தபணி முடிப்பதற்கு
ஏறிவிட்டோம் கவியரங்கு...

பைந்தமிழால் சுவை கூட்டும்
பம்பாய் வாழ் பெரியோரே—
சிங்கக் கவிஞன் பாரதி பேரால்
தங்கத் தமிழ் மன்றம் கண்டவரே-
மன்றேறி மணிக்கவிதை முழக்கவந்த கவிஞர்களே !
குன்றேறி நீர் நிற்க முடியாது!
முடியுமா?
குன்று ஏறி நீர்நிற்க முடியுமா?...புகழ்க்
குன்றேறி நீர் நிற்க முடியாதென்று
என்றேனும் சொன்னேனு ? இல்லே
இன்றேனும் சொன்னேனு?...

மாக்கவியென்று பாரதியைப் போற்றுகின்ருர்...
நான் ஒப்பவில்லே.....அறைத்த
மாக்கவியா பாரதியார்...இல்லே; இல்லையா (ப்)
பணியாரக்கவியா?
யாப்பு அணி ஆரக் கவியா?
மாக்கவிதான்...அரி
மாக்கவி.....
தலைக்கவியவர்...புதுமைக்குத்
தலைக்கவியவர்...நாட்டு விடு
தலைக்கவியவர்.....
தலைப்பாகை
முறுக்கிவிட்ட குத்து மீசை

நடுநடுங்க எதிரிகளை

ஓடவைக்கும் பார்வைப் பகலவனும் ; பாரதியார் !

தலை–

பா—

கை—

முறுக்கிவிட்ட குத்து மீசை!

கைமுறுக்கி; விட்ட குத்து-

மீசை நடுநடுங்க

எதிரிகளை ஓடவைக்கும்!

பார்வை பகலவனும்... பாரதியார் !

''ஆயிரம் தெய்வங்கள் உண்டென்று தேடி

அலையும் அறிவிலிகாள்...'' எனப்பாடும்,

அவன் சீற்றம் கண்டீரோ!...

''ஆடுவோமே பள்ளுப்பாடுவோமே

ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோமென்று

ஆடுவோமே!''

அடைவதற்குள் அறுதியிட்டுச் சொன்னவனும்.,.

அடலேறு மொழி பகரும் மன்னவனும்.....

அவனுக்குச் சின்னவனும்.....

இளம்மருது போன்றவனும்.....

எடுத்தவுடன்;

''எங்கெங்குக் காணினும் சக்தியடா.தம்பி

ஏழுகடல் அவள் வண்ணமடா'' என்று;

பாரதி—பாடென்று சொன்னவுடன் பாடிய மறவன்

பார் அதி தீரனென்று பாரதி புகழ்ந்த புலவன்...

கனக சுப்பு ரத்தினம் என்று காததூரம் இருந்த பெயரைக்

பாரதிதாசன்

கவி பாரதிக்குத்தாசனென்று

கச்சிதமாய்ச் சூட்டிக்கொண்டான்...

களம்சென்று தமிழ்காக்கக் கச்சு இதமாய்க்

கட்டிக்கொண்டான் ...

நிமிர்ந்த நோக்கு—

நெரித்த புருவம்—

நீர்வீழ்ச்சி ஓசை-நெற்

கதிர்க்கட்டு மீசை . . .

பாட்டெழுதும் வித்தையிலே

பாரதி—ரசவாதம் கற்றவனும்-இவனைப்

பார்! அதிரசவாதம் கற்றவனும்-

அதிரச; வாதம் கற்றவனும்.

அத்துணை இனிப்பு இவன்பாட்டில்...

சஞ்சீவிபர்வதத்தின் சாரலுக்கு

நமை இட்டுச்சென்று

சங்கீதப் பேச்சொன்றைக் கேட்கச் சொல்வான்:

காதலி; ''நோகாமல் முத்தங்கள் நூறுகொடுப்பேன்''

என்றுள்.

காதலன்; ''ஆகையால் ஓர் முத்தம்

அச்சாரம் போடென்றுன்!''

அதிரச வாதமன்றே...அஃது

அவனுக்கே பழக்கமன்றே!

''சிற்றூரும் வரப்பெடுத்த வயலும் ஆறு

தேக்கிய நல் வாய்க்காலும், வகைப்படுத்தி

நெற்சேர உழுதுழுது பயன் விளைக்கும்
நிறையுழைப்புத் தோள்களெலாம்
எவரின் தோள்கள்?''

வினைக்குறியா?...
வெடிக்கும் எரிமலையா?...
புரட்சிக்கவிஞனெனப்
புவியொப்பி மாலைபோடப்
போதாதோ இவ்வரிகள்?...

''ஒருமனிதன் தேவைக்கே
இந்தத்தேசம் உண்டென்றுல்
அத்தேசம் ஒழிதல் நன்றும்''

முழுமனிதன் பாட்டன்றே இப்பாட்டு; இதுகேட்டு
அழும்மனிதன் அரை மனிதன்.....குறைமனிதன்...
அரைகுறை மனிதன்...
''இருட்டறையில் உள்ளதடா உலகம்; சாதி
இருக்கின்ற தென்பானும் இருக்கின்றானே!''
எனத் தொடங்கி;
''சுருட்டுகின்றார் (சில பேர்கள்) தம் கையில்
கிடைத்தவற்றை''என முடிக்கும்
இவனோர்
சுருட்டுக்கவிஞன்-புகைச்
சுருட்டுக்கவிஞன்-இவன்
புரட்டுக்கவிஞனுவான்;
மூடப்பழக்கமெலாம் தலை கீழ்ப்
புரட்டுக்கவிஞனுவான்.....
அமளி துமளி ஆர்ப்பாட்டம் அணிவகுப்பு!...
அமைதியிலே உலகுவாழப் புதுவைக்குயில்—கூவாதோ ?

''புதியதோர் உலகம் செய்வோம்— கெட்ட
போரிடும் உலகத்தை வேரோடு சாய்ப்போம்''
அமைதிக் கவிஞுகை அழைக்கின்ருன் உலகத்தை.
''சாந்தியால் உலகம் தழைப்பது நன்ரு?
சமய பேதம் வளர்த்தே தளர்வது நன்ரு?''
காந்தியார் கதறிய கருத்தினைக் கவிஞன்
கனலிடை மெழுகென உருகியே கேட்பான்...

''பொய்யுரைப்போன் பயங்காளி— பிறர்
பூமி சுரண்டிடுவோன் பெருச்சாளி
வையக மக்கள் எல்லோரும் - நலம்
வாய்ந்திட எண்ணிடுவோன் அறிவாளி''

கருத்துக்கவிஞன்; சற்றுக் கருத்த கவிஞன்
காலக்கவிஞன்; முக்காலக் கவிஞன்—

அவன்
சுவையாய்த் தமிழுக்கு அருவியின் பாடல்;
அமைவாய்க் கண்ட அற்புதம் என்னே!
''விருந்து வரக்கண்ட மெல்லி முகம்போல்,

முல்லை

அரும்பு மலர்ந்ததென்ன வேடிக்கை...
தெரிந்தவரைக் கண்டாலும்
தெரியாதாரைக் கண்டாலும்
சிரிப்பதுதான் இதன் வாடிக்கை...''
இன்னென்று கேளீர்; விழிக்கு
இனியவள் ஒருத்தி ஆடுகின்ருள்...

மொழிக்குச்

சுவையேற்றித் தாசன் பாடுகின்ரூர்...

''சதங்கை கொஞ்சும் பாதம் சதிமிதிக்கும்

வானில்

மிதக்கும் அவள் தாமரைக்கை! மேலும் -

வலிங்கமிலாச்

சண்பகத்து நல்லரும்பு; சாடை புரிகின்ற விரல்,

கண்கவரும் செம்பவளக்காம்பு!''

மற்றொன்று;

''தொண்டையிலே ஒன்றுமே அடைக்க வில்லை

துணைவனவன் சிறுகனைப்புக் கனைக்கலுற்றான்

அண்டையிலே மங்கைபோய் 'அத்தான்' என்றாள்

அத்தானை தூங்கிடுவான்? (அருகில்) உட்கார்!

என்றான்.''

அவருக்கே உரிய கேலி!...

அவர் கவிதைக்கே உரிய சுவை!

உவமைக்கோர் கவிஞன் என்று

உரைக்கின்றார் பெருங்கவிஞர்...

ஒன்றிரண்டா எடுத்துச்சொல்ல?

''தொட்டி நீலத்தில் சுண்ணும்பு கலந்த கலப்பன்ன

இருள்தன்

கட்டுக்குலைந்தது''

''சோற்றை அள்ளுங்கால் துவள் வாழைத்

தண்டில் உறும்

சாற்றைப்போலே வடியத்தக்க வண்ணம்

ஊற்று நெய்யை''

புரட்சியா? அமைதியா?

பொங்கும் உவமையா? கருத்தா? தமிழ்ப்

போதை தரும் சுவைத்தேனு?
எதனை எது மிஞ்சுமென்று
எவர் கூறி வாதிட்டாலும்...
ஒப்பமாட்டேன்; ஒன்றையொன்று மிஞ்சுமென்பேன்
ஏடெத்தனை அவர் தந்தார்?
இருண்ட வீட்டில்
குடும்ப விளக்கேற்றிவைத்தார்.
இசையமுதுபொழிந்து, அதற்குப்
பாண்டியன் பரிசுபெற்றார்...நமக்குக்
குறிஞ்சித்திட்டுமுண்டு குயில் இதழ் நடத்தும்போது...
கவிதை;
அழகின் சிரிப்பாலே தமிழியக்கம் கவர்ந்துவிட்டார்...
அமைதிக்கு நல்ல தீர்ப்பளித்தார்...அவர்
காதல் நினைவாலே கவிப்பெண்ணை வாடவிட்டுச்; சாவின்
எதிர்பாராமுத்தத்தால் பிரிந்துவிட்டார்...
என் ஆசான் பாரதியைப் பார்ப்பேன்
எனப் பறந்து விட்டார்...
இரு கவியும் இறப்புலகில் சந்தித்து
என்ன பேசியிருப்பாரென
எண்ணுகின்றீர்...?...
நாம் தமிழ் நாட்டில் இன்றைக்கு இல்லையென்று
நம் மக்கள் பேசுகின்றார்.....
நம்புவதோ இதனை நாமும்.....
''செந்தமிழ்நாடெனும் போதினிலே-இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே...''
சிந்தைகவர் இந்தப்பாட்டினையே செயல்படுத்த மிக்கமனம்
நொந்துநான் காத்திருந்தேன்...இன்று

விந்தை கண்டனையோ தம்பீ...நம்
தந்தையார் நாட்டுக்குத் தமிழ்நாடெனப் பெயர்
தந்தவர் அண்ணை!; நாம் வாழ்கின்ரேம் அங்கு!
மெய்யலவோ என்று;
பரவசத்தால் நடமாடும் பாரதிக்கு
வணக்கம் சொல்லிப்
பாவேந்தன் பகர்வான்;

''கனியிடை ஏறிய சுளையும்—முற்றல்
கழையிடை ஏறிய சாறும்,
பனிமலர் ஏறிய தேனும்-காய்ச்சுப்
பாகிடை ஏறிய சுவையும்-
நனிபசு பொழியும் பாலும்—தென்னை
நல்கிய குளிரிள நீரும்
இனியன என்பேன் எனினும்—தமிழை
என்னுயிர் என்பேன் கண்டீர்!''

என்றெழுதி வந்தேன்.....

இன்றெல்லாத் தமிழர்களும் தமிழைத்தம்
இன்னுயிராய்க் கொண்டு.....
சென்றங்கு எட்டுத்திசை பரப்புதற்கு முனைந்தார்.....
அய்ய! நாம் சாகவில்லை—வாழுகிரேம்
தாயகத்தில்!...

உண்மைதான் நீர் உரைத்ததென்ரான்.
பாரதியும் தன் தாசனையே தழுவிக்கொண்டு
பாரதிரச் சிரிக்கின்ரான்.....
இருவருமே பாடுகின்ரார்.....

''எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு!''

இணைந்து நாமும் பாடிடுவோம்.....
ஏற்றமிகு தமிழகத்தைக் கண்டிடுவோம்....
நாற்றமிகு சாதிப்பூசல் களைந்திடுவோம்...
ஆற்றல்மிகு பாரதிக்கும் அவர் தாசர்க்கும்

விழாவெடுப்போம்.....

விழாவெடுக்கும் வேளையிலே.....அவர்தம்
விழாக்கருத்தைச் செவிமடுப்போம்.....

முதலில்,
உவமை யெனுந் தலைப்பினிலே
ஒருவர் பாட வருகின்ரூர்
என் நண்பர் தனி அன்பர்
பொன் பூவும் மணமுடைத்து
என்பாராம் தன் கவியால் ..
பொருநை நதிப் பெருக்கனைய தமிழ் காட்டும்
கருணை ஆனந்தக் கவிஞர்...என்
கேலிக்கு நற் கருவி...
வேலிக்கு ஓணன் போலச் சாட்சி சொல்வார் எனக்காக ;
கூலிக்கு மாரடிக்கும் கொள்கையில்லாக் குணக்குன்று...
முதன் முதலாய் பம்பாய்க்கு வந்துள்ளார்—நேற்றுத்தான்
முதன் முதலாய் விமானமும் ஏறியுள்ளார்...!
சீராக அவர் ஏறியதும் 'சீட் பெல்ட்'டைத்தான்

போடுமென்றேன்...

நேராக எனைப்பார்த்துத் தன் இடுப்பு 'பெல்ட்' தனை

இறுக்கிக்கொண்டார்!

விமானப் பெண்ணுளும் விலாநோகச் சிரித்துவிட்டு...
விடுவிடென மாட்டிவிட்டாள் விமானப் 'பெல்ட்டு' தனை ...
'பட்டிக்காட்டான் யானை பார்த்ததுபோல்'
என்பது தானே பழமொழி?

அதனை மாற்றிக் கொள்வீர்; இவரைப் பார்த்து!
பட்டிக்காட்டான் பம்பாய் பார்த்ததுபோல்!...
வந்திறங்கியவுடன் வாய்பிளந்து
வானளாவிய மாடம் பார்த்தார். . .
விமானக் கூடம் பார்த்தார். . .

அதனுலே;
கையில் வைத்திருந்த விலை உயர் பொருள் ஒன்றைக்
காணுமற் போக்கி விட்டார்!
இவர்தான் அக் கவிஞர்...
உள்ளங்கவர் பாவேந்தின் உவமை அழகெல்லாம்
கள்ளங் கபடமிலா என்நண்பர் பாடிடுவார்
பள்ளம் போய் வீழுகின்ற பாய்ச்சல் நீரதுபோல்
வெள்ளம் காண்போம் தமிழ் நடையில்!...

(கவிஞர் ஆனந்தம் 'உவமை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;
இன்பம் எனும் எழில் தலைப்பில்
அன்பர் திரு சுந்தரனார் பாடுகின்றார்...
புவியில் இன்பம் பொலிக என்றே
கவியின் கனவால் சொன்ன கவிஞர்...
அரசியலில்;
எதிர் வரிசை தான் அவர் வரிசை என்றாலும்
சிலர்போல
அவர்; எதிர்வரி 'சைத்தான்' இல்லை.....
புது வரிசை தமிழ்த் தாய்க்குப் படைத்திடுவார்
மதுவரிசை யில்லாமல் கவியெழுதும் மாண்புடையார்...
எளிய உடை எளிய நடை — பழங் கருத்து
நெளிய விடாப் புதுமை நெஞ்சம்...
புளிய மிலார் அடிபோலப் பாட்டடியால் — என்றும்
குளியலிலா அழுக்குமனம் திருத்திடுவார்...

அவர் பாட்டு புறப்பாட்டு.....
ஆனால் இன்றோ அகப்பாட்டு பாடுதற்கு....
அகப்பட்டுக் கொண்டார் இங்கே... நம்
அகப் பட்டு கொண்டார் இங்கே!
இன்பமெனும் தலைப்பினிலே
எழுத்தாரம் வழங்கிடவே என்நண்ப வந்திடுக!

(கவிஞர் எஸ்.டி. சுந்தரம் 'இன்பம்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;
'பெண்மை' எனும் தலைப்பினிலே
பெருமை மிகு கவி பாட...
உண்மை மிகு உயர் தமிழர்
வெண்மையுள்ளக் கணேசனார் வருகின்றார்...
வட்டி யின்றிக் கடன் வழங்காச்
செட்டி நாட்டுச் செம்மல் இவர்...
சட்டை யில்லாத் திருஉருவம்...எதிர்ப்பைச்
சட்டை செய்யாப் புகழ் உருவம்!...
கதர் அணியார்... ??
கதர் அணியார்ந்த கட்டுடல்.....
கதர் அணியார்
மல்லுக்கு நிற்பார்.....
தமிழ் பழித்த எதிரியுடன்
மல்லுக்கு நிற்பார்...விடுதலை
நெல்லுக்கு வியர்வை பாய்ச்சி...இன்று
சொல்லுக்குச் சுவையேற்ற வந்துள்ளார்...
கல்லுக்கும் உயிர் கொடுக்கும் கவித் தமிழால்
கனிப்பாட்டு தந்திடுவார்...இப்போது வந்திடுவார்.

(கவிஞர் சா. கணேசன் 'பெண்மை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;
அவை கூட்டி அமர்ந்ததற்குச்
சுவை கூட்டல் வேண்டாமோ;
அதற்காக வருகின்றார்

அப்துர் ரகுமான்
ரவை போட்ட துப்பாக்கி வெடிப்பதுபோல்
சொல் வெடிக்கும் — சுவை வடிக்கும்...
இவர் ஒரு வானம்பாடி...
இருக்குமிடம் வாணியம்பாடி...
பாரதிக்குத் தாசன் பாரதிதாசன் எனில்
அந்தத் தாசர்க்குத் தாசர் இவர்
தமிழ்க் கவிதை தீட்டுவதில்!..
குடமிட்ட தீபம் இவர்...இனிமேல்
குன்றிலிட்ட தீபந்தான்...
புடமிட்ட தங்கம் இவர்...இனிமேல்
புகழ்மீட்டும் வீணையிவர்...
சுவைப்பாட்டு தந்திடுவார்...
சுவைத்திருப்பீர்; நான் குறுக்கேயில்லை!

(கவிஞர் அப்துர் ரகுமான் 'சுவை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

நேற்றிரவு பம்பாய் நகர் விடுதி யொன்றில்
போர்த்தியவாறு நான் தூங்குகின்றேன்...
காத்திருந்தேன் கண்ணாளா வந்தாயோ
எனச்சொல்லிக்
கரம்பிடித்தாள் கனவுலக மங்கை நல்லாள்...
காரிகையுன் பேரென்ன எனக் கேட்கக்...
களிப்புடனே முத்தம்மா எனச் சொன்னாள்...
சொப்பனத்துச் சுந்தரியே சொல்லிடுக
ஒரு விளக்கம்...
தப்பிதமாய் எண்ணுதே...உன்
முகம் பார்த்தால் முத்துச்சாமி போல்
இருக்குதம்மா!
அகம் மட்டும் ஆண்மை மாறிப் பெண்மை
—யாகப் போனதுவோ? எனக் கேட்டேன்;

அவளும்....
கலகலெனச் சிரித்துவிட்டுக்...
கையால் மறைத்திருந்த மீசைதனைக் காட்டிவிட்டாள்...
கண்டுகொண்டேன்; கைகாரி அவள்தானென்று...
தப்பிக்க வழியில்லாத் தையலவள்...அத்தானே
ஒப்பிக்க இருக்கின்றேன் எனதுள்ளம்
உம்மிடமே....

ஆனால்;
மீசை வந்து
ஆசைதனைக் கெடுக்கு தென்றுள்...
பூசை வைத்துப் போ என்றுல் போமோ மீசை?...
பூவையே நீ புனர்ஜென்மம் எடுத்துப்
புதுப்பெண்ணை வா என்றேன்...
போய்விட்டாள்..
விழித்துக் கொண்டேன்...
வேடிக்கைக் கனவு நேற்று
விளைந்த விதம் நீர் அறிவீர்...
தமிழ்

வேட்கை மிகு முத்துச்சாமி.....
விரைவினிலே பெண்ணை மாறி; எனை மணக்க
வேண்டுமென்று
விரும்புவதாய் இம்மன்றில் தெரிவித்தார்...
மறு ஜென்ம வாழ்விருந்தால் எனை
மணப்பதுறுதி யென்றுர்...அறிவீர் அன்றே!
அதை நினைத்துத் தூங்கி விட்டேன்...
அதனுலே கனவு கண்டேன்.....
மாரியப்பன் மாரியம்மாள் ஆகின்ற
புரட்சியெலாம் நடக்கும்போது...

முத்துச்சாமி...முத்தம்மாளாகிவிட்டால் ..எங்கள்
அமைச்சரவையில் ஆரணங்கு
இருவராவார்!.....
அதுநிற்க;
பாவேந்தர் பாட்டாலே செய்த புரட்சி
பாடிக்காட்ட என் தோழர் முத்து தனை
அழைக்கின்றேன்...
நேற்று நினைவோடு...
நாணிக் கோணி வாராமல்...
நம்மிடையே வந்திடுவார்.....
நற்றமிழைத் தந்திடுவார்.
(அமைச்சர் மா. முத்துச்சாமி 'புரட்சி' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் கலைஞரின் முடிவுரை :—

கண்கள் விற்றுச் சித்திரம் வாங்குவதோ
எனக்கேட்ட பாரதிக்குத் தாசன்;
பெண்கள் கொய்யாப்பழக் கூட்டமென்றுரைத்தான்.
''தனித்துக் கிடந்திடும் லாயம்—அதில்
தள்ளி யடைக்கப்படும் குதிரைக்கும்
கனைத்திட உத்திரவுண்டு — வீட்டில்
காரிகை நாணவும் அஞ்சவும் வேண்டுமோ?''
எனக் கேட்டான்...

''காதல் அடைதல் உயிர் இயற்கை—அது
கட்டில் அகப்படும் தன்மையதோ? அடி
கோதை தொடங்கடி! என்று சொன்னேன்—இன்பம்
கொள்ளை! கொள்ளை! கொள்ளை! மாந்தோப்பில்!''
என்று மகிழ்ந்தவன்;
''காதலுக்கு வழிவைத்துக் கருப்பாதை சாத்தக்
கதவொன்று கண்டறிவோம் இதிலென்ன குற்றம்?''
எனக் கேட்டான்!

எப்போது தெரியுமா ?
இப்போது தானே நாம்
குடும்பக் கட்டுப்பாடென்று கூறி
குசேலரைப் போல் ஆகாதீர் எனப்
பிரச்சாரம் புரிகின்ரேம்...
பேரரசின் சார்பில்!.....
பெருங்கவிஞன்; பிள்ளைக் கட்டுப்பாடு
தேவையென

முப்பதாண்டுக் காலத்திற்கு முன்பாக
முன்னேற்றக் கருத்துரைத்தான்.....
நாலைந்து பிள்ளைக்குத் தந்தையான ஒருவன்
நடுநடுங்கித் திண்ணையிலே படுத்துக்
கொண்டான்...
நங்கையவள்—அவன் மனைவி வருகின்ருள்....இங்கு
கங்கையைப் போல் பிரவாகம் காட்டுகின்ற
கவிஞன் நடை கேளுங்கள்:—
"அருமனைவி என்னிடத்தில் மெதுவாக வந்தாள்;
'அயர்ந்தீரோ? என்றுரைத்தாள்; மலர்க் கரத்தால்
தொட்டாள்!
'தெருவினிலே பனி' என்ருள்;
ஆமென்று சொன்னேன்!
தெரிந்து கொண்டேன் அவள் உள்ளம்,
வார்த்தையென்ன தேவை—
பத்துமாதம் செல்லப் பகற்போதில் ஓர்நாள்?
பட்ட கடன்காரர் வந்து படுத்துகின்ற நேரம்;
சித்தமெலாம், மூத்த பெண் சுரநோயை எண்ணித்
திடுக்கிடுங்கால், ஒரு கிழவி என்னிடத்தில் வந்து,
முத்தாலம்மை வைத்த கிருபையினுல் நல்ல

முகூர்த்தத்தில் உன்மனவி பிள்ளைபெற்றுள்

என்றுள்!

தொத்துநோய், ஏழ்மை, கடன்காரர் தொல்லை,

தொடர்ந்தடிக்கும் சூறையிலே

பிள்ளையோ பிள்ளை!''

அந்தப் பாரதிதாசன்;

பெண்ணைப் பெருமை செய்தான் -

மண்ணைப் போல் மிதிபடும்

மானிடத்தைப் பார்த்து;

''உன்னை விற்காதே!'' என்றான்...

'எதிரிகள் கோடி இட்டழைத்தாலும்

தொடேன்' என

எக்காளக் குரல் கொடுத்தான்...

காரிருள் அகத்தில் நல்ல

கதிரொளியாய் நின்றான்.....

தொண்டு செய்யாது கிடப்பவன்

ஆமை என்றான்.....

தொகை தொகையாய்க்

கவிச்சர விளக்கு ஏற்றிவைத்தான்...

பாரதிக்கு வாரிசாய்ப் பாரதிதாசனனன்...

தலைவர்க்கும் - கவிஞர்க்கும் — பிற

தகைமை சால் மேதைக்கும் — தமக்குப்பின்

இருக்கின்ற பரம்பரையே தகுதியாகும்.

இன்று

பார்க்கின்ற இடமெல்லாம் பாரதி பரம்பரையைப்,

பாரதிதாசன் வழித் தோன்றல்களைப்

பார்க்கின்றோம்!

கோக்கின்ருர் சொல் முத்து.....

பல் கவிஞர்!

(பல கவிஞர்)

கோக்கின்ருர் சொல்முத்துப் பல் கவிஞர்!...

பல் இல்லாக் கவிஞர்களும்!..... [தேர்தல்]

வாக்கென்ருல் பாரதிக்கும் பாரதிதாசர்க்கும்

வேறு

நோக்கின்றி வழங்கிடுவார்.....இரு கவியும்

வருவரோ ஆள்வதற்கு.....

நம் கவியரசை!.....

இனியுமேன் வரவேண்டும் ஆள்வதற்கு?

இப்போதே ஆள்கின்ருர் நமதுள்ளம்.....

அவர் வாழ்க!.....

அவர் புகழ் வாழ்க!

வணக்கம் !

வரவேற்புரை

பாராட்டியது.

[14-4-70 அன்று சென்னை வானொலியில் ''வாழ்வெனும் பாதையில்'' என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கில் **கலைஞர் மு. கருணாநிதி** அவர்களின் தலைமையுரை]

வணக்கம்,
வந்திருக்கும் அனைவர்க்கும்-கவி
வடித்தளிக்கும் புலவர்க்கும் வணக்கம்—
நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த நீள்வையம்
நீலவிழி ஒளிகாட்டி நடைபோட்டு
முத்திரைகள் பலவற்றைப் பதிப்பதற்கு
முழுமூச்சாய் ஆண்டுபல உருண்டுருண்டு
சித்திரைத் திங்களிலே சிரிக்கின்ற
செழுமை கண்டோம்...பெருமை கொண்டோம்
சௌமியதான் சென்ற ஆண்டு..நம்
சௌமியனைத் தமிழர்க்குத் தந்த ஆண்டு
சௌமியாவை அண்ணனுமே புனைப்பெயராய்ப்
-பூண்டு
சுவை சொட்டக் கதை குவித்துப் போனர்
-மாண்டு!
'சௌமியா' மறைந்து 'சாதாரண' வந்ததுபோல்
-அந்தச்
சௌமியன் மறைந்து இந்தச் சாதாரணன்
வந்துள்ளேன்.
அரங்கின்றி வட்டாடுகின்றார்
அரசியலில் பலபேர்...

வாழ்வெனும் பாதையில்

குரங்கின்றிச் சேட்டைகள் ஏராளம்

காண்கின்றேரும் சமூகத்தில்...

சிரங்கொன்றைச் சொறிந்து விட்டால்

பலவாய் ஆகும்

தரங்குன்று மனிதரையும் கடிந்துகொண்டால்

அவ்வாறேதான்!

இந்நிலையில்

இச்சாதாரணன்;

புவியாள வந்தாலே பொறுப்பதில்லை யென்னும் போது

கவியாளவும் வந்துவிட்டால் என் கதிதான் என்னே?

அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேள்விகள் செய்வோன்

அந்நாள் ஆள்வோன்

கவிதெரிந்து ஆயிரம் பாடல்கள் புனைவோன்

இந்நாள் ஆள்வோன்.

பொறுக்குமா மனம்?

பொறுக்குமா மனம்?

அடுக்குமா இது?

தடுக்கலாம்! இதை

அடக்கலாம்! உடன்

தகர்க்கலாம்! கை

முறிக்கலாம்! கால்

முடக்கலாம்! எனப்பலர்

முணகலாம்.....

இருள்விலகிப் பொழுது விடியுமா?

ஏழைக்கின்னும் உதவிட முடியுமா? இந்தச்

சாதாரணன் சிந்திக்கின்றான்

பூதாகாரப் பேயிருள் விலகிவிட்டால்
தீதான தனியுடைமைப் பற்றற்றுச்
சீரான பொதுவுடைமைத் தத்துவங்கள்
ஏராளும் மனிதர் வாழ்வில்
தாராளமாயெங்கும் தங்கிடுமே—எனச்
சாதாரணன் சிந்திக்கிருன்.....
வாழ்வெனும் பாதையை வளப்படுத்த
வன்முறையால் ஆகா தெனல் எம் கொள்கை.
தாழ்வு உயர்வெனும் பேதம் நீங்கத்
தண்ணெளி சேர் அமைதி தேவை.
புரட்சியெலாம் மனப்புரட்சி !
கிளர்ச்சியெலாம் உளக்கிளர்ச்சி!
எழுச்சியெலாம் எழுத்தில் பேச்சில்...
எண்ணமெலாம் சமதர்மம் செயல்படுத்த...
இவையிருந்தால் என்றைக்கோ வந்திருக்கும்
ஏற்றமிகு பொற்காலம்—புதுமைக்காலம் !
வாழ்க்கை யென்பது என்னவென
உணர்ந்த மனிதன் இருக்கின்ருனு?
பறவையும் விலங்கும் ஊர்வன மற்றும்
''உயிர் வாழ்கின்றன'' என்போம்.
பகுத்தறிவு மனிதன் வாழவில்லை; அவன்
வாழ்க்கையை நடத்துகின்ருன் என்போம்.
நடத்துகின்ரோம் நாம் தான் வாழ்க்கையை என்ற
நம்பிகையில்லான் மனிதனே அல்ல; ஏதோ
கடத்துகின்ரோம் நாளை என்று –
நகர்த்துகின்ருர் பலபேர் வாழ்வை !
இருவர் தெருவில் சந்திக்கும் போது
என்னப்பா சுகமா எனக் கேட்பின்;
ஆமாம் சுகந்தான்' என்ற பதில் வந்திடுமோ பகர்ந்திடுவீர்...

'ஏதோ இருக்கின்றேன்' என்றிழுத்து
ஏக அலுப்பில் பதில் அளித்து நகர்கின்றார்;
நண்பரை விடுத்து!

ஏனிந்தச் சோர்வு வாழ்க்கையிலே? இதழ்த்
தேனீந்த மனைவி பொய் என்பார்—அவட்குத்
தானீந்த குழந்தை பொய் என்பார்—
'ஆ' நீந்த வேண்டுமே சம்சாரக் கடல் என்பார்—

எப்போது இதெல்லாம் எனக் கேட்டால்...
தப்பாது வயது சொல்வேன்;
எழுபதுக்கு மேல்தான்! பாவம்!

இருபதுக்கும் முப்பதுக்குமிடையில் கூட
இன்பமெனில் பேரின்பந்தான் என நவிலும்
இளந்துறவி உண்டே என்பீர்.....
இதில் ஒன்றிரண்டு தவிர எல்லாமே எனக்கு ஐயம்!
இவரெல்லாம் பஞ்ச புலன் அடக்கவில்லை...
இவர்க்குப் புலன்தான் ஒன்றிரண்டு
பஞ்சமென்பேன்...

இன்னும் சிலரோ;
அனைத்தும் பொய் என்று பகலில் கூறி—
அனைத்தும் உண்மையென இரவில் சொல்வார்—
வாழப்பிறந்தவன் தான்மட்டு மென்று,
தாழப்பறந்து மீன்கொத்தும் பறவை போல்—
வலியோர் சிலர் எளியோர் தமை
வதையே செய்தல் வாடிக்கையாம்;
திருந்திச் செயல்படுதல் அவர்க்கு நன்று!—அல்லால்
திருத்துகின்ற சட்டங்கள் திருத்திவிடும்;
தீயவர் கொட்டம் நிறுத்திவிடும்.

குட்டக் குட்டக் குனிகின்ற குப்பனுக்கோ
குலதெய்வம் துணையென்ற நினைப்பினிலே
குனிந்து குனிந்து கூன் மேவும்;
கூனன் நிமிர்வதற்கே மருந்துகள்
கூடிய விரைவில் வரும். அவன்,
குலதெய்வம் விளக்கேற்றும் புது வீட்டில் !

இனிக்கின்ற சர்க்கரையைக் குழந்தைக் கூட்டம்
அள்ளி அள்ளி வாயில்
நிறைக்கின்ற காட்சிதனைக் கண்டிருப்போம்.
சுவைக்கின்ற இன்பத்தை அளவறிந்து
நுகராமல்...மாடு;
மிதிக்கின்ற சேறுபோல் ஆக்குகின்ருர்
சிலபேர் தம் வாழ்வை !
வேண்டிய மட்டுமே உணவருந்தி மகிழும் வேங்கை
—பசி
தாண்டிய பின்னும் மான்களை விழுங்கி
மயங்கும் பாம்பு !
காடகத்தில் இரு காட்சி கண்டபின்னும்
...வாழ்வு
நாடகத்தில் நடிக்கின்ருேர் கற்கவில்லை—
என்ன செய்ய?
ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு
ஆனது ஆகட்டுமென்று
அறப்போர் புரிவோன் அரிமா வீரன்;
ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு
ஆனது ஆகட்டு மென்று

அயராதின்பம் அனைத்தும் துய்ப்போன்...
வீரனே அல்ல; விலங்கினும் கீழோன்!
தன் வீடு-தன் மனைவி-தன் பிள்ளை – தன் சுற்றம் -
என்றிருப்போன் நடத்துவதும் வாழ்வல்ல !
என்நாடு - எம்உரிமை – என்மொழியாம் -
அனைத்தும் காக்க
என்னுலே இயன்றதெலாம் செய்திடுவேன்
என்போன்தான் பொதுமனிதன்.

ஆதலால் ;

மதுவுண்ட வண்டுபோல்
தேன்குடத்தில் மிதந்திடாதீர்...
எதுவேண்டும் எனக்கென்று
'துறவி மொழி' புகன்றிடாதீர்...
எல்லாமே எனக்கென்று
ஏழைகளைப் பிழிந்திடாதீர்!
வாழ்வென்னும் பாதையிலே
வழிகாட்டும் பலகைகளாம்
கலையும் கல்வியும் கவிஞர்கள் காட்டுவர்;
பதவியும் பக்தியும் பாவலர் விளக்குவர்;
புகழும் செல்வமும் புலவர்கள் பொழிவர்.
முதலில்; கல்வி:
கற்றது கைம்மண் அளவென்பர் -
கற்றவர்க்குக் கையில் மண்
கல்லாதார்க்கோ தலையில்...என்பேன்!
கைமண்ணுல் பானை வனைவர்
தலைமண்ணே சூளைக்கும் ஆகாதே!
'இளமையிற்கல்' என்ருல்
இளமையிலே கல் எடுத்து எறிதல் என்று

ஏன் தான் சில பேர் பொருள் கொண்டார்?
கல்வியிற் சிறந்தவர் கம்பர் என்பர்
கல்வியிற் சிறந்தவர் வம்பராதல் தீதன்றே?
முகத்திரண்டு புண்ணுடையார் கல்லாதோர் எனில்
- கற்றவரோ
முப்பத்திரண்டு புண்ணுடையராய் விளங்கல் ஏனே;
சிந்தித்தீரா?

கல்லூரி கண்டவன் நானல்ல எனினும்
- என்கையில்...

கல் ஊறியதில்லை எப்போதும்!
கவியூறும் நெஞ்சில்
கலையூறும் கொஞ்சம்...
புவியேறப் புகழேறும்
தமிழுரை ஆள்வதற்குத் - தமிழில்
கற்றது போதுமென்று
உற்றவர் சொன்னதாலே
ஒப்பினேன் உளமின்றி...இன்று
தப்பினேன் உம் தயவால்!
வாழ்வெனும் பாதையிலே
வறட்டுக் கதைபேச நேரமில்லை;
வளமான 'கல்வி' பற்றி
வந்திருக்கும் புவியரசு
பாடக் கேட்போம்.

(கவிஞர் புவியரசு 'கல்வி' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர் :

அடுத்து;பதவி :
அடவியிலே ஆயுள்வரை இருப்பதுவும் பெரிதல்ல...

வாழ்வெனும் பாதையில்

குளவி நுனிக் கொடுக்கினிலே இதழ்பொருத்தி

வலிபொறுப்பதுவும் பெரிதல்ல...

- இந்தப்

பதவியிலே இருப்பதுதான் பெருந் தொல்லை

கச்சியே கம்பனே!...

கோபுரத்தின் உச்சியிலே இருக்கின்றேன்

என எண்ணிக்

குடல் கருகும் பேர்வழிகள்...

கோபுரத்து மாடத்தில் கூடுகட்டி வாழ்கின்ற

புருக்கூட்டம்

கொண்டிருக்கும் மகிழ்வுகூட எனக்கில்லை

என அறிந்து

கூறிடுக அனுதாபம்!...கொண்டிடுக

- நட்புணர்வு!

பதவியெனும் கொடுங்கத்தி சிலபேரின்

- கழுத்தறுக்கும்!

- பிறர்க்கு

உதவி புரிவதற்கே பதவி யெனப்

பொறுப்பேற்றுல்

உயிர் பறிக்கும் கத்தியாலே பல உயிர்கள்

காத்திடவும் கூடுமன்றே?

பழமறுக்கும் கத்திதான் பதவி யென்போம்...

பழிவாங்கும் வாளாக இருத்தல் கேடு!

சிரஞ்சீவியாய்ப் பதவியில் இருப்போமென்று

செருக்குமிகக் கொண்டலைந்த லூயி மன்னன்

சிரம் சீவிப் போட்டுவிட்டுப் புத்தாட்சி கண்ட கதை

மறக்க மாட்டோம்...

அறங்கூறும் வள்ளுவர்க்கு வாய்த்த நல்

தொண்டர்களாய்ப்

புறங்கூறல் புறக்கணித்துப் புவியாண்டால்;

– நம்

திறங் கூறப் புலவர் கூட்டம்

திரண்டு வரும்...தேசம் வாழ்த்தும்...

உடும்புபோல் பதவியிலே ஒட்டிக்கொள்வோன்

உடும்பு வேண்டாம் கைவிட்டால் போதுமென்பான்...

கரும்பு போல் இனிக்குதென்று கடிக்கத் தொடங்கிக்

கரிக்குதப்பா உப்பாக எனக் கழன்றோர்

– உண்டு!...

பதவி பற்றிப் பாடுதற்குப் பாவலராம்

ரகுமான் இருக்கையிலே

பலவரிகள் நானேதான் பாடி விட்டேன்...

– இது;

பதவியிலே உள்ள மோகமல்ல;

பாட்டினிலே உள்ள மோகமென்பேன்...

நாட்டினிலே நற்கவிகள் பெய்துவரும்

நம்நண்பர் ரகுமானின் நாவெல்லாம்

பதவித்தேன் சொட்டுவதைப் பார்த்திடுவோம்...

பதவிதனைப் பதம் பிரித்தால்...

''ப'' கரம் நீங்கி...தவி! தவி!! என்று சொல்லும்...

தவிக்கின்றோம் அதனாலே பதவி என்றார்...

பாடட்டும் அவர் பாட்டை!

பிறகு பார்ப்போம்!!

(கவிஞர் அப்துர் ரகுமான் 'பதவி' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; செல்வம்:

‘‘ செல்வோம் செல்வோம்; ’’ என்று உருண்டு
செல்லுவதால் ‘செல்வம்’ என்பார்
- பண்டிதர்கள்!

சீமான்கள் இரும்புப் பேழையிலே...
‘செல்’ அரித்துப் போகுமட்டும் இருப்பதாலே
செல்வம் எனச் செப்புதலும் பொருத்தம் தானே!
இலக்குமிதான் செல்வத்தின் தெய்வம்
– என்பார்!...

இலக்குமிகள் ஒருகோடி வறுமையிலே
- உழல்கின்றார்...

செல்வத்துட் செல்வம் செவிச்செல்வம்
என்றவர்தான்:..
பொருளிலார்க்கு இவ்வுலக மில்லை யெனப்
புரிய வைத்தார்...
செவிச்செல்வம் போதுமென்று நிறைவு கொண்டால்
செவியார நாலு ‘வாழ்க!’ போட்டு;
சென்று வருக என்றிடுவார் வழிச்செலவு
வழங்காமல் வாளிலியார்! -

செல்வமுடையார் சீதக்காதி போல்
இருத்தல் வேண்டும்...
செழுந்தமிழன் குமணன்போல், பாரிபோல்
செகமதிலே சிரிக்க வேண்டும்...
செல்வமுடையார்க்கு அவர் இலக்கணம்...

செல்வ - ''முடை உடையார்''க்கு

'' ஆவிற்கு நீரென்று இரப்பினும் நாவிற்கு

இரவின் இளிவந்தது இல்.''

என்ற குறள்தான் இலக்கணம்! ..

செந்நாப் புலவர்க்கெல்லாம் செல்வ மழை

- கொட்டுதற்கு

சிறப்புறு தமிழண்ணல் இருக்கும்போது ..

செல்வமனைத்தும் நானே தட்டிக்கொள்ளல்

முறையே அல்ல!

செல்வம் தருக என அழைக்கின்றேன்;

தந்திடுக தமிழண்ணல்!

(கவிஞர் தமிழண்ணல் 'செல்வம்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து

கலை... கலை...

கவியரங்கம் முடிந்த பின்னர்

செய்யும் வேலை.....

கலை; அரங்கை! என்பார் நன்றி கூறி! ..

கலைத் திலகம் என்றாலோ பட்டமாகும்!...

கலை—திலகம்! என்றாலோ; மங்கை

— பட்ட மரமாவாள்!

கலை, பிணைக்கும் அரசியலை இக்காலத்து!

கலை பிணைக்கு—அரசியல் ஏது எக்காலத்தும்?...

கலை, பிணைக்குத் தன் நிழலை அளித்த செயல்

கலித் தொகையில் காதல் காட்சி.....

தன் நிழலைத் தானே கண்டஞ்சும் காட்சி
கலையுலகில் நாள்தோறும் காணும் மாட்சி...
கலை குறைந்தால் மதி குறையும்
காண்கின்றோம் நாள்தோறும் வானவெளியில்!
கலை நிறைந்தோர் உள்ளத்தில் கருணை உண்டு...
கவலைகளை உணர்கின்ற பண்பும் உண்டு...
கண்ணீர் விடுகின்ற ஏழைதனைக் காணும்போது...
கலைஞன்; தான் படைத்த பாத்திரத்தைக்
காணுகின்றான்.....
கற்பனை ஓட்டத்தில் அவன் நிலையை
அறிகின்றான்...
கவலைதனைத் தீர்ப்பதற்குக் கடமைதனைச்
செய்கின்றான்...
கலை கலைக்காக எனக் கதைத்தோர்
ஓய்ந்து விட்டார்...
கவின் ஒளி வீட்டுக்காக; விளக்குக்காக அல்ல;
என விளக்கம் பெற்றார்!
கலைகளிலே எத்தனையோ வகையுண்டு
— தொகையுண்டு —

கவின்கலை
நுண்கலை
ஆடற் கலை
பாடற் கலை
ஆயகலை அறுபத்தி நான்கு கலை...
வட கலை, தென் கலை...தவிர!...

இத்தனை கலைகளையும்
முத்தனைய தமிழ் எடுத்து
இவண் வழங்க வந்துள்ளார் என் நண்பர்
— வாலி என்பார்!

வாலுடையவன் வாலி என்று சொல்வது தவறென்று
காட்டுதற்கே
வாலில்லா வாலியவர் வந்துள்ளார்...
வாலுடையோன் வாலி என்றுரல்...
காலுடையோரெல்லாம் காலிகளோ?.....
இல்லை...இல்லை!...

வண்ணமணித் தமிழால்
எண்ணச் சரம் தொடுக்க
வந்திடுக வாலியாரே!

(கவிஞர் வாலி 'கலை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; புகழ்:

கடற்கரையில் தலைநீட்டும் நண்டுகளைக்
கை நீட்டிப் பிடிக்க ஓட.....
உடனவைகள் போன இடம் தெரியாமல்
பதுங்கி விடும்...

புகழும் அதுதான்!.....
தேடி அணைத்தால் ஓடி விலகும்...
கோடி கொடுத்தால் வாடி வதங்கும்...
மாடிகள் கண்டு மயங்காது....
மூடி மறைத்தால் தயங்காது....
நாணயமுள்ளவனை நத்திக் கிடக்கும்...
ஆணவமுள்ளவனை எட்டி உதைக்கும்...
தியாகியின் கால்களில் மலர்கள் கொட்டும்...
தீரனின் சேவடி தொழுது வணங்கும்...

அரியதாம் புகழின் பெருமைகள் பற்றி
மரிய தாசெனும் மாண்புறு கவிஞர்
இனிய தாம் மொழியில்
இயற்றுவார் கவிதை !

(கவிஞர் மரியதாசு 'புகழ்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; பக்தி;
கைத்தல நிறை கனி அப்பமொடவல் பொரி
வைத்துப் படைத்தல் பக்தி எனிலோ
சற்றும் ஒப்பார் ஆண்டவன் என்போம்...
திருத்தலம் கோயில் திருக்குளமெல்லாம்
தீர்த்த யாத்திரை செய்வதும் பக்தி...
திருத்தலம் கோயில் திருக்குளமெல்லாம்
திடமுடன் மனத்தில் நிறுத்தலும் பக்தி...
காலொற்றிக் கடவுள் மீது கண் எடுத்துக்
கண்ணப்பன் வைத்ததுவும் ஒரு பக்தி...
கல் எறிந்து சாக்கியரும் கடவுளையே
கண் மூடிப் பூசித்ததும் மற்றொரு பக்தி...
எம்பெரும! சிவனே! என்று இறையைப்
—போற்றி...
ஏழைகளை ஏறெடுத்தும் பார்க்காவிட்டால்
எங்கே பக்தி ?
ஏகலைவன் கட்டை விரல் காணிக்கை தந்ததிலே
குருவின் பக்தி...
ஏ குருவே! உன் கையைக் காணிக்கை தா
என்பதுதான் புதிய பக்தி !

பாவையவள் கணவனையே தெய்வமெனல்
பழைய பக்தி!...
பாவம் அவன்; பாவையிடம் மண்டியிடல்
பதியின் பக்தி!...
பக்தியிலே பல உண்டு.....அதையெல்லாம்
சக்தி மிகு வார்த்தைகளால்...
சர வரிசை விடுவதற்கு
முடியரசு வருகின்றார்...
விரைவில் முடி! அரசு.....
எனச் சொல்லாமல் அழைக்கின்றேன்—வந்திடுக!

(கவிஞர் முடியரசன் 'பக்தி' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் கலைஞரின் முடிவுரை

வாழ்வெனும் பாதைக்கு வந்தவரே;
வழிகள் பல கண்டவரே.....
கல்வி பெறுக; அதனைக் கசடறப் பெறுக!
பதவி பெறுக; அதனைப் பண்புடன்
பெறுக!
செல்வம் பெறுக; அதனைச் சீலமுடன்
பெறுக!
கலை மணக்கட்டும் நும் வாழ்வில்...
புகழ் குவியட்டும் நீர் தேடிப் போகாமல் ..
பக்தி வெள்ளம்; நாடு, மொழி, மக்கள்மீது பாய்ந்தாலே.....
இறைவன் அருள் கிட்டி விடும்.....
ஏழையின் சிரிப்பில்தான் அவன் இருக்கின்றான்.....
இதை மறவாதீர்!

வணக்கம்.

வாழ்க!

தமிழ்த் தேர்

[12-1-1970 அன்று சென்னை வானொலியில் 'பொங்கல் திருநாள்' என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கில் **கலைஞர் மு. கருணாநிதி** அவர்களின் தலைமையுரை]

வாவி, குளம், வாய்க்கால்கள் நீரெல்லாம்
ஆவியாகி வறட்சிப் புயல் வந்துற்றுப் பயிரெல்லாம்
சாவியாகப் போன நிலை கண்டுவிட்டுத் தமிழ் அரசு
தாவியோடித் திடுதிடென வெப்பத்துயர் தணித்ததாலும்
ஓவிய முகில் அனைத்தும் கருக்கொண்டு புவி
மேவிட மழைக் குழந்தை ஈன்றதாலும்
உணவுக் கட்டுப்பாடென்று முன்பு,
ஏவிய அரசாணை திரும்பப் பெற்று — இன்பக்
காவியத் திருநாளாம் பொங்கலன்று — அற்றைக்
கூவிய குயில்கள் எல்லாம் மீண்டும் கூவ — மக்கள்
தூவிய மலர்மலைமேல் மாத்தமிழாள் நடந்துவர
— நம்
மாநிலத்து மாந்தரெல்லாம்
மா, பலா, வாழையெனும் முக்கனியின்
சுவையினூடே
தித்திப்புப் பொங்கல் தின்றிடவே வேண்டுமென்று
— எம்
சக்திக்கு ஏற்றவாறு உழைக்கின்றோம் — சற்று

புத்திக்கும் கூர்மை தீட்டக் 'கவியரங்கச்
சாணைக்கல் பக்கம்
வா;' என்றார் வாஞ்லியார்...
இருப்பதாலே வந்துற்றேன்.
புத்தி இருப்பதாலே வந்துற்றேன்—புதிய
கூர் ஏற்றிக் கொள்வதற்கு—
சீர் ஏத்திப் பாடுகின்ற செந்தமிழர்
வேர் ஒற்றிக் கிடக்கின்ற பலாக் கருத்தைச்
சுளை சுளையாய் எடுத்து வைக்கச் சுற்றுமுள்ளார்!
தளை தொடையாம் யாப்பெல்லாம் கற்றிலன் நான்
வளை அணியாப் பெண் கரம் போல்
வடித்தளிப்பேன் சில பாடல்!
பொறுத்தருள்வீர் புலவர் ஏறே...
அழகு தமிழ்ப் பொங்கல் நாளில்
அன்புப் போர் முரசமெனும் தலைப்பினிலே
அறுவர் இதோ பாடவந்தீர்—அய்யன்மீர்;
குகனெடும் ஐவரானேம் என்றதுபோல்—இந்தத் தமிழ்
மகனெடும் எழுவரென எண்ணிக் கொள்க.
எழுவர் நாம் இவ்வரங்கில்
'எழுவர் தமிழர்' என்றே
உழுவர் நாள் கொடி ஏற்றிடுவோம்!
மழுவர் நிலம் காப்பதற்கு
மார் தட்டிச் சூள் உரைத்திடுவோம்!
பொங்குக பால் என்று முழங்குகின்றோம்
இந்நாளில்; அது
பசும்பாலா? அல்ல; அல்ல!
பைந்தமிழ்த் தேர்ப்பாகன் தந்த பால்
அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால்

அதற்கும் அப்பால்
வேறென்ன பால் பொங்க வேண்டும்?

''கன்னல் கொண்டு வா!'' என்றேன் சுவைப்பதற்கு—
அவளோ பிள்ளைக்
கனியமுதைத் தூக்கித் தருகின்றாள்;
அதுதான் இன்பம்.

''வாங்கி வருக மஞ்சள்'' என்றாள்!
''எதற்காக? அதனை
வழித்திடலாம் உன் முகத்தில்!'' என்றேன்.
என் வீட்டு மகிழ்ச்சி கண்டு
எதிர் வீட்டார் இஞ்சி தின்னல் ஆகாதென்று அதனை

வேரோடு பிடுங்கிப் பொங்கல்
வேகின்ற பானையிலே கட்டுதலே
இந்நாட் சிறப்பாம்!

முட்டுகின்ற மாட்டுக்கும் பொங்கல் உண்டு:
மாடு பிடிக்கத் தோள்
தட்டுகின்ற வீரர்க்கும் பொங்கல் உண்டு.
காளைதனை வென்றவனே எனக்கேற்ற காளை எனப்
பாளை நகைப் பாவையவள் பகர்ந்ததெலாம்—பழைய
நாளை நினைப்பூட்டும் இலக்கியமாம்.
ஒளி வரவால் இருள் மறையும்;
உளி வரைந்த சிற்பங்கள் பளபளக்கும்;
களி நடன மயில்களெலாம் கலாபம் காட்டும்.
தெளிதேன் தருக என இழுத்திடுவான் குஞ்சி;
துளிதேன் தந்துவிட்டுப் பறந்திடுவாள் வஞ்சி!

பொங்கல் நாளில் புதுப்புது இன்பம்
எங்கணும் தோன்ற எழுந்தான் கதிரோன்!
எதையும் அன்பால் அணுகி வென்றிட
உதய சூரியன் உயர்ந்தான் இன்று!
பார்த்தீரோ பசுமை வெள்ளம்
பச்சைப் பாய் விரித்தது போல் காட்சி என்னே!
சிந்துபாடும் சிறுநதியின் சிரிப்பொலி கேள்!
சீறிவரும் வனவேங்கைக் காட்டாற்றுத் தண்ணீர்
மீறி வர வொண்ணுமோ அணைகள் தாண்டி!
கடன் பெற்று வேளாண்மை புரிகின்ற
முயற்சிக்கெல்லாம்
உடன்பட்டு உறுதுணையாய் நிற்கின்ற
அரசு காண்க!

உரம் மலிவாய் வழங்குதற்கும்—ஈகைக்
கரம் வேண்டுமன்றே? அதனைத்
தரமறிந்து அண்ணன் தந்துவிட்டே போயுள்ளார்.
சிரம் ஆட்டி எமை ஏற்காமல் சிலர்
ஓட்டைகளைக் காட்டுகின்றார்
—நாத
சுரம் காட்டும் ஓட்டையெலாம்
நல்லிசைக்கே என்றிடுவேன்.
அசையும் விரலாக நீர் இருந்தால்
இசையும், தென்றலாய் மாறிவிடும் இற்றை நாளில்!
வான் முட்ட எழுந்து நிற்கும் ஆலையிலே
தான் மட்டும் வாழுதற்குச் சிலர் இருந்தால்
பேன் பிடித்த தலையாகும் நமது நாடு;
நான் படித்த மருந்ததற்குச் சமதர்மந்தான்!
அந்நிலைதான் வருதல் மட்டும்
இந்நிலையில் உழைப்போர் வாழ
வகை காணல் மிகவும் நன்று—அதற்கு

வாய் திறந்து சூளுரைப்போம் இன்று!
பூட்டுப் போடவில்லை; பொதுவுடைமைக் கொள்கைதனைப்
புறக்கணித்தும் பேசவில்லை.
ஏட்டுக்குள் இருக்கின்ற அக் குறிக்கோள்
நாட்டுக்குள் மெல்ல மெல்ல
வந்தேதான் தீரவேண்டும்.

—சமதர்மப்

பாட்டுக்குள் பொதிந்துள்ள கருத்தெல்லாம்
பரவுமுன்னே பாங்காகத் தொழில் அமைய

—நம் நாட்டில்

கூட்டான அமைப்புக்கள் பெருகிடவே
பொங்கல் நாளில் புதிய பாதை ஏற்றிடுவோம்!
இனிய பாதையிதை இடைக்காலப் பாதையென்போம் ;
பின்னர்

கனிய வைப்போம் கற்களையே!
உழவரது வியர்வையினுல் சூல் கொண்ட
கழனித்தாய் தன் வயிற்றில் மகளாய் வந்து
அனைவரது சீராட்டும் பெற்றுக் கொண்ட

கதிராம் மங்கை

மணவறையிற் பெண்போலத் தலைகுனிந்து
நிற்கின்ருள் பொங்கல் நாளில்.
தமிழர் என்போர் மகிழ்கின்ருர்;
தைதை என்றே குதிக்கின்ருர்!
தண்ணெளி சேர்ப்பது தையன்ருே?
தையல் என்ருல் பெண்ணன்ருே?
தைப்பதும் ஒருவகைத் தொழிலன்ருே?

முள்ளாய்த் தைப்பார் சிலபேர்கள், நமக்குக்
குல்லாய் தைப்பார் சிலபேர்கள்!
தமிழர் என்போர் மகிழ்கின்றார்;
தைதை என்றே குதிக்கின்றார்! என்னைக்
கவி, தையென்றே அழைக்கின்றார்;
தைத்தல் எனது தொழில் அல்ல;
புதைத்தல் எனது தொழில் என்பேன்.
தீமையைப் புதைத்தல் தீதறு செயலாம்—இய
லாமையைப் புதைத்தல் இனிப்புறு தொழிலாம்—அறி
யாமையைப் புதைத்தல் அறிவார் தொழிலாம்.
ஊமைகள் வாழ உயிரைக் கொடுத்த
உத்தமன் காலில் முகத்தைப் புதைத்தல்
எந்தன் தொழிலாம்.

பட்டா இரு லட்சம் பெற்றவர்கள் வாழ்த்துகிறார்!
தட்டாமல் தண்ணீர் தருவதற்கும் திட்டமிட்டு
எட்டாத பழமென்று இருந்தோர்க்கும் வளவங்கி
முட்டாது கடன் தரவே தனி முயற்சி!
கிட்டாதோ அதிகாரி பார்வையென அலைந்த துயர்
வெட்டாமல் வெட்டியின்று மாதமோர் நாள்
கட்டாயம் சிற்றூர் சென்று மனுநீதி வழங்குகின்றோம்!

பொன்சாரம் இட்டழைக்கும் பூமான்கள் வீட்டுக்கே
மின்சாரம் போகுமென்ற நிலைமாற்றி;
எழுபத்தி ரண்டுக்குள் எங்களுமே மின்இணைப்பு
என் தமிழ்த் திருநாட்டில் ஏற்படவே உழைக்கின்றோம்!

இவையெல்லாம் புகழ்ந்துரைத்துப் பொங்கல் நாளில்
தொகை தொகையாய் மாலே வேண்டாம்
பரிசு வேண்டாம்
அவைப் புலவீர் அழகுறவே ஓர்பாட்டு நீர்பாடின்
பகைப் புலம் ஒழித்த பாண்டியன் போல்
நிமிர்ந்து நிற்பேன்.
குகைப் புலியை முறத்தாலே எதிர்த்த நாட்டில்
திகைப்புற்று நிற்போமோ வன்முறையை
வீழ்த்திக் காட்ட!
புகைக் கருத்துப் போக்கிவிட்டுப்
புதுக் கருத்துப் போற்றிடுவோம்
பொங்கல் நாளில்!
கிழங்கள்
சிகை கருத்தால் சாயப்பூச்சென்று சொல்வோம்;
நகை கருத்தால் போலி என்று புரிந்துகொள்வோம்!
– பொய்யர் தம்
மிகைக் கருத்தை ஆராயாமல் ஏற்றுக்கொள்ளல்
- தீதேயன்றே !
இலக்கியங்கள் பயின்ற நல்லோர்
இன்தமிழ்செய் கவிதை வல்லோர்
இருமூன்று தலைப்புகளில் கவிகள் பாடி
தரும் ஊன்று கோலாகத் தந்திடுவார்
- தமிழர் வாழ!
தன்னலப் பேராசைதான்
உட்பகைக்கு ஆணிவேராம்;
வன்முறையும் வளர்ந்துவிடும் கிளைகளாக!
ஒற்றுமை யின்மையினால்
உதயமாவதுதான் ஏற்றத் தாழ்வாகும்!

இத்தனைக்கும் அறிவின் வறுமைதான்

காரணமாம்; எனப்

புத்தரது எண்ணங்கள் தந்திடுவார்

சத்தனைய நற் கவிஞர்!

வறுமைதனை விரட்டிடவே இயக்கம் காண

அருமைமிகு நேரமென்பார் சிலபெரியோர்.

எருமையன்ரே வேகத்தில் வறுமைப் பேயும்?

எட்டடி கொடுத்தால் எடுத்தடியும் வைத்திடாதே!

விரட்டினுல் திரும்பி வரும் -

மிரட்டினுல் மீண்டும் வரும் - வாய்மைக்

குறட்டினுல் பல்பிடுங்கி வீழ்த்திவிட்டால் -

புரட்டினுலும் எழுந்திடாத உடலாகும் உயிரற்று!

வறுமையிலே கற்பனைகள் செழிக்குமென்பார்;

முத்து முத்தாய்க் கவிபிறக்கும் என நவில்வார்;

சத்தி முத்தப் புலவரையும்

சாத்தக் கவிராயரையும்

நித்த நித்தம் அலைகின்ற பாணரையும்

கொத்துக் கொத்தாய் உதாரணங்கள் தந்திடுவார் -

செழிப்பினிலே கவிபிறந்த கதையுந்தான்

மெத்தவுண்டு.

மன்னன் அதிவீரராமன் என்ன;

தென்னவனும் பாண்டிய வேந்தன் என்ன;

கன்னல் மொழிக் கவிப்புலவச் சிங்கமன்ரே?

வறுமையினுல் கவிபெருகும் என்று சொல்வோர்

வளமையினை ஏழைக்கு அனுமதியாப்

பெருஞ்செல்வர்.

இதனையெலாம்
புலமையினல் புலப்படுத்தத்
திறமைமிகு கி. வா. ஜ. வந்திடுக!
(கவிஞர் கி. வா. ஜகந்நாதன் 'வறுமை' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

வறுமை அகன்றது வாட்டம் தீர்ந்தது
அருமை அருமை அன்பரின் கவியெனக்
கருமை விழிகள் விரிந்திடப் புகழ்வோம்!

அதற்குள்

கொடுமை யொன்று புகுந்திடக் கண்டோம்

- நெஞ்சை

அடிமை கொண்டிடும் தன்னல மாயை ;
பேராசை யுடனே வருவதை எதிர்த்துப்
போராசையுடனே கணைகள் தொடுக்கச்
சீரார் புலவர் அப்துல் கபூரும்
கூராய்த் தமிழைக் கொண்டே வருவார்.
(கவிஞர் அப்துல் கபூர் 'தன்னலப் பேராசை' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

சென்று சென்று மீண்டுவரும் தன்னலத்தைச்
செந்தமிழால் சாடியது
நன்று நன்று நன்றே யென்போம்!
அடுத்து;
உட்பகையை ஒருகை பார்ப்போம்
கட்புலனில் எட்டாது காய் இலையில் மறைதல்போல்
நட்பிடையே தோன்றுமிது –
நாளும் ஒரு வடிவெடுக்கும்;

தேளும் வெட்க விஷம் கலக்கும்!
வாளும் வாளும் உரசுவது வெளிப்பகையாம்;
தோளும் தோளும் இணைந்திருக்கத்
துரோகச் செயல் புரிவதுதான் உட்பகையாம்.
அப்பகையைத் தேடுதற்கும்
அதைக் கண்டவுடன் சாய்ப்பதற்கும்
தீரனுண்டு கவியரங்கில்
தூரன் என்பார் அவர் பேர்தான்
ஈரமுள்ள நெஞ்சத்தார் - துள்ளும்
வீரமுள்ள கவி யுரைப்பார்.

(கவிஞர் பெரியசாமித்தூரன் 'உட்பகை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

ஓடிற்று உட்பகையும் - இடம்
தேடிற்று நமக்குள்ளே நுழைந்துகொள்ள;
வாடிற்று முடியாமல்;
ஆடிற்று அடங்குதற்கே!
கோடிட்டுக் காட்டுகிறேன்
பாலிட்ட நஞ்சு போலப்
பக்குவமாய் எட்டிப்பார்க்கும், பின்னர்
ஆலிட்ட விழுதுபோல அங்கிங்கே பரவிவிடும்;
அதனுலே
தாளிட்டுத் தடுத்திடுவீர் உட்பகையை...
தனிப்பண்பு காத்திடுவீர்!
அடுத்து;
ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வென்ற கொள்கைதனைக்
கொன்று போட்டுக் கொக்கரிப்பார் செயல்மறுக்க;

அன்று பார்த்த இளமையுடன் இருக்கின்ற
தமிழ் எடுத்துத்
தின்று பார்த்தால் வெல்லமென இனிக்கின்ற
கவி தொடுக்க ஒருவர் உண்டு...

யார் அவர்?
உப்பின்றி அறுசுவை யுண்டோ? - கவி
சுப்பின்றி இந்த அரங்குண்டோ?
கொத்தமங்கலத்தார் - ஒற்றுமை யின்மையைக்
கொத்திடவே வருகின்ருர்...

(கவிஞர் கொத்தமங்கலம் சுப்பு 'ஒற்றுமையின்மை'
பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

வேற்றுமையில் ஒற்றுமைதான் வேண்டுமென்று
வெகு காலம் விளக்குகின்ருேம்
விளங்காதார் துடிக்கின்ருர்...
வெடிகுண்டாய் வெடிக்கின்ருர்...

விண்முட்டும் கழுகோடு போட்டி போட
மண்விட்டு எழுந்திருக்கும் தென்னையுண்டு
கண்பட்ட இடமெல்லாம் கேரளத்தில் நேற்றுத்
தென்பட்ட காட்சிதனைச் சொல்கின்றேன்;
அதுபோல

ஏற்றமிகு நிலையோடு போட்டி போட்டுத்
தோற்றதில்லை தாழ்வென்னும் நிலைகொண்டார்
- சோவியத்தில்!

நாற்றமிகு உயர்வு தாழ்வு நலிந்து போக
ஆற்றல்மிகு கவிதருவார் தங்கராசன்.

(கவிஞர் தங்கராசன் 'ஏற்றத்தாழ்வு' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

எற்றத் தாழ்வெல்லாம் எதற்கென்று
குமுறிக் கேட்டு, அந்த
நாற்றங்கால் தனையே தூர்த்துப் போட
வன்முறைதான் ஆகாதென்போம் -
அண்ணல் காந்தி சொன்ன
நன்முறைதான் வேண்டுமென்போம்!
மென் முறையால் வீடு காக்கும் சவுந்தராதான்
தன் முறை வந்ததென்று அறிந்திடுக; கவிபாட!

(கவிஞர் சவுந்தரா கைலாசம் 'வன்முறை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் கலைஞரின் முடிவுரை

முடித்துவிட்டீர் கவியரங்கம் அதற்குள்ளே - தேன்
குடித்துவிட்ட வண்டுபோல் சுழல்கின்றேன்!
நீவிர் எழுதியதை மீண்டும்
படித்துவிட்டுப் பரிசளிக்க நான் என்ன
கம்பனுக்குப் பொன்
அவிழ்த்துவிட்ட சடையப்ப வள்ளல் தானே?
இல்லை, இல்லை...
இடித்துவைத்த புளிபோல் இருப்பார் சில ரசிகர்;
கடித்துவிட்ட செங்கரும்பை விடவா முடியும்?
கவியரங்கில் தேனமுதை
வடித்து வைத்த புலவர்களே!
எளியோன் வாழ்த்து ஏற்றிடுக
எழிற் பொங்கல் திருநாளில்.

வணக்கம்.
வாழ்க!

சங்கு

[2-8-1970 அன்று சேலம் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆதரவில்
'கணக்கு' என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கில்
கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களின் தலைமையுரை]

ஏலம் போல் மணக்கின்ற இன்தமிழைச்
சுவைப்பதற்குச்
சேலம் நகர்தனிலே மொய்த்திருக்கும்
வண்டுகளே!...
ஆலம் விழுதுபோல் ஆசுகவி பாரதிக்கும்
பாரதிதாசனுக்கும்
சீலமுடன் அமைந்துவிட்ட செங்கரும்புக்
கவிஞர்களே!
கோலம் செய் துங்கத் திரு முகத்துத்
தூமணியாம்—
கணபதியார்
ஞாலம் பெய் தமிழ் மழைக்குச் சங்கம் கண்டு
ஓலமிடு கடலலைபோல் ஓயாமல் தமிழகத்தில்
காலமெலாம் பணியாற்றச் சூளுரைத்துச்—
சுற்றுகின்ற
பம்பரமாம் எந்தனையும் பிடித்திழுத்து--
என் கவியாற்றல்

அம்பலமாய் ஆக்கி விடத் துணிந்துவிட்டார்...

கம்பனும் கூத்தனும் இருந்த காலத்தில்

கண்டவர் எல்லாம்

கவிகள் எனத் திரிவதற்கு இடமேயில்லை...

இந்தக்

கருணைநிதி முதலமைச்சாய் இருக்கின்ற காரணத்தால்

ஒருநாளும் என் கவிதை இடித்துரைக்க

யாருமே துணியவில்லை;

அதுவரையில் லாபம் தான்!

அடியேனும் அதனாலே துணிந்து—விட்டேன்!

கணக்காக ஒன்பதரை மணிக்கெல்லாம் வந்திடுக.....

தாமதமாய் வந்து விட்டுப் பின்

தளுக்காகப் பேசிடுதல் தவிர்த்திடுக...

எனச் சொல்லாமற் சொல்லி

எனை அழைத்திட்டார் சங்கத்தார்!

கணக்குபற்றிப் பாட்டரங்கு என்றதனால்—எதிலும்

கணக்காக இருக்கின்ற நானும்

எனக்காக மட்டுமன்றி.....என் கவிக் குடும்பம்

தனக்காகவும் வாங்கிடுவேன் வழிச் செலவு

கணக்காக! கவலையற்க; கவிஞர்களே!

கணக்குதான் முன் காலம்

கல்வியிலே முதலிடம் பெற்றதனால்

கணக்காயர் என்றே கழறினர் ஆசிரியரை!

கணக்குகள் பலவிதம் –

கணக்குப் பார்ப்பவரும் பலவிதம் –

கணக்கு

பாட்டாளியின் வியர்வையிலே
முதலாளி பார்ப்பதுதான் பணக்கணக்கு
கூட்டாளி தன் அன்புக்குக்
– கூலியொன்று கேட்பதுதான் பதவிக் கணக்கு
பாவையவள் பாக்கி விழும் கடனுக்கு
அடுக்களையில் கரிக் கோட்டால் கிழிப்பதுதான்
பால் கணக்கு; தயிர்க் கணக்கு...
பாவம்–பிள்ளை ; பள்ளியிலே தட்பிக்க வேண்டுபென்று
பெற்றோர் போட்டுத் தருவதுதான்
வீட்டுக் கணக்கு...
பாவபுண்ணியம் பாராத அரசியல் மேதையெலாம்
பாமர மக்களிடம் போடுவதோ
ஓட்டுக் கணக்கு!
மந்தையிலே மாட்டுக் கணக்கு—
ஆட்டுக் கணக்கு—
மொந்தையிலே மட்டும் போடாதே கணக்கு!.....
அன்றொரு நாள்;
ஆடிக்குத் தை ஒரு வருடம்; ஆக மாசம்
பதின்மூன்றுக்கு ..
நூற்றுக்கு வட்டி நூற்று மூணு
ஆக மொத்தம் ஐநூற்று மூணு!
அட்டியின்றிக் கொடுத்திடுக நம்ப கடனை; இது
செட்டிமார் சீமையிலே வட்டிக் கணக்கு! ..
பைந்தமிழ்ச் செல்வமாம் —
பதினெண் கீழ்க் கணக்கு...
கணக்கப் பிள்ளை செய்வதும் கணக்கு!
ஒரு பெண்ணை
மணக்கப், பிள்ளை செய்வதும் கணக்கு!

இந்தக் கணக்கில் .....

இருபதும் பதினெட்டும் கூட்டிச் சொல்லல்

மனக் கணக்கு

இருபது பதினெட்டைக் கூட்டிச் செல்லல்

காதல் கணக்கு...

இரண்டுக்கு மேல் இப்போது வேண்டாம்

குடும்பக் கணக்கு.....

இதில் குசேலனுடன் போட்டியிடல்

கொடுமைக் கணக்கு !

தான் போட்ட கணக்குத் தவறியதால்

தற்கொலையை முத்தமிட்டான் இட்லர் என்போன்!

மான் போட்ட கணக்குகளே வேங்கை யழித்துவிடும்.....

ஏன் போட்டாய் தப்புக் கணக்கென்று

வேங்கையினை வேடன் வீழ்த்திடுவான்—

இதுதான் உலகு!...

சாண் போட்டால் எட்டிருக்கும் இவ்வுடலில்

—கணக்கின்றி

நாண் போட்டுக் கட்டியதால் நகருகின்றோம் .....

தேன் போட்டுப் பேசுகின்ற நாக்கொன்று

கணக்காக இருந்தாலும்...

திறமையினல் இரண்டாக ஆக்கிக் கொண்டு

திரிகின்றோம்...

இரு கரத்தைக் கணக்காக நமக்கெலாம்

வழங்கிவிட்டு

இறைவன் மட்டும் பலகரத்தைப் பாரமாய்ச்

சுமப்பதேனே?.....

நல்லவேளை;

கணக்கின்றிக் கரங்கள்தமை மனிதர்க்குப் படைத்திருந்தால்
கள்ளநோட்டு அடிக்கும் ஓர் கை...
கலப்படம் செய்யும் ஓர் கை...
கன்னியரை இழுக்கும் ஓர் கை...
காட்டிக் கொடுக்கும் ஓர் கை...
களவுதனை நடத்தும் ஓர் கை...
கத்திதனை ஏந்தும் ஓர் கை...
கழுத்தறுக்கத் துணியும் ஓர் கை...

இன்றைக்குத் தனித் தனியாய்
இவ்வேலை நிகழ்வதாலே.....
இருக்கின்ற காவல் துறையாரும்
இவரையெல்லாம் அடக்குகின்ரூர்;
இல்லையேல் :—

தங்கம் போல் குணம்படைத்த
மனிதரெல்லாம்;
வங்கம் போல் வாய்ப்புகளைப்
பெற்றுக் கொண்டால்...
வகை வகையாய் முளைத்திருக்கும்
கைகள் எல்லாம்
கொலை கொலையாய்ச் செய்து விட்டுக்
கூத்தடிக்கும்! நாடு கொந்தளிக்கும்!

கணக்காக வாழவேண்டும் மனிதர் என்றே
ஆற்றிலே போடினும் அளந்து போடென்ரூர்...
கணக்கின்றி ஏதுமில்லை!
கால் வைத்தார் நிலவில் என்று
கம்பீரமாய்க் குரலெழுப்பக்

கணக்காகச் செலவு எத்தனை கோடி!

—விஞ்ஞானக்

கணக்கினிலே சிறு தவறு விளைந்திட்டாலும்...

கால்வைத்தா திரும்பிடுவர்...விண்வெளியில்

கால் வேறு தலைவேருய்ச் சிதறியன்றே

போயிருப்பர்!

கணக்கின்றி என் கணவர் முத்தமீந்தார்

என ஒருத்தி

மொழிந்திட்டாலும் –

கட்டிலோரம் ஒலிப்பதிவு செய்திருந்தால்

அதற்கும் ஓர் கணக்கு உண்டன்றே?

அதனலே;

கணக்கின்றி ஏதுமில்லை!

நானும்...காலக் கணக்கின்றிக்

கவிதை வரி கூறிக் கொண்டே இருந்துவிட்டால்

கணக்கு பற்றிப் பாடவந்த கவிஞருக்குக் – கோபம்

கணக்கின்றி வந்தாலும் வந்துவிடும்...

அதனலே அழைக்கின்றேன்

அவர்களையே!

முதலில் ; பெருக்கல்:

காற்றின் பெருக்கல் புயலாகும்...

நாற்றின் பெருக்கல் பயிராகும்—

இனிய

சாற்றின் பெருக்கல் சுவையாகும்—

ஆற்றின் பெருக்கல் புனலாகும்... முருகு
பாட்டின் பெருக்கல் என்னுகும்?

பொன்னுகும்
பூவாகும்
புதிய கவியாகும்!

சேலமாநகர் தனக்கு எத்தனையோ சிறப்புக்கள்!
சேலமா? நகர்! என்ரூர் இரும்புத் தொழிற்சாலை
கேட்டபோது!
இன்று ..

சேலம் மாநகராய் ஆவதற்கு இரும்புக் கனி
தந்துவிட்டார்.....

சேர்வராயன் மலைக் கனியும்
சேலத்து மாங்கனியும்
செழுந்தமிழர் பெற்று மகிழ்ந்தாலும் என்
செம்மாதுளக் கவிக்கிணையோ
எனக்கேட்கும் என் நண்பர்
முருகு சுந்தரனர்...
பருகிடவே தமிழ் தருவார்!...

உருகும் திருவாசகத்திற்கு நெஞ்சென்பார்...
இவர் வாசகமும் அவ்வாறே...
அன்பரே! முருகு!
ஆடிப் பெருக்கு நாளைக்கு; இப்போது நீர்
பாடிப் பெருக்குமய்யா!...

(கவிஞர் முருகுசுந்தரம் 'பெருக்கல்' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; கழித்தல்:

விழித்திருக்கும்போதே வீட்டினுள் புகுந்து விட்டுப் பின்
விழித்திடுவான் கள்வன் திருதிருவென்றே !

விளையாட்டெனவே
மொழிந்திடுவான் அகப்பட்டுக் கொண்டால் !

இவன்போன்ருர் செயலையெல்லாம் முழுமூச்சாய்
ஒழித்திடவும், தீமைகளை அழித்திடவும், தீவிரமாய்ப்
பழித்திடவும், வாழ்நாளைப் பயனுறவே
கழித்திருக்கும் என்நண்பர் தமிழண்ணல்—
'கழித்தல்' பற்றி, இன்பங் கொழித்திருக்கும்

செந்தமிழில்—தேன்
குழைத்துக் கூட்டிச் சுவைபெருக்கி—நலம்

வகுத்திடுவார்; காலத்தை வீணே
கழித்திடாமல் அன்னர்க்கு வழித்தடத்தை

ஒதுக்குகின்றேன் !

வருக; வழங்கிடுக !

(கவிஞர் தமிழண்ணல் 'கழித்தல்' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; வகுத்தல்:

வகுத்தல் எனும் கவியமுதம்
தொகுத்தளிக்க வரும் புலவர் - நபிகள்
வகுத்த நெறிவாழ் கவிஞர் - விஜயன்
வில்லிலே விளையாடுவதில் வீரன் என்பார் – இவரோ
சொல்லிலே விளையாடும் தமிழ்வீரர்...
வெற்றிபல கண்டுநான் விருதுபெற வரும்போது...

வெகுமானம் என்னவேண்டும் எனக் கேட்டால்...அப்துர்
ரகுமானைத் தருக என்பேன்...
அவர் பாடுகின்ருர் இப்போது!...
(கவிஞர் அப்துர் ரகுமான் 'வகுத்தல்' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து கூட்டல் :

கழித்தல் கணக்கில் இருந்த கவிஞர் இவர்—இன்று
கூட்டல் கணக்கில் இணைந்துவிட்டார்; நம்மோடு !
சேலத்தில் சேர்ந்த நண்பர் நாங்கள்!...மீண்டும்
சேலத்தில் சேர்வதற்கு யார்தயவு வேண்டும்?
கவியரசென்று என் தோழர்தன்னை அழைக்கின்ருர்!
எனக்குக் கோபம்...

யான் அமைச்சுதானே; இவர் அரசன்ருே?
அரசராக இருந்தாலும் இவர் என் ஒற்றர் என்பேன்...
ஐயிரண்டு பத்தாண்டு...ஐயா இவர்
மாறுவேடம் பூண்டு
மாற்ருர் படை வீட்டைச்
சுற்றி வந்தார்.....
இன்று மறுபிறவி எடுத்து இங்கு வந்தார்...
குயில் என்று பறக்கவிட்டேன் பாடி வர!...
கோட்டான்கள் கூட்டத்தில் குயில்பாட்டு எடுபடுமா?
கூப்பிட்டுக்கொண்டேன் என் தோட்டத்திற்கே?
தோட்டம் வந்த குயிலே! என்
தோளில் தொத்தும் கிளியே!...
கூட்டல் கவிதை ஆர்த்துக்,
களிப்பில் எம்மை ஆழ்த்து!

(கவிஞர் கண்ணதாசன் 'கூட்டல்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்)

தலைவர் கலைஞரின் முடிவுரை :-

கூட்டலும் கழித்தலும்

வகுத்தலும் பெருக்கலும்

கூட்டணி அமைத்திடும்

குலவிக் கொஞ்சிடும் எனவே நம்பிக்

கொடுத்தோம் வாக்கை!... ஆனால்...

இந்தக் கூட்டணி

வங்கக் கூட்டணி வம்பில்! தமிழில்

தங்கக் கூட்டணி...தளரா

சிங்கப் பாட்டணி!

எது பெரிது? கூட்டலா? கழித்தலா?

பெருக்கலா? வகுத்தலா? ..

எனக் கேட்கும் கேள்விக்கு...திருக்

குறளொன்றை மாற்றிப் போட்டுத்

தெரிவிக்கின்றேன் புதுத் தீர்ப்பு:

''மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டாவாம்

உலகம்

பழித்தது ஒழித்து விடின்''

இது திருக்குறள்

வகுத்தலும் பெருக்கலும் வேண்டாவாம்

கூட்டலும்

கழித்தலும் ஒழித்து விடின் –

இது என் தீர்ப்புக் குரல்!

வணக்கம்;

வாழ்க!

நேருவுக்கு ஜனநாயகம்

[14-11-70 அன்று சென்னையில் 'நேரு கண்ட ஜனநாயகம்' என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கத்தில் **கலைஞர் மு. கருணாநிதி** அவர்களின் தலைமையுரை.]

தங்கக் குணம் படைத்த நாவலரே...

தகைமைசால் அமைச்சர்களே ..

சங்கத் தமிழ் எடுத்துக் கவி பாட வந்திட்ட புலவர்களே...

சான்றோரே...

வணக்கம் ஏற்றிடுக!

வங்கக் கடலருகே உறங்குகின்ற நம் அண்ணன்
அடிதொழுது தொடங்குகின்றேன் தலைமையுரை!

புன்னை மரம் நிழல் விரிக்கத் — தமிழ்
அன்னை மடி சுகம் அளிக்கச்
சென்னை நகர் ஒளி தெளிக்க
முன்னை இருள் விலக்குதற்கு
முயல்கின்ற தமிழ் அரசு ...
முதுபெரியோன் காந்தியாரின்
மூத்த பிள்ளை நேருவுக்கு...
முத்தமிழால் கவி தொடுக்கும்,
புவியரங்கில் புகழ்குவித்த பண்டிதர்க்குக்
கவியரங்கில் மாலை சூட்டும் ..

பூத்திருக்கும் தோட்டத்தில் புகுந்துவிட்ட என்றனுக்குக்
காத்திருந்த காட்சி யொன்றைக் கவியாக்கித் தருகின்றேன் :

சிரிக்கின்ற மல்லிகையின் காதுகளில் செண்பகம்தான்
ஏதோ சேதி தனைச் சொல்ல;
சேர்ந்திருவர் சாமந்தியிடம் ஓடி...
அவள் செவியில் வாய் வைத்தார் ..
பின்னர்
மூவருமே முல்லையிடம் முனகிவிட்டு
அவளோடு
நால்வருமே நந்தவனம் முழுவதும்
நடைபோடத் தொடங்கிவிட்டார்...
யாரைத்தான் தேடுகின்றார் பூப்பெண்கள் ?
கட்டுதற்கு
நாரைத்தான் தேடியலைகின்றாரோ—என எண்ணி
நான் வியந்தேன்...
தென்றலிலே மணம் பரப்பித் தேடுகின்றார்
தேடுகின்றார்

தெரியவில்லை யாரை என்று...
முழங்காலை வலிக்குதடி என்றாள் முல்லை
சிவந்ததடி என் பாதம் எனச் செண்பகம்
இளித்தாள் பல்லை...
சாமந்தி மல்லிகை இருவர்க்கும் பெருந் தொல்லை –
பூங்காவின் மூலையொன்றில் புலம்பல் ஒலி கேட்டவுடன்
பூப்பெண்கள் ''அதோ, அதோ!'' எனச் சொல்லி
அந்த இடம் பறந்திட்டார்...
''பூமானே! புகழ்க்குன்றே! போனையோ என் தலைவா?
கோமானே! கொள்கை வேந்தே! உன்னைக்
கொள்ளையிட்ட கூற்றெங்கே?
எனையெடுத்து முத்தமீந்து இதயத்தில் ஏற்றிக் கொண்டாய்

—இன்று

எனைவிடுத்து நீ மட்டும் நெடுந்தொலைவு போய்விட்டாய்...
என்ன நியாயம்.....?

இதழுக்குத் தேன் தருவாய்—பதிலுக்கு
நான் தருவேன்...மறந்தா விட்டாய்?
மார்பகத்தில் அணைத்திருப்பாய்...
மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரை புரளும்...
மங்கையென்னைப் பிரிவதற்கு உன் மனம்தான் கல்லோ?''
எனக் கதறும் ஒலி கேட்டு...
இனிய நறும் பூப்பெண்கள் அருகே சென்றார்...
மடை திறந்த வெள்ளம் போல் கண்ணீர் கொட்டி
மயங்கிவிழும் நிலைமையிலே ரோஜா நின்றாள்...
மல்லிகை முல்லை அருகே சென்று—
என்னடி ரோஜா இன்னமும் அழுகை?
நல்லவர் இருந்தார் நானிலம் வாழ...
வல்லவர் இருந்தார் வாரி அணைக்க...
போனது வருமோ? புலம்பலை நிறுத்து!
பூக்களின் ராணி! புன்னகை காட்டு!

ஆறுதல் கூறினர்; அழகு ரோஜா,
தேறுதல் பெருமல் தேம்பி யழுதாள்.
இரவு உமிழும் எச்சில் என்பேன் பனித்துளியை—என்
இறைவனது இதழ் முத்தம் அமுதம் என்பேன்...
அன்றமுதம் தந்தெனக்கு ஆசை காட்டி...
இன்றென்னை எச்சில் பனித்துளியில்
நனைத்து விட்டார்; என் செய்வேன்?
முடிசூடா மன்னரவர் இனி என்னைச் சூடார்
என நினைக்கும் போதெல்லாம்
முள்ளாகக் குத்துதடி மேனியெல்லாம்!

வாழ்வில் சிரிப்பில்லா எனக்கு இந்தச்
சிவப்பெதற்கு?...
மனத்தில் மகிழ்வில்லா எனக்கு நறு
மணந்தான் எதற்கு?...
இந்தியச் சிம்மாசனத்தில் அவர் இருந்தார்—அவர்
இதயச் சிம்மாசனத்தில் நானிருந்தேன்...
உறங்குகின்றார் விழித்தெழுவார்; படி
இறங்கி வந்து பாவையெனை அழைப்பதற்குள்...
அவர் நெஞ்ச
அரங்குதனில் ஆடுதற்குச் சிவப்பாடை
புனைந்து நின்றேன்
அதற்குள் காலக்
குரங்கின் கை 'மாலை'யாக ஆக்கிவிட்டார்
என் வாழ்வை!
போய்விடுங்கள் எனை விடுத்துத் தனியாகப்
புனிதனவன் பிறந்தநாளில் கண்புனலை அவன்
காலடிக்குக் காணிக்கை யாக்குதலே
என் கடமை...
ரோஜாவின் சொற்கேட்டுச் சோர்ந்து போனேன்...தன்
ராஜாவின் பிரிவாலே வாடுகின்ற அவளையெண்ணிப்
பேசாமல் திரும்பி விட்டேன்; இன்றென்
மனைவி, கூந்தல், மணம் வீசாமல் போகட்டுமென்று
மலர் எதுவும் பறிக்காமல் வந்துவிட்டேன்—இன்று
மலர் பறித்தால்; அது மாவீரன் நேருவுக்கு
மாலை தொடுத்திடவே!...நம்
மடி பறித்துச் சுதந்திரத்தை அபகரித்த வெள்ளையரின்
கொடி பறித்து விடுதலைக் கொடி பிடித்த கொள்கை வீரன்

அடி கொடுத்தால் வாங்கிக்கொண்டு...
அடக்குமுறை தாங்கிக் கொள்ள...
அண்ணல் வகுத்த வழி
அயராதுழைத்த சிங்கம் !
இளமையின் எழிலே
இருட்டுச் சிறையில்
கழித்த தியாகி !
எண்ணெயிட்ட கடுகாய் வெடிக்கும் கோபம்—எனினும்
எண்ணெயிட்டார் விடுதலே வேள்விக் கென்போம் !
பணமலைக்கிடையே பிறந்தார் எனினும்—ஏழையை
அணைக்கும்
குணமலையாகத் திகழ்ந்தார் என்போம் !
பணியின் விரைவைப் பம்பரம் என்பர் ;
பண்டிதர் பணியோ பம்பரம் தோற்கும்—
இடி இடிக்கும் பேச்சில்—இளமைத்
துடி துடிக்கும் எழுத்தில்—தேன் ஒரு
படி இனிக்கும் பண்பில்—அதிர்
வெடி முழக்கும் செயலில்—விடாப்
பிடி யிருக்கும் குணத்தில்—விடுதலைக்
கொடியிருக்கும் கையில்—கொஞ்சம்
முடியிருக்கும் தலையில்—
(இங்கென்ன வாழ்கிறதோ ? எனக் கேட்காதீர்
எனைப் பார்த்து !)

நீதிக்கு எதிரானவற்றை யெல்லாம்
நேர் நின்று எதிர்த்ததாலே நேருவானர்...இந்திய
நீள் எல்லைக் கோடு தன்னைப் பெரும்பகைவர்
கடந்தபோது—என்ன
நேருமோ என்றேங்கி இருந்த மக்கள்

நெஞ்சின் துயர் துடைத்து எதுவும்
நேராது நான், இருக்குமட்டும் எனச் சொல்லி

நேரு வாணர்...

துணிவிருந்தால் உள்ளத் தூய்மையிருந்தால்
துன்பம் நேருமா ? எனக் கேட்டார் குழந்தையிடம்—
இன்பமே நேரும் மாமா என்றது பிஞ்சும் பூவும்—
இதனல் ' நேரு மாமா ' வாணர்...
மதம் கடவுள் நம்பிக்கை இவைகளிலே
அவர் கொள்கை தனி எனினும் – பிறர்
மனம் புண்படாமல் நல்வழியில் ஆட்சி செய்தார்—தன்
மாணத்தின் பின்னலே மதச் சடங்கு வேண்டாமெனத்—தக்க
தருணத்தில் உயிலெழுதி உலகிற்கு ஒளி செய்தார்
நடுநிலைத் தன்மை நலமெனக் கொண்டு
நானிலம் போற்ற நமது பூங்குன்றனர் நவின்ற—
'' யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் '' என்ற மொழிக்குத்
தோதாய்க் கொள்கை தொகுத்தே சொன்னர்.
காலத்தின் கோலம் காட்டுக்கு ராஜாவாய்க்

கர்த்தபம் ஆகும்...

ஏலத்தில் சில பேர் கோபுர உச்சியில் குந்திக் கொள்வர்.

இந்திய

ஞாலத்தின் தலைவராய் ஜவகர் ஆனது இவ்வித மல்ல—

அவர்

சேலத்து மாம்பழம்—சென்னைக் கடற்கரை—
கொற்கை முத்து—கொள்ளேகால் பட்டு—
தஞ்சைக் கோயில்—தண்புனல் காவிரி—
தறியில் காஞ்சி—தடந்தோள் பாண்டியன்—
கருத்தில் மாறுதல் இருந்த போதிலும்—

நேருகண்ட ஜனநாயகம்

காலமானர் நேரு என்றதும்—

கண்ணீர் உகுத்தார்
கலங்கி அழுதார்

காராக்கிரகம் கிடந்த அண்ணை...
கண்ணிய அரசியலைப் போற்றிடும் நாட்டில்
கண் நிகர் நேருவைப் புகழ்வோம் பாட்டில்!

படை துள்ளி வரும்—பகை
அள்ளி வரும்—எரி
கொள்ளி வரும் கரும்
புள்ளி வரும் - சீனக்
கள்ளி வரும்—எனச் சிலர்
எள்ளி வரும் போது விடி
வெள்ளி வரும் எனப்—பகை
கிள்ளி எறிந்தான்... இன்று திருப்
பள்ளி அயர்ந்தான்—நேரு—
திருப்பள்ளி அயர்ந்தான்!

''வாய் மடித்துக் கிடந்த தலைமகனை நோக்கி
மணியதரத் தேதேனும் வடுவுண்டாயோ?'' எனத்
தாய் அடித்து மோதி அழும் காட்சிகளைப்
பேய் ஆட்டம் போடுகின்ற போர் முகத்தை
நாய் நரிகள் தீனி தின்னும் கொடுமைக் கூத்தைக்
காய், பழம், பூ, பிஞ்சு, சாய்ந்து விழும்
சமர்க்களத்தை—நம்

கலிங்கத்துப் பரணி சொல்லும். அந்தக்
கலிங்கத்தில் அமைதி பூண்ட அசோக மன்னன்
கண்டெடுத்த அறவழியில் உலகு காக்க—நேரு பிரான்
கழுகுகளின் இறக்கை வெட்டி

வெண்புருவைப் பறக்க விட்டார்
விண்ணின் மேலே!...

''தலை யாகிய அறமே புரி
சரி நீதி உதவுவாய்
சமமே பொருள் ஜனநாயகம்
எனவே முரசறைவாய்'' இது
அலை மோதிடும் புதுவையின்
கலைமேவிய பாவலன்— நம்
நிலை மாறிடப் பாடிய காவியம்...
ஜனநாயகம் ஜனநாயகமென
ஜவகரும் முழங்கிடச்—சிலர்தம்
தனிநாயகம் சிறந்திடச் செயல்பட்டதை
மறந்திடோம்—
பணநாயகம் கணநாழியில் தகர்ந்திடக்
குணநாயகர் நேருவும் உடன் முனைந்திடக்
காலந்தான் போதவில்லை

காலமுமே பொறுக்கவில்லை!

என் கவிதை இனிமேலும் நீண்டு விட்டால்
காலம் பொறுக்காது
கவிஞர்களும் பொறுக்கமாட்டார்...
அதனாலே முடிக்கின்றேன்
முதற்கவியை அழைத்துவிட்டு...!

பெண்ணுரிமை பற்றிப் பாடுதற்குப்
பெரிதும் விருப்பமுற்ற ஆண் கவிஞர்...
மண்ணுரிமை காக்கும் போர்ப்படைக்குத்
தெள்ளு தமிழ் எடுத்துத் திறன் கவிதைப்
பள்ளு பல தந்திட்ட மறக் கவிஞர்...

படையல் உரிமை மட்டும்
பெற்றுள்ள பெண்ணுக்குப்
படையில் உரிமை வேண்டுமென்க...
உடையில் மட்டும் புது உரிமை
ஒப்போம் என்று கூறிடுக...
சுதந்திரக் கவி வாணரே...என்
சுந்தரக் கவி வாணரே...
சுவையான பாட்டப்பம் தந்திடுக
அவையோரும் வீட்டப்பம் போல் உண்டிடுக...

(கவிஞர் எஸ். டி. சுந்தரம் 'பெண்ணுரிமை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;

பேச்சுரிமை கேட்கின்றார்...
பாட்டுக்கிடையே அவர் எப்போதும்
பேசுவது பழக்கம் தானே . அதனாலே
கவியரங்கில் தனக்கு மட்டும்
பேச்சுரிமை கேட்கின்றார்...
ஏச்சுரிமை கேட்கின்றார்

சில பேர் இன்று...
அதனாலே
தமிழ்ப் பண்பாட்டின்
மூச்சுரிமை போகுமென்று

அஞ்சுகின்றேன்.
நேரம்
ஆச்சு; உரிமை தருகின்றாயா இல்லையா என
அன்பர் சுப்பு கேட்கும் வரை—தராதிருந்தால்
அது என்றன் தப்பு!...

கொத்தமல்லிக் கொப்பு

குழம்பினிலே மணக்கும்

கொத்தமங்கலம் சுப்பு...இப்போது

குழம்பாமலே மணக்கும்—

(கவிஞர் கொத்தமங்கலம் சுப்பு 'பேச்சுரிமை'

பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;

எழுத்துரிமை என்னிடத்தில் கோருகின்றார்...

என் நிலையை அவர் அறியார்...

பரப்பிரம்மம், தூக்குமேடை, கலை

ஒளி வழங்கும் உதயசூரியனும்

இப்படிப்

பல எழுத்தைப் பறி கொடுத்து...

அதன்

தலை எழுத்தால் தடை செய்யப்பட்ட கதை

இவர் அறியார்...

ஆயினும்; எழுத்துரிமை என்னிடமே கேட்கின்றார்

உரிமை தரும் இடத்திலே நான்

இருக்கின்ற காரணத்தால்!...

முருகு சுந்தரத்தைக் கவி எழுத

முடுக்குகின்றேன்...

வந்திடுக—தமிழ்த் தேன் சிந்திடுக

(கவிஞர் முரு சுந்தரம் 'எழுத்துரிமை'

பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து;

ஆக்கமுள்ள சொல் நயமும்—காவிரி யாற்றுப்

போக்கனைய நடை வளமும்—தூய

நோக்கமும் நுண்ணறிவும் கொண்டு

பாக்கலைக் கோக்கின்ற பாவலராம் ரகுமான் !

அவர்,

வாக்குரிமை கேட்கின்றார் இப்போது,

பெற்றுக்கொண்டு எனக்கே தான்

அளிக்க வேண்டுமெனச்

சொல்லமாட்டேன்...

சொன்னாலோ...அதன் பெயர்

வாக்குரிமை ஆகாதன்றே ?

வந்திடுக நண்பரே !

வழங்கி விட்டேன் வாக்குரிமை...

நீர் பாடும்

பாட்டுக்கு வழிச்செலவு

தந்திடுவோம்—

ஓட்டுக்கு மட்டும் ஒரு தொகையும்

கேட்காதீர்...

(கவிஞர் அப்துர் ரகுமான் 'வாக்குரிமை' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து ;

அரசென்று சொன்னாலும், ஆர்க்கின்ற
முரசென்று சொன்னாலும் தவறல்ல ! கவி
விரச நடைக்காரரிடைச் சரசமாடி வந்தாலும்
உரசுகின்ற நட்பாலே ஒப்பரிய பாசமுடன்
அரசுப் பொறுப்பேற்ற அடியேன்பால்

மீண்டும் வந்தார்.

வந்தவுடன் சொத்துரிமை கேட்கின்றார்—பாவம் ;
நொந்த மனம் ! இவர்

சொத்துரிமை கேட்பதிலும் நியாயம் உண்டு—

பிள்ளைகள்

பத்துப் பனிரெண்டு...
போகட்டும் அளித்து விட்டேன்

சொத்துரிமை...
பெறுக, வருக, தருக !

(கவிஞர் கண்ணதாசன் 'சொத்துரிமை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் கலைஞரின் முடிவுரை

பாட்டரங்கில் பாவலர்கள்
கேட்ட உரிமை வழங்கிவிட்டோம் ..
நாட்டுநிலை தொட்டறிந்து
நல்லுரிமை பேணிக் காக்க
உறவுக்குக் கை கொடுப்போம்—நம்
உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போம் —

—என

முழங்கிக் கலைந்திடுவோம்—
முழுமனிதன் நேருதனே வணங்கிடுவோம்.

வாழ்க !

பாரி விழா.

[5-5-71 அன்று பறம்புமலையில் 'பாரி விழா' என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கவியரங்கில் **கலைஞர் மு. கருணாநிதி** அவர்களின் தலைமை உரை.]

வணக்கம்.

மாதவர்க்கு ஒருபாகம்—

மாது, அவர்க்கு ஒரு பாகம்—

(மாதொரு பாகன்—சிவனார்!)

மாதவர்க்கு ஒருபாகம்—

இந்த விழாவில் குன்றக்குடி

மடத்தின் தலைவர் அடைகின்ற மகிழ்ச்சியிலே

மாதவர்க்கும் ஒருபாகம் உண்டன்றே?

ஏனெனில், இது முடித்து எனை

இழுத்துச்செல்ல இருக்கின்றார் சிவகெங்கை...

அந்த மாதவர்க்கு வணக்கம்...

இங்குள்ள அன்பிலார்க்கு வணக்கம்.

என்பால் அன்பிலார் இருப்பின்

அவர்க்கும் வணக்கம்—பெரிய

மருதனையார் மதுரை முத்து மேயர்க்கும்

சின்ன மருதாம் தென்னரசுத் தோழர்க்கும்

வணக்கம்—

தமிழ்த்துறவி என்கின்றார் நும்மை—

நான் ஏற்பதில்லை—எதைத் துறந்திடினும்

தமிழை மட்டும் துறந்திடேன் எனச்

சொல்லும்—நீவிர்,

தமிழ்த்துறவி அல்ல!

தவத்திரு அடிகளாரே! ஏற்றிடுக

என் வணக்கம்—

இன்று மதியம்;

மதுரையிலே நான் தூங்காமல்

இக்கவியரங்கப் பாடல்தனைத்

தீட்டிவந்தேன்...

அங்கு,

மதுரையில் இருந்த சங்கம்—

இங்கு எழுந்து வந்தது போல்

இருக்கின்ற புலவர் குழுவே !

அனைவர்க்கும் வணக்கம் சொல்வேன்—

எனக்கிருக்கும் எத்தனையோ வேலைக்கிடை

இதுதான் கவிதை

எனக் கிறுக்கும் எனை அழைத்து என்பால்

தனக்கிருக்கும் பேரன்பை வெளிப்படுத்தப்

— பெருந்

தவக் கிறுக்கர் அடிகளார் அழைத்திட்டார்.

கன்றுக்குட்டி இல்லாமல் பால் கறக்கும் வித்தை கற்ற

சென்னை விட்டுக்

குன்றக்குடி ஆதீனக் கொடி பறக்கும் பறம்புமலை

வந்துவிட்டேன்

மலைக்கிருக்கும் அழகெல்லாம் மாரியாலே—இந்த

மலைக்கிருக்கும் அழகெனிலோ மன்னன் பாரியாலே !

இங்கு—பலாச்

சுளைக்கிருக்கும் சுவைகூட அவனளித்த

கொடை என்பேன்.

அவனரசில் எலியின்

வளைக்கிருக்கும் பாதுகாப்பாய்ப் பூனையென்பர்—

களைக்கிருக்கும் மதிப்பு கூடத்

தன் பொருளின்பால் வைக்கா வள்ளல்—

முல்லைக்

கொடிக்கிருக்க வீடாக இழையணித்தேர்

ஈந்த அண்ணல்!

கதைகளிலே படித்திருப்போம்; கலகம் செய் நாரதரும்
கந்தவேலன் முன் சென்று...உன் காதலுக்கேற்ற நங்கை
வள்ளி என்பேன்; வடிவழகி, வட்ட நிலா!
அள்ளி உண்பாய் பார்த்துவிட்டால் என்று கூற

முருகனுமே,

துள்ளியோடித் தோகையினைக் கண்டிடவே
புள்ளி மயில் மீதேறிப் புறப்பட்டு அலையலானான்!

கற்பனை கேளீர்—

ஈங்கோர் கற்பனை கேளீர்!

நெடுந்தொலைவு பயணம் செய்தும் நேரிழையைக்

—காணுமல்

பறம்புமலைக்கருகே வந்து பல் இழந்த

பாட்டி ஒருத்தியிடம்

மீசை—

அரும்புகட்டா முருகனுமே வள்ளி எங்கே எனக் கேட்க

பாட்டியோ; மலைமீது ஏறிடுக! கண்டிடலாம்!

என்றவோர் பதிலை

நீட்டி முழக்கி நடந்திட்டாள்—

நெடுதல் வேல்முருகன்-எறிந்த

ஈட்டியின் வேகமென ஏறினன் மலையின்மீது!

வள்ளி எங்கே? வள்ளி எங்கே? என அலைந்த

வடிவேலனிடம் வந்திடுக, கண்டிடுக...எனக்

காட்டினர் அங்குள்ளோர், மலையெல்லாம்

வள்ளிக்கிழங்கு!

கிழங்களின் குறும்பு என்னே...உண்ணும்

கிழங்கினை வள்ளியென்றே உரைத்து நமை

ஏய்த்தாளே பாட்டியென்று—முருகன்

ஏமாந்து பறந்துவிட்டான்.

ஏமாற்றமில்லாமல் திரும்பலாம் பரிசு பெற்றுப்

பூநாற்றம் கமழ்கின்ற பறம்பு மலைப் பாரி கண்டால்

—எனப்

பாரேற்றும் பெயர் பூண்டான்—தமிழுக்குச்

சீரேற்றும் கபிலனது உறவுங் கொண்டான்.

புவிவேந்தன் பாரிக்குத் தமிழ்க்

கவி வேந்தன் கபிலன் தான் உயிர்த் தோழன்.

மதியிரண்டாய்ப் பிரிந்து வந்து

மகளிர் என்ப் பிரிந்தது போல்

—பாரி வள்ளல்

அதியழகுச் சிலையிரண்டைப் பெண்களாகப்

—பெற்றெடுத்தான்.

பதியாவோம் அவர்க்கென்று பெண்கேட்டுப்
பலமன்னர், கிடைக்காமல்
படை கொண்டு பறம்புமலை தாக்கித் தோற்றார்
—தேன்

அடை உடைந்து கிளம்பிவிட்ட ஈக்களன்ன
மூவேந்தர், பறம்புமலைத்
தடை தகர்த்துப் பாரி உயிர் குடித்துவிட்டார்!
நாடி வந்து கேட்டபோது பெண் இல்லை யென்று
போர் நடத்திப் பின்னர்;
தேடி நொந்து திசை நாலும் மன்னர்களைக்
கேட்டலுத்து

இறுதியிலே,
காரிமன்னன் செல்வர்க்குப்
பாரிமக்கள் துணைவியரானார்,
கபிலரது முயற்சியினால் !

நாடாண்ட தன் தோழன்—தமிழ்
நாயகனும் பாரிக்குத் தான் செய்யும்
தனிக் கடமை முற்றிற்றென்று
ஏடாண்ட பெருங்கவிஞன் கபில மேலோன்
‘எந்தன் பாரியுடன் இனி சேரத் தடையில்லை’
எனக்கருதி வடக்கிருந்து உயிர்நீத்தான்.

சாகின்றுன் நண்பன் எனில் அவன் தலையில்
அவசரமாய்க் கல் ஒன்றைப் போடுகின்ற
ஆருயிர்த் தோழருண்டு இந்நாளில்!
—எதிரியிடம்

தோற்றிடுவான் தோழன் எனில் துரோகம் செய்து

எட்டப்பர் ஆகின்ற "நல்லோர்" உண்டு
நம் நாட்டில்—அந்த நன்றி
கெட்டோர்க்கும் நல்லறிவு புகட்டுகின்ற
பாடமன்றே
கபிலர்—பாரி கனிந்த நட்பு!
உண்டிக்கொடை, பொற்கொடை, ஊர்திக்கொடை
என
ஒன்பான் கொடை வழங்கும் தமிழ் மரபில்
முன்னூறு
ஊர்க்கொடையைப் பாடுநர்க்கு அளித்த பாரிபுகழ்...
உலவு தென்றல் காற்றுக வீசுகின்ற
மாண்பு கண்டேன்.

வள்ளல்களே வாயார வாழ்த்திவிட்டால் போதாது!
வாழ்த்துபவர்
உள்ளங்களும் உண்மையுடன் திகழ்தல் வேண்டும்.
குவித்துவைத்த பொற்குவியல் இருந்தால்தான்
—கரங்
குவித்து வரும் எளியோர்க்கு வழங்கிடலாம்,
எனக்கூறல் சாக்குப் போக்கு!
அவித்துவைத்த கிழங்கிரண்டில்—பசியால்
தவித்துழலும் ஏழைக்கு ஒன்றீதல்
பெருங்கொடையாம்!
மனிதர்,
இரந்துண்ணல் தகாதென்று
இங்கிருக்கும் தமிழரசு
சிறந்திடுக பிச்சைக்காரர்! செய்தொழில்
கற்றுத் தேர்ந்திடுக!

என விடுதிபல
திறந்திடவே திட்டமிட்டுப் பணிபுரிதல்
ஊக்குவிக்க உமது மனம் அன்பால்
சுரந்திடவே வேண்டுகின்றேன்.
முல்லைக்குத் தேர் ஈந்து பாரியானால்—
ஒரு ஏழைப்
பிள்ளைக்கு மோர் ஈந்து அவனில் நீர்
பாதியாவீர்!

பாரி விழா சிறப்பதற்குப் பாவலர் தம்
கவியரங்கில்,
வாரியே வழங்கிடுவர் வண்ணத்தமிழ்ப்
பெருமையெல்லாம்—
அன்னைத் தமிழின்,
தொன்மை
எளிமை
வண்மை
வலிமை
இறைமை
புதுமை—என
எத்தனையோ 'மை'களையே பாடிடலாம்.

இத்தரையை முத்தமிட்டார் தேர்தலிலே
பலபேர்!
அவரெல்லாம்—பாடுகின்றார்.
மை—மை—என்றே!
ரஷ்ய மை—ரசாயன மை—

மக்கள் தீர்ப்பை மதியா மை யாலே
வெற்றி!
உண்மையை மறுப்பவர்க்கு –
இம்மையிலும் – மறுமையிலும் –
என்றுமே தோல்விதான்!
இம்'மை'யிலும், மறு'மை'யிலும்
என்றுமே தோல்விதான்! –
அன்னைத் தமிழின் தொன்மை' என்று
தென்னை நல்கிடும் இளநீர் போல் –
இங்கோர் கவிஞர் தருகின்றார்...
இளஞ்சேரக் கவிஞர் அவர்பேர் என்பேன்...
(கவிஞர் கோவை இளஞ்சேரன் 'தொன்மை' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

தமிழின் 'எளிமை' எனும் தலைப்பினிலே
விண்ணெளி சேர் பாட்டொன்று
—கேட்டிடுக இப்போது!...
அமிழ்தாம் கவிகள் இயற்றுகின்ற
அருமை நண்பர் சவகர்லால்...
பொழிவார் இங்கே
கவிதை மழை!

(கவிஞர் சவகர்லால் 'எளிமை' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

'வண்மை' என்னும் தலைப்பினிலே
எண்ணக் கவியொருவர்
பாடிடுவார்—

உண்மை யொன்று சொல்கின்றேன்—

அவர் இருபெயரில் ஒருபுலவர்;

முத்துசம்பந்தம்!

(கவிஞர் முத்துசம்பந்தம் 'வண்மை'பற்றிப் பாடி
முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அன்னைத் தமிழின் 'வலிமை' எனும்

தலைப்பினிலே

கவிஞர்

அய்யாக்கண்ணு பாடிடுவார்!

(கவிஞர் அய்யாக்கண்ணு 'வலிமை' பற்றிப் பாடி
முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து; இறைமை!

பாடுபவர்—சிங்கார வடிவேலன்!

சிக்கலிலே வாழும் சிங்கார வேலர்—

எனப்பாட்டு கேட்டிருப்பீர்!

தமிழின் இறைமை

எனுந்தலைப்புச்

சிக்கலிலே—இவர் சிறப்புக் கண்டிடுவோம்.

(கவிஞர் சிங்காரவேலன் 'இறைமை' பற்றிப் பாடி
முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

அடுத்து 'புதுமை'

கொடியரசன் பாரி வள்ளல்..கோட்டைக்
கொடி யரசன்—முல்லைக்
கொடி யரசன்—அவன்
முடியரசன்!

குடியரசு தழைக்கின்ற இக் காலம்

இங்கோர்

முடியரசன் இருக்கின்றார்...
இவர் கவி முடியரசர்...

(கவிஞர் முடியரசன் 'புதுமை' பற்றிப்
பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் கலைஞரின் முடிவுரை

முன்னுரையில் நான் சொன்ன

கருத்தெல்லாம்—மீண்டும்

முடிவுரையில் சொன்னதாய்க் கொண்டிடுக!

தமிழின் 'தொன்மை'தனைத்

தரணிக்கு உணர்த்திடுவோம்—

'எளிமை'தனைப் பயன்படுத்தி

எல்லார்க்கும் தமிழ் அறிவு

ஊட்டிடுவோம்—

வரைமுறையற்ற 'வண்மை'யினால்

தமிழ் வளம் வீழாது காத்திடுவோம்.

'இன்பத் தமிழ் எங்கள் பகைவர்க்கு

வேல்' என்று முழக்கிடுவோம்...

'வலிமை' காட்டிடுவோம்!

'இறைமை'தனைத் தமிழின்பால் காண்பதிலும்

ஏழைத்தமிழர் சிரிப்பினிலே

காண்பதுவே சிறப்பென்போம்—

பயிற்று மொழி தமிழாகப் பரவிவிட்டால்;

பால் நிலவுப் பயணத்தைத்

தமிழ் மொழியில் கற்று நாமும்

பல 'புதுமை'களைச் செய்திடுவோம்!

வணக்கம்.

வாழ்க!

பாரதி விழா.

(12–9–69 அன்று சென்னை வானி மகாலில் நடைபெற்ற பாரதி விழாக் கவியரங்கில் **கலைஞர் மு. கருணாநிதி** அவர்களின் தலைமை உரை.)

வணக்கம்.

வரவேற்புக் கவிதை தந்த நாரண துரைக்கண்ணன்
நல்லதோர் எழுத்துச் சிற்பி,
கடுஞ்சொல்லைக் குறைத்துக்கொண்ட கருணைநிதி என்று
கவின்தமிழால் இங்கு சொன்னர்!—அல்ல அல்ல;
கடிதோச்சி மெல்ல எறியக் கற்றுக்கொண்டேன்—அவ்வளவே!

அவைநடுவே வீற்றிருக்கும் ஆன்றோரே!
அறிவுசால் பெரியோரே!—அன்புத் தாய்மாரே!
அருங்கவியாம் பாரதியின் உருவங் காட்டத்—தமிழ்த்
திருமலியும் கவிதையுடன் வந்தி ருக்கும்
பெருமைமிகு புலவர்களே! வணங்குகின்றேன்!
ஆறிரண்டு திங்கள்; அதற்குமேல் பதினெட்டுத் திங்கள்
ஆயிற்று முப்பதாம் திங்கள்—நான்
அமைச்சனைகப் பதவி ஏற்று!

சினக்கேள்வி எழுப்புகின்ற சிங்கம் இங்கில்லை; எனினும்
சிலையுருவாய்க் கடற்கரையில் நிற்கின்றார்.
அவர் புகழைப் பாடுதற்கு ஒளவை என்னை அழைத்திட்டாள்,

ஆகாகா! பதினெட்டு ஒளவை உண்டே!
அதில் எந்த ஒளவை? என்பீர்! அறிந்திடுவீர்!
முத்தமிழ்க் கலா வித்துவ ரத்தினமாம்
பத்தொன்பதாம் ஒளவைதான் எனை அழைத்தாள்!

(அடுத்து, கவியரங்கத் தலைவரான கலைஞர் அவர்கள் பாரதியார் சிறப்புபற்றிப் பாடித் தம் முன்னுரையை முடித்துக் கவியரங்கில் பாட வந்திருக்கும் கவிஞர்களை முறைப்படி அழைத்து அவையோருக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார்.)

முதலில் பாரதி கண்ட தமிழுணர்வைப்
பாட்டாலே விளக்குகின்றார் வா. மு. சேதுராமன்.

வா! மு. சேதுராமன்! வந்திடுக! தமிழ் தந்திடுக!

(கவிஞர் வா. மு. சேதுராமன் 'பாரதி கண்ட தமிழுணர்வு' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர்: கலைஞர்

சோலைக் குயில் காதல் சொன்ன கதை அத்தனையும்
மாலை அழகின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தே
தோன்றியதோர் கற்பனையின் சூழ்ச்சியென்றே
கண்டுகொண்டார் பாரதியார்; 'கற்பனையே ஆனாலும்
வேதாந்த மாக விரித்துப் பொருளுரைக்க
யாதானும் சற்றே இடமிருந்தால் கூறீரோ?'
என அழைத்தார் பாரதியார்.
அவர் அழைப்பை ஏற்று அன்பர் தூரனும் வந்துவிட்டார்.
ஆசைக்குயில் அருகே, தூரனே நாம் விடுத்துச்
சற்றுத் தூரமாய் நின்றிடுவோம்;
தமிழ் ஒலிக்கும் போது மட்டும் நெருங்கிடுவோம்.

(கவிஞர் பெரியசாமித் தூரன் 'பாரதி கண்ட குயில்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

நான்கண்ட பராசக்தி நீர் கண்டீர்!
ஏன்கண்டோம் எனக்கேட்டுப் பழைமை வாதி
தான்கண்ட சேதிமட்டும் மறைத்து விட்டார்!
தேன்கொண்ட தமிழெடுத்துப் - பக்தி
மான்கண்ட பராசக்தி பெயராலே
வான்கொண்ட மட்டும் வீரம் வழங்குகின்றார் பாரதியார் - அதனை
விசுவபாரதியும் விளக்குகின்றார்.

(கவிஞர் விசுவபாரதி 'பாரதி கண்ட பராசக்தி' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

தாயாகத் தமிழாகத் - தாயகத்தில் மூத்த
சேயாகத் தடைபடா அன்புருவாக - அண்ணன் கண்டவன் நான்,
கண்ணன் கண்டவன் பாரதி!
கிருட்டினனும் கண்ணனும் ஒன்றென்பார் சிலர்—
இல்லை யென்பார் சிலர்—
இருட்டினிலே ஆராய்ச்சி விளக்கேற்றிக்
குழம்பாமல் உரைத்திடுவார் கு. சா. கி.

(கவிஞர் கு. சா. கிருஷ்ணமூர்த்தி 'பாரதி கண்ட கண்ணன்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

பார்த்தன் மனைவி பாஞ்சாலியை
நேரில் பார்த்ததில்லை பாரதியும்!
பார்த்தவர் ஒருவர் உண்டிங்கே;
பார்ப்பீர் அவர்தான் பீஷ்மராம்!
கணைமழை தன்னில் படுத்தவரே
கவிமழை பொழிய வந்திடுவீர்!

(கவிஞர் பீஷ்மர் 'பாரதி கண்ட பாஞ்சாலி' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் : கலைஞர்

சேலாடும் விழிகளிலே செயற்கைப் புருவம்...
சிவப்பாக இதழ்களிலே வண்ணப் பூச்சு...
காலாடை - அரையாடை - அணிவதிலே கடும்போட்டி...
கல்ரதங்கள் - அஜந்தாக்கள் - அத்தனையும் தலையில் ஏற்றிக்
கண்காட்சிப் பொருளாக நடக்கின்ருளே,
அவளல்ல புதுமைப் பெண்!
பின் யார் என்று கேட்கின்றீரோ?
அறிவிக்க அம்மையார் இருக்கின்ருர்கள்.
புதுமைப்பெண் பார்க்க, இடம்மாறி உட்காராமல்
இருந்த இடத்தில் இருந்திடுவீர்.

(கவிஞர் இரா. இராசலக்குமி 'பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்' பற்றிப் பாடி முடிக்கிறார்.)

தலைவர் கலைஞரின் முடிவுரை

புதுவை சுப்ரமணிய பாரதிக்கு
விழா எடுக்கும் வேளையிலே,
போட்டியாக வருதல் கூடாதெனப்
புத்தனேரி சுப்ரமணியக் கவிராயர் வரவில்லை.
அதனுலே முடிவுரைக்குப் போகின்றேன்; பொறுத்தருள்க!
பெண்ணைப் பெருமை செய்தான்.
மண்ணைப்போல் மிதிபடும் மானிடரைப் பார்த்து
உன்னை விற்காதே என்ருன்.
விரோதிகள் கோடியிட்டு அழைத்தாலும் தொடேனென
விடுதலைக் குரல் கொடுத்தான்!

காரிருள் அடிமை நீக்க
நல்ல கதிரொளியாய் நின்றான்.
தொண்டு செய்யாது கிடப்பவன்
'ஆமை'யென்றான்.
தொகைதொகையாய்க் கவிக்கு விளக்கு ஏற்றிவைத்தான்.
அந்தப் பாரதிக்கு வாரிசாய்ப்
பாரதிதாசன் வந்தான்.
தலைவர்க்கும், கவிஞர்க்கும், பிற தகைமைசால் மேதைக்கும்
தமக்குப்பின் இருக்கின்ற பரம்பரையே தகுதியாகும்.

பார்க்கின்ற இடமெல்லாம்
பாரதி பரம்பரையைப்
பாரதிதாசன் வழித்தோன்றல்களைப் பார்க்கின்றோம்.
பாரதிரச் சிரித்து மகிழ்கின்றோம்!

வணக்கம்.

வாழ்க!

தென்னாடு தந்த தென்னவனே!

(9-2-69 அன்று சென்னை வானொலியில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்குக் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் அளித்த கண்ணீர்க் கவிதாஞ்சலி.)

பூவிதழின் மென்மையிலும் மென்மையான
புனித உள்ளம் - அன்பு உள்ளம்—
அரவணைக்கும் அன்னை உள்ளம்! அவர்
மலர் இதழ்கள் தமிழ் பேசும் -
மா, பலா, வாழையெனும் முக்கனியும் தோற்றுவிடும்—
விழிமலர்கள் வேலாகும், வாளாகும்
தீங்கொன்று தமிழ்த்தாய்க்கு வருகுதென்றால்!

கால் மலர்கள் வாடிடினும் அவர் கடும் பயணம் நிற்காது;
கை மலர்கள் பிணைத்து நிற்கும், தம்பியரை, கழகத்தை!
அம்மலரே எதிரிகளை மன்னித்து
நெற்கதிர் போல் தலை நாணச் செய்துவிடும்!
மக்களாட்சி மலர் குலுங்க
சமதர்மப்பூ மணக்க

தாய்மொழி தமிழே வாழ்வுப் பொழிலாக
ஆடிவரும் தென்றல்
நாடிவரும் பூமுடியே! புகழ்முடியே! உமைத்
தேடிவரும் வாழ்த்துக் குவியலிலே - தினம்
பாடி வரும் வண்டாக நான் பறப்பேன்
உனக்காக எனைத் துறப்பேன்; என -
ஒரு கோடித் தமிழ் இளைஞர்
பாடி நின்ற பாட்டுக்குப் பெருந்தலைவன்...

மூருகிற் செறிந்த தமிழார்வம்
முதிரா இளைஞர் ஆருயிராய்ப்
பெருகச் செய்த செயல் மறவர்
சிறப்பைப் பாடக் கேண்மினே!
தங்கு கண் வேல் செய்த புண்களை
அன்பெனும் வேது கொண்டொற்றியும்
செங்கனி வாய் மருந்தூட்டுவார்
சீர்மையைப் பாடக் கேண்மினே!

பொருதடக்கை வாளெங்கே; மணி மார்பெங்கே?
போர் முகத்தில் எவர் வரினும் புறங்கொடாத
பருவயிரத் தோளெங்கே யெங்கே யென்று
தம்பியரைக் கேட்டதனைக் கேண்மின்!
கேண்மின்!

காஞ்சியிருக்கக் கலிங்கம் குலைந்த
கலவி மடவீர் கழற் சென்னி
காஞ்சியிருக்கக் கலிங்கம் குலைந்த
களப் போர் பாடத் திறமினே என்று
மயல் கொண்ட மாதர்தமைத் துயில் எழுப்பச்
செயங் கொண்டார் பாடினர்.

களப்பரணி...கலிங்கத்துப் பரணி
அளப்பரிய வீரத்தின் புகழ்ப்பரணி - யான்
கவிப்பரணியேறி, காஞ்சிபுரப் பரணி
பாடி நின்றேன் - இன்று
அவலப் பரணி - பாடுகின்றேன்...!

கவியினில் பொருளெனக் கரும்பினில் சுவையெனக்
கதிரினில் ஒளியெனக் காவினில் மலரென
நிலவினில் குளிரென நிலமிசை வளமெனக்
குலவிடும் அருவி குழறிடும் மொழியென
உலவிடும் காற்றில் ஏறிடும் இசையென
அலையெழுங் கடலில் ஆடிடும் நுரையென
கலைமணங் கமழக் கூடிய கவிஞர்
தலைமகன் அண்ணு திருப்புகழ் பாடிட
நிலமகள் வடிக்கும் கண்ணீர் அந்தோ!
வெள்ளம்!
வெள்ளம்!
மாபெரும் வெள்ளம்!

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து முப்பத்து ஏழாம் ஆண்டில்
தாயகத்தில் மொழிப் புரட்சி தோன்றுதற்கு
வித்திட்டார் சிலபேர் என்றுல்; ஈரோட்டு
நாயகத்தின் இணையில்லாத் தலைமை வீரர்
எங்களண்ணன் களம் புகுந்தார் காஞ்சி பூண்டு!
இரு மூன்று திங்கள் வரை சிறையில் வாடி,
தரும் ஊன்றுகோலாகத் தமிழைத் தந்து
அரு மூன்று எழுத்தாலே அண்ணுவானர்...
அன்றொரு நாள் ஐம்பத்திரண்டுதனில்
சென்னையிலே சொன்னேனே
நினைவுண்டா உங்களுக்கு?

இதயத்தைத் தந்திடு அண்ணு!

மூன்றெழுத்திலே ஒரு சிறப்புண்டு
முத்தமிழ் மணமுண்டு...
மூவேந்தர் முக்கொடி முக்கனியென
மும்முரசார்த்தவர் தமிழர் - அவர் வாழ்ந்த
தமிழ் 'வாழ்வு'க்கு மூன்றெழுத்து - அந்த
வாழ்வுக்கு அடிப்படையாம் 'அன்பு'க்கு மூன்றெழுத்து...
அன்புக்குத் துணை நிற்கும் 'அறிவு'க்கு மூன்றெழுத்து...
அறிவார்ந்தோர் இடையிலெழும் 'காதலு'க்கு
மூன்றெழுத்து...

காதலர்கள் போற்றி நின்ற கடும் 'வீரமோ'
மூன்றெழுத்து...

வீரம் விளைக்கின்ற 'களம்' மூன்றெழுத்து ..
களம் சென்று காணுகின்ற 'வெற்றி' மூன்றெழுத்து
அந்த வெற்றிக்கு நமையெலாம் ஊக்குவிக்கும்
அமைதி மிகு அண்ணு மூன்றெழுத்து
அறிந்திடுவீர் எனச் சொன்னேன்!

திக்கெட்டும் தமிழ் முழக்கம்
திசையெங்கும் சொன்மாரி
வக்கற்றோர் வகையற்றோர்
வாழ்வதற்குத் திட்டம் கோரி
வண்டாகச் சுற்றுகின்றார் மேடையேறி!
எழுதுகின்றார் அண்ணு
ஏடெல்லாம் வீடெல்லாம் தமிழ்
நாடெல்லாம்..புதுமை மணக்குதங்கே...
"ஏடா தம்பி எடடா பேனு...!"
"கத்தியைத் தீட்டாதே புத்தியைத் தீட்டு"

கருத்துப்பேழை கற்பூரப் பெட்டகம் :

''மரக்கிளையிலே பிணம்;
வெந்த புண்ணிலே வேல்!''
மறந்திடப் போமோ; மனங்கவர் வாசகம்?

''சாலை யோரத்திலே வேலையற்றதுகள்—
வேலையற்றதுகளின் உள்ளத்தில் விபரீத எண்ணங்கள் -
வேந்தே! அதுதான் காலக்குறி!''
அண்ணனுக்கன்றி யாருக்கு வரும் இந்த அழகு நடை?
அறிவு நடை!

''கோடு உயர்ந்தது குன்றம் தாழ்ந்தது''
தமிழகம் மறவாத் தலையங்கமன்றே?

''இப்படை தோற்கின் எப்படை ஜெயிக்கும்?''

''தம்பியுடையான் படைக்கஞ்சான்!''
ஒப்பில்லா வரிகள் உரைத்திடும் பனுவல்
மனேன்மணியம் எனினும் - நம்
மனத்தில் பதித்தவர் அண்ணை வன்றே!

''மாற்றுன் தோட்டத்து மல்லிகை மணக்கும்''
அரசியல் பண்பினைப் போதிக்கும் அழகே!

''மறப்போம் - மன்னிப்போம்''

மாற்றூர் ஏசல் தாங்கிடும் மாண்பே!
எவர் கற்றுத் தந்தார் இதனை?
சுவர் வைத்துச் சித்திரம் எழுதுதல் போல்
நயமிகு பண்புடன் அரசியல் நடாத்தல்
நன்றென்றூர் அண்ணை -
அதை மறுத்து
நாலைந்து பேர் குதித்திட்டார் என்றூல்
அவர் கண்டு சிரித்திட்டார் அண்ணை!

அனைவரையும் ஓர் அன்னை பெற்றெடுக்க
வயிறு தாங்காக் காரணத்தால்
தனித்தனித் தாய் ஈன்றெடுத்த தம்பிகளே!
என அழைத்துக்
கனிச் சுவையாய்க் கற்கண்டாய்த்
தேன் பாகாய் அன்பு காட்டிப்
பனி மலர் வீழ் தும்பியதாய்த் தழுவிக் கொண்டார்.

சொலல் வல்லார் சேதுப் பிள்ளைதனைச் —
சோமசுந்தர பாரதியைச் சொற் போரில்
சொக்க வைத்தார்-பாவம்; சிக்க வைத்தார்!

நீதிக் கட்சியென்று நெடியமதில்
சுவருக்குள்ளே - பணச்
சாதிக்குக் கட்சியாய் இருத்தலாகா தெனும்
கொள்கையாலே - அதனை
வீதிக்குக் கொண்டு வந்தார்!

வீசிடுக வெள்ளையர்கள் பட்டத்தையென்று
சேலத்து மாநாட்டில் தீர்மானம் போட்டு விட்டார்
- அண்ணுவின் போர்க்
கோலத்தை எதிர்க்க மாட்டாமல்
கோலற்ற குருடர் போலக் கொள்கையற்றோர்
வீழ்ந்து போனர்!

தீரர் அண்ணு திராவிடர் கழகமெனும்
பெயர் மாற்றத் தீர்மானம்
வீரர் கூடிய மாநாட்டில் கொண்டு வந்தார்!

அண்ணல் காந்தியார் அறவழி கண்டு
ஆங்கில ஆட்சியை அகற்றியபோது

துன்ப நாளென்னும் பெரியார் அறிக்கையை மறுத்துத்
தொடங்கினர் போரை!

இன்ப நாளிது! இனிய நாளிது!
என்பு தோலாய் ஆன இந்தியர்
அன்புறு காந்தியின் அருளால் இன்று
எழுந்தனர் அடிமைத் தளையினை அறுத்து!
முழங்குவோம் விடுதலை முரசினை எடுத்து
என்றே அண்ணை, அன்றே சொன்னர் ..

அன்று முதல் அண்ணன்-அய்யா-உறவினிலே கீறல்விழ
அது நாற்பத்தொன்பதாம் ஆண்டினிலே பிரிவாய் மாறி
முகில் கிழித்து வெளிக் கிளம்பும் முழு மதியாய்
முன்னேற்றக் கழகத்தை முகிழ்க்கச் செய்தார்!

தலைவருடன் கூடி வாழ முடியாமல்
பெரும்பான்மைத் தோழருடன்
வெளியே வந்ததும்,
நிலை குலையா நம் அண்ணன் அன்று சொன்னர்
அது,
நேற்றுச் சொன்னது போல் இருக்குதம்மா!

தலைவரில்லை முன்னேற்றக் கழகத்துக்கு - என்
தலைவர் இருந்த நாற்காலி, காலியாக இருக்கும்! அதில்
தலைவர் அவர் என்றேனும் வந்தமர்வார்...
அதுவரையில் காத்திருப்பேன் என்றார்.

பூத்திருக்கும் மலர்த் தோட்டம்
காலைப் பனிநீர் வடிப்பதுபோல்
காத்திருந்து கூட்டம் கேட்டோர்
கண்ணீர் வடித்தார்.

இதயத்தைத் தந்திடு அண்ணு!

கண்ணீர்த் துளிகளே! நாட்டின் கண்மணிகளே!
என அழைத்துச்

செந்நீர் சிந்துதற்கு அணிவகுத்தார்!

பாரேனும் பகர்ந்ததுண்டா?
யாரேனும் கேட்டதுண்டா?

பதினெட்டு ஆண்டுக்குள் ஒரு இயக்கம்
பதுங்கிப் பாயும் வேங்கையெனப்
– பாராள வந்த கதை?

ஈராண்டு முடியவில்லை என் அண்ணு ஆட்சியேற்று
சீராய்ந்த செயல் பலவும் செய்தலுற்றார்!
ஏராய்ந்த உழவர்க்கெல்லாம் ஏற்றம் தந்து
எழில் வாழ்வு குவிப்பதற்கு எடுத்தார் முயற்சி.
உலகத் தமிழ் மாநாடு துவக்க வந்த
ஓங்கு புகழ்க் குடியரசுத் தலைவரவர்
'இணையற்ற காட்சி கண்டேன் மாட்சி கண்டேன்
இதுபோல் வாழ்வில் என்றும் கண்டதில்லை' யென
ஊர் மெச்சப் புகழ்ந்துரைத்தார் அண்ணன் கீர்த்தி!

ஆந்திரத்துப் பிரம்மானந்த ரெட்டிகாரும்
ஆகா – நீர் தானே அசல் காந்திய வாதியென்று
ஆராதனை செய்திட்டார் - ஆண்டொன்று கழியவில்லை!
மதுவிலக்கைத் தீவிரமாய் ஆக்குகின்றீர் பல
மாநிலத்தில் கை கழுவிக் கலயம் கட்டிவிட்டார்
மரங்களிலே!

மகாத்மாவின் தோன்றல் நீர்தான் என்று
கிரியென்றுல் மலையன்றே - அந்த
மலைதழுவும் முகிலானர் நம் அண்ணு!
வி. வி. கிரி தந்த வாழ்த்துக்கு விளக்கமிது.

பன்னூட்டுப் பேரறிஞர் வாழ்த்தி நின்றார் - அன்று
தென்னூட்டுச் சிகரமாக இருந்திட்டோர் -
அண்ணன் பற்றி
என்ன சொன்னர் - ?
பழந்தமிழ் வித்தகர் பல்லாவரத்தார் - அண்ணை
பழத்தமிழ்ப் பேச்சால் மயங்கி நின்றார். அந்த
மறைமலை தந்த புகழ்மொழி ஆயிரம்
பசுமலை பாரதி - பாண்டியன் தோற்றம் - அவரை
நாவலர் என்று நாடே அழைக்கும் - அவர்
சழக்கரால் வீழ்ந்த தமிழ் நிலம் காக்க - மன
அழுக்கில்லாத் தலைவன் கிடைத்தான் என்றே
அண்ணன் பெருமை சொன்னர் அன்று!

ஈராயிரம் ஆண்டின் முன்னும் இன்றுபோல்
இளையவளாய் இருந்திட்ட தமிழாம் அன்னை
நூறுயிரம் கோடிஎன ஆண்டுபல வாழ்வதற்கு
நூலாயிரம் செய்திட்ட புலவர்களை
ஈன்றுள் எனினும்;
கலைமகளாம் நம் அன்னை வள்ளுவனைத்
தலைமகனைப் பெற்றெடுத்தாள்.

மலர் என்றுல் தாமரைதான்
மன்னன் என்றுல் கரிகாலன்
நூல் என்றுல் திருக்குறளே
எனப்போற்றும் அறப்பனுவல்
அளித்திட்டான்; மாந்தரெல்லாம் களித்திட்டார்!

விண்முட்டும் மலையோரம் - நம்
கண்பட்டும் படாமலும் எழுகின்ற நச்சுமரம் போல
பண்பட்ட தமிழர் வாழ்வில் - முதுகில்

இதயத்தைத் தந்திடு அண்ணு!

புண்பட்ட கொள்கையெல்லாம் மூண்டதந்தோ!
சாதிகளைக் காணுது குறள் ஒலித்த தமிழ் மண்ணில்
பாதியிலே வந்ததம்மா பலகோடி சாதிகளும்!
அறிவு மணங் கமழ்கின்ற ஆலயங்கள் அற்றுப்போய்
ஆயிரம் தெய்வங்கள் உறைகின்ற கோயில்கள்
கண்டுவிட்டார்.
மொழியுணர்வே இல்லாத வாயுண்ர்வின் மாக்கள் – தமிழ்
அழியினும் வாழினும் என்னென்று இருந்திட்டார்.
அறநெறியே குறிக்கோளாய்த் திகழ்ந்திட்ட பெருநிலத்தில்
பிறநெறிகள் பயிர் செய்தார்; பிழை குவித்தார்.
மழையற்றுப்போன வயல்போல மாறிற்றுத் தமிழர் மனம்
அழுக்காறு-அவா-வெகுளி–இன்னைச்சொல் நான்குமின்றி
நடக்காது வேலையென்று நடந்திட்டார் சில தமிழர்!
பொருளிலார்க்கு இவ்வுலக மில்லையென்று
பொருள் குவித்து வளம் செழித்த நாட்டில் – இன்று
இருள் கவிந்து வாட்டம் கொடிபோட்ட தங்கே.

வாடினுள் தமிழன்னை - சோகப் பாட்டுப்
பாடினுள் தமிழன்னை - சுடுநெருப்பில்
ஆடினுள் தமிழன்னை -
ஓடினுள்...ஓடினுள்...ஒரு வழியும் கிடைக்கவில்லை!
புவியூர் விட்டுப் புகழூரில் வாழுகின்ருன்
கவியூரின் பெருவேந்தன் குறளாசான்
ஆண்டுச் சென்று : 'அருமை மகனே!
வேண்டுகோள் ஒன்று விடுத்தேன்' என்ருள்.
'என்னம்மா?' என்ருன் குறளோன்.

'தோண்டுகின்ற இடமெல்லாம் தங்கம் வரும் தமிழகத்தில்
மீண்டும் நீ பிறந்திட வேண்டு'மென்ருள்.

'தங்கம் எடுக்கவா?' என்ருன்
'தமிழர் மனம் வாழ்வெல்லாம்
தங்கமாக ஆக்க' என்ருள்.
'இன்றென்ன ஆயிற்'றென்ருன்.
குன்றனைய மொழிக்கு ஆபத் தென்ருள்;
சென்றமையக் குடில் இல்லே ஏழைக்கென்ருள்;
கடிதோச்சி மெல்ல எறியத் தெரியாமல்
கொன்றெறியும் கோல் ஓங்கிற்றென்ருள் ; அளவில் -
கன்றனையோர் வீணில் கதைக்கின்ற கதையும் சொன்னுள்.

அழுத கண்ணைத் துடைத்தவாறு
அழுத மொழி வள்ளுவனும்
அம்மா நான் எங்கே பிறப்பதென்ருன்;
தொழுத மகன் உச்சிமோந்து - ஆல
விழுதனைய கைகளாலே அணைத்துக்கொண்டு
உழுத வயல் நாற்றின்றிக் காயாது

இனிமேல் என எண்ணி

மனமகிழும்

உழவன்போல் உள்ளமெல்லாம் பூரிப்புத் துள்ளி எழ
காய்ந்த வயிற்றுக்குக் கஞ்சி வார்த்திடவே
கற்கண்டே! தேன்பாகே! திருக்குறளே!

நீ காஞ்சியிலே பிறந்திடுக! என்ருள்.

பிறந்திட்டான் நம் அண்ணனுக ;

அறிவு மன்னனுக -

பொதிகைமலைத் தென்றலாய்ப்
போதாகி மலர்கின்ற

தமிழ் உணர்வின் புதுமணமாய்ப்

பதிகத்துப் பொருளாய்ப்
பழந்தமிழர் புறப்பாட்டாய்
வந்துதித்தான் அண்ணன் - கீழ்
வானுதித்த கதிர்போல –
அவன் புகழைப் பாடுதற்கு
அவன் வளர்த்த தம்பி நானும்
அவன் தந்த தமிழ் எடுத்து
இவண் வந்தேன் இதுதான் உண்மை.
தலைவரென்பார், தத்துவமேதை என்பார்,
நடிகர் என்பார், நாடகவேந்தர் என்பார்,
சொல்லாற்றல் சுவைமிக்க எழுத்தாற்றல்
பெற்றார் என்பார்,
மனிதரென்பார், மாணிக்கமென்பார்,
மாநிலத்து அமைச்சரென்பார்,
அன்னையென்பார், அருமொழிக் காவல் என்பார்,
அரசியல் வாதி என்பார் - அத்தனையும்
தனித்தனியே சொல்வதற்கு நேரமற்றோர்—
நெஞ்சத்து அன்பாலே
'அண்ணு' என்ற ஒரு சொல்லால்
அழைக்கட்டும் என்றே - அவர் அன்னை
பெயரும் தந்தார்.

அந்த அன்னைக் குலம் போற்றுதற்கு
ஒளவைக்கோர் சிலை
அறம் வளர்த்த கண்ணகிக்கோர் சிலை
வளையாத நெஞ்சப் பாரதிக்கும்,
வணங்காமுடிப் பாரதிதாசருக்கும் சிலை
வீரமா முனிவருக்கும் சிலை

காலுவெல் போப்புக்கும் சிலை
கம்பர்க்கும் சிலை
தீரமாய்க் கப்பலோட்டிய தமிழர்க்கும் சிலை
திக்கெட்டும் குறள் பரப்பத் திருவள்ளுவர்க்கும் சிலை
பத்து சிலை வைத்ததனால் - அண்ணன்
தமிழின் பால் வைத்துள்ள
பற்றுதலை உலகறிய ; அந்த
அண்ணனுக்கோர் சிலை
சென்னையிலே வைத்த போது.....
ஆள்காட்டி விரல் மட்டும் காட்டி நின்றார்...
ஆணையிடுகின்றார் எம் அண்ணை என்றிருந்தோம்
அய்யகோ; இன்னும்
ஓராண்டே வாழப் போகிறேன் என்று அவர்
ஓர்விரல் காட்டியது இன்றன்றே புரிகிறது!

எம் அண்ணை...இதயமன்னை...
படைக்கஞ்சாத் தம்பியுண்டென்று
பகர்ந்தாயே ;
எமை விடுத்துப் பெரும்பயணத்தை
ஏன் தொடர்ந்தாய்.....?
உன் கண்ணெளியின் கத கதப்பில் வளர்ந்தோமே !
என் கண்ணெல்லாம் குளமாக ஏன் மாற்றி விட்டாய்?
நிழல் நீ தான் என்றிருந்தோம்; நீ கடல்
நிலத்துக்குள் நிழல் தேடப் போய் விட்டாய்;
நியாயந்தானா?
கடலடியில் இருக்கின்ற முத்தெல்லாம் முத்தல்ல;
நான்தானடா நன்முத்து எனச் சொல்லிக்
கடற்கரையில் உறங்குதியோ...?

இதயத்தைத் தந்திடு அண்ணை!

நாத இசை கொட்டுகின்ற
நாவை ஏன் சுருட்டிக் கொண்டாய்?
விரல் அசைத்து எழுத்துலகில்
விந்தைகளைச் செய்தாயே; அந்த
விரலை ஏன் மடக்கிக் கொண்டாய்?
கண் மூடிக் கொண்டு நீ சிந்திக்கும்
பேரழகைப் பார்த்துள்ளேன்...

இன்று
மண் மூடிக் கொண்டுன்னைப் பார்க்காமல்
தடுப்பதென்ன கொடுமை!

கொடுமைக்கு முடிவு கண்டாய்; எமைக்
கொடுமைக்கு ஆளாக்கி ஏன் சென்றாய்?
எதையும் தாங்கும் இதயம் வேண்டுமென்றாய்;
இதையும் தாங்க ஏதண்ணை எமக்கிதயம்!
கடற்கரையில் காற்று
வாங்கியது போதுமண்ணை!
எழுந்து வா எம்மண்ணை!
வரமாட்டாய்; வரமாட்டாய்;
இயற்கையின் சதி எமக்குத் தெரியும் அண்ணை...நீ
இருக்குமிடந் தேடி யான் வரும் வரையில்
இரவலாக உன் இதயத்தைத் தந்திடண்ணை...
நான் வரும்போது கையோடு கொணர்ந்து அஃதை
உன் கால் மலரில் வைப்பேன் அண்ணை.....

.....

———